

САМАНТА ВЕРАН

СЕДЕМ ПИСМА ОТ ПАРИЖ

Превод от английски: Милена Радева, 2015

chitanka.info

На Жан — Люк, *mon prince charmant*, който отвори
сърцето ми и ми показа, че любовта не е атомна физика.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Това е истинска история. В нея няма измислени сцени и герои, истина е обаче, че промених имената на някои от участниците, за да не разкрия самоличността им, както и за да намаля потенциалната заплаха от атака с коктейли „Молотов“, които могат да влетят през прозореца на спалнята ми. Разговорите не са предадени дословно, а възпроизведени дотолкова, доколкото позволява слонската ми памет — за щастие, в тази книга не са включени тестове върху спрежението на френските глаголи. Някои събития бяха представени по-сбито или бяха напълно пропуснати, защото забавяха темпото на разказа, не допринасяха с нищо за по-нататъшното развитие на историята или бяха на косъм да разкрият някои прекалено интимни факти (да, дори и при писането на мемоари има неща, които са прекалено интимни). И така, вместо да се мъча да вляза в „Рекордите на Гинес“ с най-дългия мемоар в света, реших да се придържам само към съществените подробности и факти, довели до любовното приключение, в което съм се впуснала вече повече от година. А сега, драги ми читателю, те каня да ме последваш.

ПРОЛОГ

„Мисли за това като за един безкрайно дълъг ден и една безкрайно дълга нощ, бляскави и прелестни, и ще останеш поразен от щастието, което ти предоставя съдбата. Защото колко хора на този свят имат спомена за един безкрайно дълъг ден и една безкрайно дълга нощ, бляскави и прелестни, които да носят в сърцето до деня на смъртта си?“

Дороти Паркър,
„Прекрасният отпуск“

Тази вечер ще вложa сърцето си в готвенето, ще избира вярата в себе си пред страха.

Въпреки че винаги съм била авантюристка в областта на кулинарията и още от дванайсетгодишна експериментирам с рецепти, откъснати от страниците на *Bon Appétit* и *Gourmet*, точно това ястие обикновено винаги приготвяме двамата с Жан — Люк — той се разпорежда около печката, а аз съм усърдният помощник-готвач, който реже и кълца магданоз, лук и чесън. Благодарение на внимателното му обучение в момента се чувствам малко по-уверена, когато става въпрос за изкуството да се приготвят френски фламбирани деликатеси. Не бих позволила на малко топлина да ме прогони от собствената ми кухня.

Сега настъпи моментът, в който трябва да преодолея притеснението си от фламбирането и да го направя сама.

Още при първото драсване клечката се запалва със слабо свистене и оставя след себе си тънка ивичка пушек. Правя крачка назад, протягам се и с твърда ръка поднасям пламъка към пастиса^[1]. Пламъците се издигат нагоре и ароматът на анасон изпълва кухнята. Огнените езици изчезват, ястието започва да къкри и аз отново си поемам дъх. Въпреки това техниката ми все още не е безупречна и —

за най-голяма радост на котката — една едра скарида пада на пода. Бела вдига лапа и се нахвърля върху плячката си. Може все още да не съм усвоила правилното движение с тигана, но поне имам пред себе си една изключително щастлива маломерна пантера.

Нагласям таймера и оставям ястието на съвсем тих огън — така уханието на пастиса ще навлезе още по-дълбоко в скаридите. Жан — Люк вече е подредил масата навън и аз отивам при него в градината.

— Вино? — предлага ми той.

Кимвам и сядам така, че да чувам какво става в кухнята, и докато съпругът ми отваря бутилка „Каберне д’Анжу“, погледът ми се спира върху красивия му профил, върху идеално оформените му бакенбарди и изсечената като с длето челюст, скрита в сянката на късния следобед.

Все още изпитвам към него същото привличане, както преди двайсет години, когато се срещнахме за първи път.

Таймерът в кухнята иззвънява точно в момента, когато сме готови да допрем чашите си една в друга. Преди изобщо да успее да помръдна, Жан — Люк казва:

— Стой, не ставай.

Скача от стола и влиза в кухнята. След няколко секунди се връща обратно на терасата и слага в чинията ми един лъскав черен плик за подаръци. Разчитам върху него името на бижутерската фирма: *18k, Montres et Bijoux*.

Посочвам плика зяпнала от изненада.

— Не трябваше да ми купуваш нищо...

— Искях да го направя.

Свива рамене и нацупва устни така, както само един французин би могъл да го стори, без да изглежда смешен.

— Скаридите...

— Могат да почакаат. Изключих котлона — казва той и ми посочва подаръка. — *Ouvre-le*.

Не е необходимо да превежда думите си на английски. Поклащам глава, разтварям яркорозовата опаковъчна хартия и в покритата със сатен кутия откривам една гривна. Закопчалката ѝ е много нежна, но Жан — Люк успява да я сложи на ръката ми само за няколко секунди. Синджирчето се извива около китката ми, едно малко аметистово сърце попада точно върху пулса ми, а фасетите му блестят на светлината на свещите. Нещо в начина, по който бижутото проблясва на

светлината, сякаш пулсира, ми носи пълно спокойствие и прави този момент специален. Вдигам очи към обсипаното със звезди небе и след това срещам погледа на Жан — Люк, опитвам се да си поема дъх. Едва успявам да прошепна:

— Благодаря.

Ръцете на Жан — Люк обгръщат моите.

— Сам, никога, никога не трябва да ми благодариш.

Но аз съм му толкова благодарна.

Преди три години, когато се разделих със съпруга си, когото не обичах, подадох документи за фалит, започнах да разхождам кучета, за да се издържам, и се върнах да живея при родителите си в Южна Калифорния, мислех, че съм стигнала дъното и положението ми не може да стане по-лошо. И точно тогава, обзета от копнеж и спомени, издирих с помощта на интернет Жан — Люк и запалих отново една романтична връзка, която бе започнала преди десетилетия. Тази вечер празнуваме втората годишнина от сватбата си.

Тази история разказва за това как преинсталирах живота си и рестартирах сърцето си.

---

[1] Френска алкохолна напитка с вкус на анасон, сервира се като аперитив. — Б.р. ↑

СЕДЕМ ПИСМА

Не знаех дали ще оцелея след катастрофата.

Като последна жертва на голямо съкращение в компанията, в която работех, в момента бях безработен артистичен директор в Чикаго и възможностите за работа — независимо дали на свободна практика, или на трудов договор — бяха твърде ограничени. Големият лош вълк бе приел образа на дълг по кредитната ми карта и със заплашително пухтене бе отвял и последната ми надежда за финансова независимост. Гневът и обидата бяха взели своето от това, което някога започна като брак по любов. От осем години споделях спалнята за гости с кучето ни Айк. Нищо чудно, че със съпруга ми Крис няхахме деца, ако не броим този космат заместител.

Четирийсетият ми рожден ден приближаваше застрашително, а аз не знаех накъде да поема, тъй като имах чувството, че всички пътища водят директно към дъното. И така на шести май 2009 година се срещнах с единствения човек, който се надявах, че може да ме върне обратно в правия път или поне да ми помогне да спра да се паникьосвам.

В продължение на половин час Трейси ме слушаше, докато аз злобеех, оплаквах се и мърморех. След това устните ѝ се извиха в котешка усмивка. Грабна бутилката „Пино ноар“ от бара и напълни чашите ни догоре. Взех своята, преди виното да се разлее навсякъде, и я погледнах подозрително. От устните на Трейси не излизаше и дума, но тъй като тя от двайсет и пет години беше най-добрата ми приятелка, веднага разбрах, че е намислила нещо — такава си беше, винаги кроеше някакви планове.

— Хайде, Силвестър^[1], казвай какво си наумила.

— Хиляда деветстотин осемдесет и девета. Преди двайсет години. Париж.

И ей така, изведнъж, мелодията на разговора ни се промени и от песен със заглавие „Бурни нощи“ преминахме на „Щастливи дни“, обърнахме се с наслада към миналото и изживяхме отново всеки

прекрасен момент, препускайки през бурните си спомени. Ужасно много приличахме на двете жени на средна възраст от онази легендарна реклама от осемдесетте години, в която те си спомнят за пътешествието си в Париж, докато пият кафе. Едната от жените казва: „Обожавах онзи келнер“, а после двете започват да се кикотят и да въздишат: „Жан — Люк“.

Но нашето парижко приключение от 1989 година не може по никакъв начин да бъде сравнено с реклама за кафе, това беше най-вълнуващото преживяване в живота ни, най-голямата ни авантюра. *La vie en rose*^[2], Париж прелъсти душите ни. Не останахме омагьосани само от невероятната парижка архитектура, култура и изкуство, двете с Трейси преживяхме и романтични увлечения по онези изпълнени с история улици. Моят Жан — Люк обаче не беше келнер, а секси инженер на космически кораби — благодарение на работата си в космическата индустрия и международното сътрудничество в тази област говореше почти перфектен английски. Щеше да бъде голям пропуск от наша страна, ако в оживения си разговор не бяхме отдали дължимото и на Патрик, неговия не по-зле изглеждащ приятел.

Все още съм благодарна за това, че двете с Трейси не си харесахме едно и също момче.

Тъмните очи на приятелката ми заблестяха, тя вдигна високо вежди, наведе се напред и прошепна:

— Пазиш ли все още писмата на Жан — Люк?

Много добре знаеше, че ги пазя.

— Прибрала съм ги някъде вкъщи. Защо?

— Защото ще си направим блог, озаглавен „Най-красивите любовни писма на света“. Хората ще ни изпращат любовните си писма и ние ще ги приемаме или отхвърляме, като ги сравняваме с писмата на Жан — Люк. Те ще ни служат за критерий.

Идеята ѝ възбуди любопитството ми, това щеше да отвлече вниманието ми от всички нещастия, които ми се случваха в живота.

Допихме бутилката вино и обсъдихме различни идеи за блога. Обещах да обмисля предложението ѝ сериозно, но далеч не бях обзета от ентусиазма на Трейси. Щях да обезценя любовните писма на Жан — Люк, ако започнех да ги публикувам в публичен форум и да ги сравнявам с останалите. Не бях поддържала никаква връзка с този човек през последните двамадесет години. Ами ако по някаква случайност

той попаднеше на този „любовен блог“ и разпознаеше собствените си думи? Нямах ли да се почувства някак унижен? Определено не исках да унижавам самата себе си. Това, което трябваше да направя, бе да открия писмата, да ги прочета внимателно и след това да взема решение. Минаваше полунощ и вече бяхме обсъдили всичко. Може би начинът, по който потропвах с пръсти по винената чаша, накара Трейси най-накрая да разбере намека ми.

— Искаш ли да те закарам до вас? — попита тя.

— Не, разходката ще ми се отрази добре.

— Както искаш...

— Наистина. Всичко е наред.

— Помисли си за блога, Сам.

Трейси остави чашата си, прегърна ме силно и след това с танцова стъпка се изнесе от ресторанта, като си тананикаше: „Любовният блог е местенце, където можем да блогираме заедно. Любовен блог, бейби. Любовен блог, бейбииии“.

Беше съвсем в стила на любимата ми приятелка да започне да се гаври с група като В-52s с единствената цел да ме разсмее. Изнизах се бързо от ресторанта и се спуснах към дома, сега откриването на писмата на Жан — Люк бе приоритет *numero uno*.

Вече бях жена с мисия. Почти успях да се самоубия, докато измъквах първия пластмасов контейнер от килера. Стовари се на пода с тежък грохот, минавайки съвсем близо до главата ми. За щастие, съпругът ми бе в командировка извън града, така че шумът не обезпокои никого, освен съседите на долния етаж и кучето. Заинтригуван от суматохата, Айк се дотътри в коридора, а дъхът му увисна над рамото ми като зелен облак. Както и да е. Започнах с една ръка да галя кадифените уши на кучето, а с другата отворих капака на контейнера. Албуми със снимки. Детски фотографии. Какви ли не спомени от миналото.

Шест контейнера по-късно все още не бях постигнала никакъв успех и тъкмо щях да се откажа, когато преброих кашоните на земята. Седем. Точно като броя на писмата, които бях получила от Жан — Люк. Това сигурно беше знак от съдбата.

По всяка вероятност обаче си вдъхвах напразна надежда.

На пръв поглед последният контейнер не изглеждаше никак обещаващ — беше пълен с папки, данъчни декларации и стари

служебни документи. Но тогава поех дълбоко въздух, извадих няколко от тях и воала! Походът ми към мимолетно щастие намери своя завършек под формата на морскосиня пластмасова папка, пълна със стари писма. Извадих съвсем внимателно тези на Жан — Люк и ги огледах обстойно. Бяха в идеално състояние, сякаш написани вчера, въпреки че от получаването им бяха изминали хиляди вчерашни дни. Красивата и луксозна кремава хартия, използвана за тях, бе покрита с изящни букви, изписани с черно мастило. В сравнение с моите драсканици почеркът на Жан — Люк бе поетичен и изкусен. Подредих писмата според тяхната последователност, свих се на дивана и започнах да чета.

---

[1] Котарак, популярен анимационен герой от поредицата „Весели мелодии“. — Б.пр. ↑

[2] Животът в розово. — Б.р. ↑

ПИСМО ПЪРВО

Париж, 28 юли 1989 г.

Сладка моя Саманта,

Наистина не знам как да започна това първо писмо, не защото нямам какво да ти кажа, напротив — има толкова много неща, които искам да изразя върху този лист хартия, че не мога да подредя мислите си. Нямам речник до себе си и не мога да пиша на идеалния Шекспиров английски, затова те моля да ме извиниш за грешките, които направих, и за тези, които ще направя.

Моля те, не си мисли, че е много лесно човек да изрази чувствата си в писмо, но вярвам, че когато сърцето ти бие за някого, най-добре е да не се опитваш да го прикриеш. Може би според теб е прекалено рано да говоря за чувства. Може би повечето хора смятат така, но мен въобще не ме интересува как живеят другите, защото аз правя това, което усещам, че е необходимо, за да разкрия емоциите си пред теб. Нито една друга жена преди теб не успя да разтвори сърцето ми за толкова кратко време, но когато бяхме заедно, всички задръжки паднаха и се разбиха на хиляди парченца.

Сам, знам, че ще ни бъде трудно да поддържаме истинска връзка, но в живота си съм научил, че когато човек има желание, намира начин, и вярвам в това. В твое лице открих едно мило момиче с толкова много прекрасни качества, които биха направили щастлив всеки мъж. Харесва ми колко си забавна, харесват ми лудориите ти, страстта ти към изкуството, но най-много от всичко ми харесва усещането, че си до мен. Липсва ми гласът ти. Все още звучи в главата ми като сладка птича песен, изпълнена с щастие. Ти накара хиляди слънца да изгреят в съзнанието ми... като истинска вълшебница. Затова ти благодаря за

времето, което прекарахме заедно — то бе изпълнено с нежност и радост.

Би било истинска катастрофа, ако не позволим на страстта между нас да продължи да съществува. Аз съм човек, който не може да живее без страст. Тя ме поддържа жив, това е най-хубавото нещо в живота ни. Почувствах го онази вечер в ресторанта — между нас съществува неизречена връзка. Трябваше да ти го кажа, иначе щях да остана разочарован от себе си, защото нямаше да знам какво ще последва. И в името на тази страст ще положа всички усилия, за да я запазя. Наистина искам да изживея нещо изключително с теб.

Когато влакът потегли от гарата, не те попитах къде ще отседнете в Ница. Бях като луд — разбира се, бях полудял по теб. Сигурно щях да имам възможност да дойда при вас за уикенда. Бях като в облаците и днес през целия ден се ядосвах на себе си ужасно за това, че бях толкова глупав. Ти ми каза да тръгна с вас, а аз изобщо не помислих за уикенда. Разбира се, че бих направил това за теб, Сам.

Страшно много ми се иска от тази история да излезе нещо — както романтично (да!), така и еротично (хम्म!). Исках да ти доставя всички възможни удоволствия, така че завинаги да остана дълбоко в съзнанието ти, и съм малко разочарован, че не го направих. И въпреки това ти си оставаш моето прекрасно момиче, момичето, което така много обичам. С теб имаме много общи неща — както в интелектуално отношение, така и чисто физически, — а е толкова трудно човек да намери и двете в една и съща личност. Затова, когато откриеш своето момиче, не искаш да го пуснеш да си отиде. Наистина искам да бъда с теб, въпреки че ще е доста трудно. Трябва да продължим заедно напред, ръка за ръка, сърце до сърце, кожа до кожа.

Не мога да завърша това писмо. Това е лудост. И аз полудявам.

* * *

Думите на Жан — Люк ми подействаха като афродизиак, бяха като балсам за моята жадна за любов душа. Четенето ми подейства по-добре от тъпченето с шоколад и аз погълнах писмата му с огромен апетит, всяка страница беше по-красива, по-поетична и по-романтична от предишната. Думите му бяха изящни, изпълнени със страст и обещания. Колкото и дълги да бяха писмата му, сърцето ми биеше като лудо при всяка негова дума.

Възхищавах се на смелостта му. Аз никога не съм знаела как да изразя емоциите си. Не и като него. А боже мой, точно в този момент бих дала всичко, за да имам в живота си поне малка частица от онази страст. Но ето че си седях на дивана, питах се какво се бе случило и се опитвах да разбера в кой момент се обърка онова, за което бях мечтала. Нямах нищо — само дългове и един мъртъв брак, чувство за вина и страх. Къде бе останало всичко важно за мен? Държах в ръцете си писмата на Жан — Люк.

Идеята на Треиси да използваме думите му като един вид любовен барометър някак си получи крила и излетя през прозореца, а аз се озовах притисната здраво в силната хватка на вината и съжалението. През 1989 година Жан — Люк в опита си да поддържа искрата между нас ми бе написал седем прекрасни писма.

А аз така и не му отговорих.

Не му написах нито дума.

Pas un mot.

ПРИЗРАЦИ ОТ МИНАЛОТО

Боже мой, каква идиотка съм била. Двайсет години по-късно изпълнените със страст писма на Жан — Люк все още стопляха душата ми. Тогава защо през 1989 година не му отговорих? Трябваше да открия отговора на този въпрос. Реших, че ако прегледам по-обстойно миналото си, ще успея някак да реша какво да правя в бъдеще, защото не исках да изживея остатъка от живота си, обвързана в брак без любов, или да се превърна в злобна и безсърдечна стара мома. Ако в живота ми имаше повратен момент, в който бих могла да променя всичко, то това беше точно сега.

Оставих писмата на Жан — Люк настрана, скочих от мястото си и запалих всички лампи в апартамента. Айк вдигна голямата си глава и ме погледна с раздразнение. Моето старо космато хлапе с посивяваща вече муцуна бавно се протегна и се смъкна от дивана. Хвърли ми още един поглед и бавно повлече лапи по коридора, а стъпките му звучаха така, сякаш бе обул пухкави пантофи. И тогава се чу изскърцването. Беше скочил на леглото в спалнята за гости — това беше нашето легло, откакто се бях изнесла от спалнята, която някога споделяхме с Крис.

Седнах отново на дивана, в главата ми се въртяха какви ли не въпроси. Защо една омъжена жена би запазила тези писма, ако те не означаваха нищо за нея? Наистина ли толкова много се интересувах какво си мисли за мен противоположният пол? Може би бях изпитала нужда да запазя тези спомени като доказателство, че наистина съм била обичана? И като че ли за да отговори на въпросите ми, една картичка падна на пода. Вдигнах я. Разтреперих се от отвращение и разочарование. Беше от биологичния ми баща Чък.

Един побъркан мъж със сини очи и черна къдрава коса стоеше пред нелепо огромна торта под плакат, на който пишеше „Честит рожден ден!“, и бе насочил пистолет към главата си. Около масата бяха насядали гости, всичките заели престорени смъртни пози с изплезени езици и обърнати нагоре очи. От вътрешната страна на картичката Чък

бе написал банални поздравления, завършвайки с думите: „Това е картичката за рожден ден, за която позирах. Обичам те“.

Със сигурност беше по-добра от онази, която ми изпрати няколко години по-късно, на нея имаше жена, облечена в шлифер и дантелено бельо, а напечатаният текст гласеше: „Извири го отново, Сам^[1]“.

Обърнах и двете картички с лицето надолу и бързо ги мушнах обратно в папката, помислих си дали не е по-добре да ги изхвърля. Всъщност в момента подлагах всичко на съмнение.

Съпругът ми винаги ме бе обвинявал, че заради Чък, или както аз го наричах „онзи тип, дето заряза майка ми“, имам „проблеми с изоставянето“. Достатъчно е да кажа, че винаги съм таяла дълбока неприязън към биологичния си баща. Всеки човек със здрав разум би го направил. Година и половина след сватбата той изоставил майка ми и мен заради друга жена. Откраднал колата. И подкарал към калифорнийския залез. Оставил вратата на апартамента отворена, за да могат котките да избягат. Дори не написал бележка. Тогава съм била на шест месеца и съм страдала от жълтеница и колики. Майка ми е била на двайсет и една години и се е страхувала от бъдещето. И нещо още по-лошо: семейството на онзи тип ни отписало напълно и прекратило всякакви връзки с нас.

Но за мен и майка ми животът продължил, и то много по-добре отколкото преди. Когато бях на шест години, тя се омъжи за Тони, човека, когото с гордост наричам свой баща. На пет аз бях доста развито за възрастта си дете и вероятно съм имала малка роля в решението му да се ожени за нас, когато съм го погледнала с широко отворени сини очи и съм го попитала:

— Ще станеш ли мой татко?

И не, майка не ми подсказа този въпрос. Беше изцяло мой, на малкото момиченце, което искаше да затвори семейния кръг.

Тони прие предложението ми и година по-късно двамата с мама се ожениха. На сватбата косата ми беше направена на къдрици като тези на Шърли Темпъл. Животът ни беше прекрасен — не, направо фантастичен; в света, в който живеех, имаше синьо небе, шарени дъги и еднорози, или поне на мен така ми се струваше. Чък не дойде в съда, за да възрази срещу решението на съдията, и на десет години татко официално ме осинови.

Два месеца след официалното ми осиновяване мама роди сестричката ми Джесика. Благодарение на книжката „Откъде идват бебетата“ вече знаех достатъчно истини за живота и заявих съвсем делово:

— Татко ще я обича повече, отколкото мен. Тя е негово истинско дете. Аз не съм.

След това избухнах в сълзи.

Мама и татко ме накараха да седна и ми обясниха, че само защото татко не ме е направил по време на някое от щастливите си кихания (както беше написано в книжката), това не означаваше, че не съм негова истинска дъщеря. Любовта не се предава с ДНК. Все още ревнувах от вниманието, което отделяха на сестра ми, но поне за момента проблемът беше решен. Забравих за осиновяването, за старата си фамилия. Вече носех презимето Плат и се гордеех с него.

До деня, в който ми напомниха, че въобще не бях Плат по рождение.

И това отново ме върна към Чък.

Моят непрокопсан баща за първи път се свърза с мен, когато бях на дванайсет години — точно когато преживявах мъките на пубертета и се чувствах пълен неудачник. Сякаш животът и без него не бе достатъчно сложен. Естествено, желанието му да ме опознае разстрои майка ми, но тя остави на мен да преценя дали искам да разговарям с него. Изпитвах любопитство относно произхода си и се надявах да получа отговори на някои въпроси. Защо, например. Защо е изоставил красивата ми майка? Защо е изоставил и мен? И въпреки това бях прекалено нервна, за да го попитам директно.

Скоро след първия ни телефонен разговор пристигнаха подаръците — червено велурено палто от „Сакс“ и диамантени обеци. Като че ли това можеше да компенсират факта, че никога не бе плащал издръжка. Когато бях в осми клас, загубих една от обеците. Една завистлива съученичка повреди палтото ми — драсканиците със синя химикалка по гърба му не можеха да бъдат отстранени.

След този първи опит на Чък да се свърже с мен му изпратих няколко свои снимки. В отговор той ми изпрати своя снимка, на която караше ролери по пристана на Санта Моника в изрязан бански на леопардови шарки. И после точно толкова бързо, колкото се бе промъкнал в живота ми, той го напусна отново като доказателство за

това, че леопардите, особено тези, облечени в марка „Спидо“, никога не променят нрава си.

Изминаха много години, преди Чък отново да ме потърси. Някак си успя да ме издири в университета в Сиракуза през онова лято, когато семейството ми се премести в Лондон заради работата на баща ми, и ме попита дали имам нужда от нещо. „Ами да“ — отвърнах му аз. Разказах му за плановете си да попътувам из Европа, как цяло лято ще работя като сервитьорка, за да събера пари за пътешествието, и го попитах дали няма нищо против да дари двеста долара за каузата.

— Нямах никакъв проблем — отвърна той. — Чекът вече пътува по пощата.

Седмици наред дебнех пощальона. Всеки ден се повтаряше все едно и също. Човекът виждаше как надеждата изчезва от лицето ми и на нейно място идва разочарованието. Правеше няколко танцови стъпки, прехвърляйки тежестта си от единия крак на другия. Опитвах се да разчета с поглед отговора по лицето му. Гласът му винаги звучеше така, сякаш ми се извиняваше, като че ли вината за лошите новини беше негова. Чекът така и не пристигна и Чък отново изчезна от живота ми.

Заклех се да го отпиша завинаги.

Но не го направих.

Тъй като гледах оптимистично на живота или може би бях от хората, които винаги се връщат при човека, който им е причинил болка и страдание, когато семейството ми се премести от Лондон в Нюпорт Бийч, дадох на Чък още един шанс да се докаже. Въпреки чувствата, които изпитвах към него, през онова лято не успях да потъпча любопитството си. Чък живееше на един час път от нас. Моментът ми се струваше съвсем подходящ. Бях навършила двацет и една години, бях вече истински зряла личност и изпитвах огромно желание да се срещна с този човек лице в лице. Затова постъпих точно така, както всяко нормално американско момиче би сторило. Обадох му се.

Колкото и да е невероятно, той ми отговори. Помолих го да излезем да обядваме заедно. Чък прие поканата ми и се уговорихме да се срещнем в едно модно кафене. Заклех майка да си мълчи, тъй като не исках да тревожа баща си, човека, който ме отгледа. Срещата ни трябваше да остане в тайна. На следващия ден шофирах два часа по онази винаги адска магистрала 405, после по десета и Пасифик крос

хайуей; бях нервна, защото ми предстоеше да се изправа срещу човека, който носеше половината отговорност за появата ми на бял свят. И каква изненада: той стоеше пред ресторанта и ме чакаше. Не ми беше вързал тенекия.

По време на обяда, докато той не спираше да говори — най-вече за себе си, — аз оглеждах Чък внимателно, сякаш беше необикновена атракция в цирково шоу, опитвах се да разбера дали между нас има нещо общо. Също като моите и неговите очи бяха сини, но по-тъмни и без зеленикавите отънъци и златистите проблясъци около зениците. Косата му също беше тъмна, почти черна, и къдрава, а тенът на кожата му бе по-тъмен от моя. Но най-ужасното в него беше усмивката. От веселото му лице направо ми се повдигаше. Кой беше този човек, седнал срещу мен?

След това Чък направи немислимото. Повлече ме из ресторанта и започна да ме представя на хората като своя дъщеря. Усетих, че в устата ми започва да горчи, храната заплашваше да излезе по обратния път. Този човек ми беше напълно чужд. Излязох от ресторанта и повече никога не разговарях с него.

Получих отговора, който търсех. Досега изобщо не ми бе хрумвало, че ще се отнася до мъжете, Чък беше повлиял на всички погрешни решения, които бях взела в живота. Бях възприела определен модел — преследвах мъжете, които не ме искаха, и отхвърлях онези, които ме искаха. Ако някой ме харесаше, то в него непременно трябваше да има нещо нередно. В крайна сметка биологичният ми баща, човекът, с когото имахме една и съща кръв, ме бе зарязал.

Далече от очите, далече от сърцето. Преди парижкият ми флирт с Жан — Люк да успее да разбие сърцето ми на хиляди парченца, аз се върнах в университета в Сиракуза и той повече никога не чу за мен. Не отговорих на писмата му, защото го харесвах. Кое то според мен бе нещо абсолютно разумно — никакви рискове, никакви разбити сърца. Вместо да си позволя да хлътна по-дълбоко откогато и да било, аз се опитвах да избегна всяка проява на истинска близост.

Сега, двайсет години по-късно, се надявах да успея да сложа край на този порочен кръг. Толкова много се страхувах от любовта, че никога не се бях влюбвала истински.

И тъй като вече няхах нищо за губене, взех решение.

Щях да се извиня на Жан — Люк.

---

[1] Play it again, Sam е популярна, но погрешно цитирана фраза от филма „Казабланка“. — Б.пр. ↑

ПИСМО ВТОРО

Париж, 30 юли 1989 г.

Господарке моя, сладка Саманта,

Твоят френски сувенир изпитва остра нужда от теб. Всичко в мен изпитва нужда от теб. Толкова много искам да споделя времето си с теб и това писмо представлява връзката между нас. Стоя пред листа хартия, все едно съм застанал пред теб — разговарям с теб, но за съжаление, не можем да се докоснем и целунем. Всеки път, когато излизам от апартамента си, се питам дали няма да ми звънеш от Ница, а аз да изпусна обаждането ти. Това чувство е много неприятно.

Ако беше останала само още няколко дни, щях да ти покажа невероятните френски замъци и Нормандия — спомен за твоите сънародници, патриотите, които дойдоха тук преди четирийсет и пет години и загинаха по нейните брегове. Много ми се иска да можем да ти покажа Париж и Франция през очите на един французин, да те накарам да разбереш нашия начин на живот, който не се състои само в бутилката вино и хляба, мушнати под мишница. Искам чрез опознаването на Франция да опознаеш и самия мен. Животът на всеки французин е тясно свързан с историята на неговия народ.

Сам, искам да знаеш, че се чувствам като хлапе, което пише писмо на първото си гадже. В живота си съм познавал много момичета, но малко са тези, които съм харесвал, да не говорим — обичал. Не си мисли, че имам, както казваме ние, французите, „захарно сърце“ и се влюбвам във всяко момиче, което срещна. Това изобщо не ми е присъщо. Но е толкова прекрасно да обичаш някого, да споделяш мислите си с него, да живееш за него. Животът е прекрасен.

Понякога много странни неща връхлитат живота ти като ураган и го променят. Не знаеш как и защо, но просто така се случва. Обичам да пиша, когато сърцето ми бие с всяка дума.

Аз съм момче, израсло край морето, топлено от слънцето на Прованс, но твоята топлина е много по-силна и кара кръвта ми да кипи във всяка част от тялото ми. Разумът ми, обикновено хладен и спокоен, гори така, че не мога сам да позная себе си. Ти си вещица, избягала от Салем, нали така?

Саманта, повярвай на думите ми, когато ти казах, че се чувствам толкова добре с теб, толкова обичан в прегръдките ти. Нежността ти към мен ми показва, че сме в пълна хармония.

Нашето приключение не е просто среща между туристка и непознат младеж в столицата на чужда държава. Това не беше целта ми от самото начало. Ти си Сам, която аз високо ценя. Надявам се, че и ти споделяш чувствата ми. Искам да потъна в сините ти очи и да се загубя там за много дълго време.

Avec amour et désir,

Жан — Люк

ЛЮБОВНИЯТ БЛОГ

В никакъв случай не си мислех, че Жан — Люк вежне от любов по мен и през всичките тези години е седял в парижкия си апартамент, въздишайки: „О, Саманта, ти разби сърцето ми! Никога няма да се влюбя в друга жена. Защо не отговори на писмата ми? Защо? Защо?“.

На първо място, ако изобщо беше изрекъл тези думи, то те щяха да бъдат на френски. Второ, най-вероятно изобщо не си спомняше за мен. И трето, бях почти убедена, че той е играч, в крайна сметка беше привлекателен словоохотлив французин. Честно казано, смятах, че е написал десетки такива писма на десетки други момичета.

Но това не променяше мисията ми.

С извинението си към Жан — Люк се изправях последователно пред нещата, за които съжалявах, и поправях грешките от миналото си — нещо като програма от дванайсет стъпки за хора с емоционални увреждания. Точка първа в плана ми: открий го.

Седнах на масата с лаптопа пред мен, отворих търсачката и написах името и професията му. Разбира се, дори не бях убедена как точно се наричат професионалистите, работещи в неговата сфера, но това все пак беше някакво начало.

Затаих дъх и...

Излязоха четирийсет и две хиляди резултата, първият от които беше Жан — Люк Пикар. Не съм особен фен на „Стар Трек“, но знам, че моят Жан — Люк никога не е бил капитан на кораба „Ентърпрайз“. Ако при срещата ни в Париж беше облечен в червено-черен плътно прилепнал гащеризон, то отношенията ни щяха да поемат в съвсем различна посока... имам предвид, че между нас нямаше да има абсолютно никакви отношения. Обаче тази дребна грешка в системата изобщо не ме обезкуражи. Колко френски инженери на космически кораби биха могли да носят същото име.

Поне що се отнася до фамилията му име.

Използвайки един малък трик, който бях научила за намаляване броя на резултатите, поставих цялото име на Жан — Люк в кавички и

го потърсих в гугъл. Натиснах още веднъж бутона и търсенето започна. Този път ситуацията беше много по-обещаваща — имаше само трийсет и девет резултата. Прегледах внимателно всеки един от тях, при което се наложи дори да прочета една дисертация на пидиеф, отнасяща се до космическата индустрия. Какво означаваше високо енталпиен свръхзвук проект? Последователно влизане в и извън атмосферата на Марс? Може и да не разбрах нито дума от това, което прочетох, но мисията ми бе изпълнена. Като истинска съвременна Мата Хари открих своя космически инженер.

Като оставим настрана факта, че почти нищо не разбирах от професията му, сега се озовах пред една още по-голяма главоблъсканица. Не можех да напиша просто каквото ми дойде наум и да му го изпратя като съобщение. Какво да кажа? „Скъпи Жан — Люк, може би не ме помниш, но аз съм онази доста невротична жена, с която се запозна в Париж преди двайсет години. Ти ми написа седем прекрасни любовни писма. Аз така и не ти отговорих. Е, сега искам да ти се извиня. Съжалявам, вината не беше в теб, а в мен. Надявам се, че при теб всичко е наред. Саманта.“ Не, това определено не ставаше.

Като се има предвид колко ужасно бе закъснял отговорът ми, трябваше да направя нещо повече, нещо специално, може би дори малко романтично. Предложението на Трейси за любовния блог започна да ми се струва много добро с няколко значителни — ама наистина значителни — промени. Идеята нахлу в съзнанието ми с пълна сила, неудържима като тичащите бикове в Памплоната. Обадих се на приятелката си, за да сложа окончателен край на прекрасното ѝ предложение.

— Днес си мислех за писмата на Жан — Люк — започнах аз. — Прецених, че по никакъв начин не бих ги публикувала в интернет, за да ги сравняваме с тези, които ще получим. — Не може да се каже, че ѝ съобщавах новината по най-деликатния начин, но поне преминах направо на въпроса. — Идеята ти за любовния блог не беше толкова лоша. Всъщност тя ме вдъхнови — продължих. — Ще направя блог, в който ще напиша седем поста, колкото са на брой писмата, които той ми изпрати, и в тях ще разкажа за времето, прекарано в Париж. След това ще изпратя линка на Жан — Люк заедно с отдавна закъснелите си извинения.

Очаквах тя едва ли не да ми изпее по телефона песента на Тимбаланд и onepublic „Твърде късно е за извинения“^[1] и така да ме стресира още повече. Но не го направи.

— Много се радвам, че поемаш някаква инициатива. Всъщност целта на идеята ми за този любовен блог беше единствено да те накарам да излезеш от това състояние. — Тя замълча за момент. — Трябваше доста да те посритам, за да го направиш.

Без значение какви бяха истинските намерения на Трейси, планът проработи. Най-неочаквано единственото, за което можех да мисля, бяха Жан — Люк и писмата му. Спомените ми носеха истинско щастие, а аз имах нужда тъкмо от това.

— Моля те, намери снимките от пътешествието ни — примолих се аз. — Ще умра, ако не ги видя.

— Нищо няма да ти стане, ако не видиш онези снимки, но като продължаваш брака си, бавно се самоубиваш. Кога смяташ да напуснеш Крис?

Винаги съм смятала, че съм от онези жени, които остават до съпрузите си „докато смъртта ни раздели“.

— Когато настъпи подходящият момент.

— Моментът никога няма да е подходящ.

— Толкова е трудно да си тръгна. Много по-лесно ми е да остана с него. Самочувствието ми е наранено.

— Не говори като героиня от сапунен сериал — скастри ме тя. — И престани да си измисляш извинения.

Така и не разбрах кога най-добрата ми приятелка се бе превърнала в специалист по семейни взаимоотношения.

Тази вечер, точно преди да си легна, съпругът ми се обади. Разговаряхме в продължение на няколко минути. Не си казахме нищо специално. Той ми разказа за пътуването си. Гласът ми звучеше достатъчно бодро, но мислите ми бяха другаде. Каза ми, че му липсвам. Че ще се видим след няколко дни. Навикът ме накара да му отвърна, че и той ми липсва и чакам с нетърпение да се видим. Чувството за вина ме затискаше като железен костюм, който не можех да сваля. Крис не ми липсваше.

Изобщо.

В началото бях привлечена от предприемаческия дух на съпруга си, от решимостта и упоритостта му, от острото му чувство за хумор.

Имаше хубава къща в северната част на Чикаго със забележителна градина и красива магнолия. Бях двацет и седемгодишна оптимистка и реших, че заедно можем да изградим общо бъдеще. В първите няколко години бяхме образец на щастлива двойка, канехме приятели на вечеря, излизахме често в града и правехме невероятни пътешествия. Но след няколко неуспешни бизнес начинания нещата се промениха. Той започна да прави сравнение между нас и другите семейства — негови или мои приятели, които имаха по-големи къщи, печелеха повече пари и имаха деца. Реших да се изнеса в спалнята за гости и да спя там с кучето, като за извинение ми послужи жестокото хъркане на съпруга ми. Зад затворени врати фасадата на семейно щастие постепенно рухна, докато остана само гневът (от негова страна) и неприязънта (от моя).

Затворих телефона. Извадих лаптопа и написах първия си пост в блога. Страстта напълно отсъстваше от настоящия ми живот, но поне можех да преживея отново славните дни от миналото. Понесена от спомените за парижката ми авантюра, не усетих кога написах първия текст и започнах втория, пръстите ми живееха свой собствен живот върху клавиатурата. Обадох се на сестра си и ѝ дадох адреса на сайта. Изпратих имейли с адреса и на някои от приятелите си.

На следващата сутрин сестра ми Джесика вече крещеше по телефона:

— Защо никога досега не си ми споменавала за Жан — Люк?

— Джеси, по онова време ние с теб не си споделяхме такива неща. Осемгодишните деца не могат да ти дадат най-добрия съвет в това отношение.

— Значи затова не си ми се доверила? — изсумтя тя.

— Точно така — отвърнах аз, — но сега е различно.

Наистина, като се замисли човек, няма особена разлика между една жена на трийсет и девет години и друга на двацет и осем, особено когато първата е доста по-луда от втората. Докато аз определено бях дъщеря на майка ни, Джесика бе наследила по-прагматичния характер на баща си. И въпреки това сега разликата в годините ни не беше толкова значима, колкото преди, особено като се има предвид, че и тя се бе сблъскала с някои неща в живота.

— Искам да прочета тези писма — заяви Джесика. Това не бе молба, а заповед. — Сканирай ги и ми ги изпрати.

— Няма да стане.

— Защо?

— Защото е много по-добре да се четат в оригинал.

— Добре — въздъхна тя. — И без това отдавна искам да ти дойда на гости.

Джесика не ме остави да затворя телефона, докато не й обещах, че ще продължа да разказвам историята. Няколко минути по-късно проверих какви са коментарите в блога ми и малкото му последователи бяха на едно и също мнение. Историята била възхитителна, направо да си оближеш пръстите, приличала на обвит в шоколад бонбон с мек сметанов пълнеж. Усетих, че копнея за думите на Жан — Люк, увлечението ми по тяхната сладост замаскираше горчивината от решението ми да се разведа с Крис.

Разказах за първата ни среща в едно парижко кафене, където погледите ни се бяха срещнали, въпреки че масите ни бяха далеч една от друга, надявах се, че този пламък от миналото ще събуди спомените на Жан — Люк, молах се той да си спомни за времето, прекарано заедно. Малко по-трудно ми беше да съчиня имейла си до него. Бяха ми необходими четири дни, безброй чернови и няколко десетки разговора с Трейси, за да съчиня извинение, което да не звучи налудничаво. И така настъпи ден пети. Според плана в главата ми беше време да поканя Жан — Люк да посети блога ми. Преди да изпратя писмото си във виртуалното пространство, отново се обадох на Трейси.

— Всичко това е ужасна глупост — заявих аз. — Минали са двайсет години. Просто трябва да сваля тези постове.

— Да не си посмяла — заплаши ме Трейси. — Довърши започнатото. Познавам те, Сам. Знам, че искаш да го направиш.

Исках ли? За разлика от писмото на хартия, не можех да изтичам до пощенската кутия и да скъсам имейла, преди пощальонът да го е прибрал. Пръстите ми потропваха по мишката на бюрото, обмислях какво да правя, вперила поглед в екрана на компютъра. Но в крайна сметка от какво толкова се страхувах? Това не беше нищо повече от извинение, което той дори можеше никога да не получи. Настъпи моментът „сега или никога“. Затаих дъх и натиснах бутона за изпращане, преди да съм размислила. Наблюдавах как имейлът ми се

зарежда и заминава. Такива бяха времената днес — щом си направил нещо, няма връщане назад.

От: Саманта

До: Жан — Люк

Относно: Отдавна закъсняло писмо

Мили Жан — Люк,

В случай че се питаш какво става, да, това писмо е закъсняло с цели двайсет години.

Миналата седмица попаднах на писмата ти (пазила съм ги през цялото време) и изпитах остра нужда да ти се извиня. Най-искрено. Ти ми написа седемте най-прекрасни писма, които някога съм чела, а аз така и не събрах смелост да ти отговоря. Няколко години по-късно се опитах да те издиря, но ти се беше преместил. За нещастие, по онова време възможностите на интернет не бяха толкова големи, колкото са сега.

Тогава начинът, по който изразяваше чувствата си към мен, начинът, по който пишеше — толкова страстно, толкова романтично, — малко ме смути. Колкото и да се стараех, не можех да намеря подходящите думи. Едва ли е необходимо да ти казвам, че кошчето в стаята в студентското ми общежитие преливаше от смачкани чернови.

Но това е само претекст за мълчанието ми. Време е да си призная и да разкрия истинската причина.

Точно преди да отпътувам за Париж, биологичният ми баща се появи в живота ми. Колкото бързо се появи, толкова бързо и изчезна. Коего истински ме обърка. Накратко казано, той беше факторът, заради който винаги отблъсквах хората, мъжете, особено когато бяха близо до мен. А ти достигна прекалено близо.

Ето, това е всичко. И наистина съжалявам.

След като ти казах всичко това, трябва да ти съобщя, че разказвам нашата история в един блог. Нямам намерение да те поставям в неудобно положение, но тъй като думите

ти са толкова красиви, съм публикувала кратки извадки от писмата ти. И понеже съм си такава, внасям и малко хумор в историята ни. В момента съм на петия пост, но историята ще се състои от седем, това е точният брой на писмата, които ми изпрати. Проява на малко романтика от моя страна, може би. Ако не ми отговориш, естествено, ще те разбере.

Всичко най-добро,

Саманта

www.sevenloveletters.blogspot.com

Не помислих за часовата разлика или за факта, че в петък вечерта бях изпратила писмото на служебния имейл на Жан — Люк. Не, вместо това проверявах пощата си на всеки няколко минути, надявайки се на моментален отговор, и в главата ми се въртяха какви ли не фантазии.

„Прощавам ти“ — щеше да напише той.

На което аз щях да отговоря: „Благодаря ти. Знаех си, че ще ме разбереш. Споменах ли ти по-рано? Искам да напусна съпруга си, но не знам как точно да го направя. Можеш ли да ми дадеш някакъв съвет?“.

---

[1] Песента Apologize излиза на музикалния пазар през 2006 г. и се превръща в международен хит, покорявайки класациите за сингли в 16 страни. — Б.р. ↑

ИСКАМ РАЗВОД И ВЗЕМАМ КУЧЕТО

Беше време да взема Крис от гарата — и двамата бяхме на едно мнение по въпроса, че няма никакъв смисъл да стоим в задръстването около летището в най-натоварения час. Докато отивах към гарата, две полицейски коли препречиха пътя ми. Според това, което видях, най-вероятно преследваха наркодильри или някой краден автомобил — полицаите стояха с извадени оръжия, а от задната седалка на колата им се подаваше ядосан престъпник, облечен в широки джинси. Седях в колата, бях нервна, и то не защото сцената се разиграваше точно пред мен. Минаха десет минути. Мобилният ми телефон извъня.

— Къде си, по дяволите?

— Идвам. Станало е някакво...

— За бога, Сам, просто ела тук възможно най-бързо — каза Крис и затвори телефона.

Полицаите най-после ме пуснаха да мина. Изисканият квартал бе задръстен от коли. Когато стигнах на половин пресечка от гарата, завих надясно при Уикър парк и се обадох на съпруга си. Не беше разбрал точно къде му бях казала, че ще паркирам, и отказваше да ме изслуша и минута, за да му обясня. Когато най-после го видях, натиснах силно клаксона, макар че нещо вътре в мен ме караше да продължа напред. Той се спусна към колата. Беглата ми усмивка изчезна и се намръщих. Крис хвърли куфарите си на задната седалка, седна до мен и затръшна вратата.

— Не изглеждаш особено щастлива да ме видиш.

— Чаках с нетърпение да те видя, но след това...

— Чудесно посрещане.

По пътя към къщи едва виждах пред себе си, сълзи от яд и отчаяние се стичаха по бузите ми. През цялото време се карахме. За какво ли? Нямахме никакво значение, никога не е имало. Спрях джипа на паркинга и ударих с ръка волана, плачейки. Кога Крис бе станал толкова гневен? Кога аз бях станала толкова тъжна? В началото на брака ни не беше така. Известно време всичко беше страхотно.

Извини ми се. Бил изпуснал нервите си. Уморен бил. Не се чувствал добре.

Аз бях уморена от извинения.

Уморена от избухвания.

Просто бях ужасно уморена.

Качихме се някак в апартамента. Той бръкна в чантата си и ми даде две шишенца с парфюм „Джо Малоун“. Очевидно бе отделил поне час, за да ги избере с помощта на продавачката в Лондон. За да получа специално предвидения за мен аромат, трябваше да смеси тъмния кехлибар с алпинията и нектариновия цвят с меда. Попита ме дали парфюмите ми харесват. Пръснах от тях върху китките си и го уверих, че ми допадат.

Избърсах сълзите си и му благодарих. Може би реагирах прекалено остро? Може би в брака ни все още бе останало нещо, което можехме да спасим. Но ако наистина беше така, защо тогава сърцето ми помръкна в момента, в който го видях? Защо се чувствах много по-добре, когато го нямаше наблизо? Как бе възможно някой да натиска всички погрешни бутони в теб и да не ти дава възможност да се чувстваш като пълноценен човек? Как така аз самата също натисках погрешните бутони в него?

Бях стигнала до точката, след която нещата ставаха необратими.

Крис задряма в голямото си зелено кресло и захърка. Седях като вцепенена, вперила поглед в него, и се питах кой беше този мъж, за когото се бях омъжила. Не можех да го позная. Как допуснах нещата да стигнат дотук? Да оставим настрана хъркането, не можех да понасям дори начина, по който дишаше. Установих, че започват да ми се явяват образи в стил „черната вдовица“, представях си как умира в самолетна катастрофа.

Това не беше добре.

Преди да бъде сполетян от преждевременна смърт, Крис се събуди и взе ключовете си от кухненския плот.

— Ще се върна по-късно. Ще работя извън офиса, а след това имам работен обяд.

Почувствах се ужасно потисната, легнах на дивана и се загледах в самолета, който се издигаше в светлосиньото небе на Чикаго, заслушах се в песента на птиците. Трудно можех да постигна свободата, когато животът ме притискаше отвсякъде. Обадох се в

бюрото по труда, за да проверя дали не са се появили никакви възможности за работа.

— Съжалявам, Саманта — отвърна ми жената. — Рекламната индустрия в Чикаго е съвсем замряла. В момента няма нищо подходящо, но се надявам в скоро време да изникне. Ще ти се обадя в момента, в който имам някаква информация.

Това беше положението, надявах се да намеря работа като артистичен директор, творчески директор или дизайнер — професия, която вече не ми харесваше, а може би и никога не ми бе харесвала истински. Бях я избрала, защото това беше сферата, в която баща ми бе работил доста успешно. Той беше много търсен изпълнителен директор и отпечатъкът, който бе оставил в света на рекламата, беше причината да се местим толкова често от едно място на друго.

С Трейси често се шегувахме, че двете с нея успяхме да обиколим толкова много места благодарение на родителите ми — те се преместиха от Чикаго в Бостън, от Бостън в Лондон, от Лондон в Калифорния, от Калифорния във Вирджиния, после в Тусон, след това обратно във Вирджиния и накрая пак в Калифорния. А дори не бях дете на военен, каквото е била мама. Не, баща ми беше от онези побъркани хора, занимаващи се с рекламен бизнес.

Преместването ни на Източното крайбрежие се отрази най-силно върху живота ми, тъй като стана през първата ми година в гимназията, когато посещавах Академията за сценични и визуални изкуства в Чикаго. Макар че и след преместването ни продължих да се занимавам с театър, изкуството наистина стана част от живота ми, докато учех в гимназия „Кохасет“ в едно предградие на юг от Бостън. До последната година в училище мечтите ми вече бяха претърпели промени и аз реших да заменя ариите и монолозите със скицника, боите и пастелите. Вместо да пея на Бродуей, се озовах в университета в Сиракуза и завърших рекламен дизайн, правейки последен отчаян опит да накарам татко да се гордее с мен. Не мина много време след дипломирането ми, когато осъзнах, че това не е било мечтата ми. Седемнайсет години по-късно бях безработен дизайнер, който искаше да преаранжира живота си.

Трябваше да събера мислите си, да се съсредоточа и да реша какво точно търся в живота, затова взех Айк и го изведох на дълга разходка. Беше прекрасен топъл пролетен ден, слънцето грееше, а

птичките чуруликаха своите песни. По тротоара беше пълно с хора — семейства и бебета.

Бяха навсякъде.

Майките се разхождаха, бутайки колички или стискайки ръцете на едва проходилите си деца. Един изискан татко носеше елегантно бебешко столче, в което седеше синеоко момченце и се усмихваше широко. Беше като някаква невероятна шега — целият свят ми напомняше, че съвсем скоро щях да навърша четирийсет години.

А още нямах деца.

И точно тогава, като че ли за да набие този факт още по-здраво в главата ми, покрай мен мина една майка с детето си, по чието покрито с лиги лице се бе разляла огромна усмивка, сякаш искаше да каже: „Вижте ме, току-що се научих да ходя“, и се блъсна в коленете ми. Момиченцето се усмихна беззъбо и примигна с големите си сини очи. Сърцето ми се обърна.

Приятелките ми непрекъснато ме питаха кога планирам да забременея, правеха го веднага след като са ме наплашили до смърт, разказвайки ми за ужасните си родилни мъки. Простете, но никак не ми беше приятно да ми обясняват как зърната на гърдите ми ще станат огромни и тъмнокафяви и най-вероятно ще увиснат като малките пръсти на краката; как носят ми ще се разшири и непрекъснато ще отделям газове, и то в най-неподходящи моменти. Разбира се, приемах неизбежното напълняване и сутрешното гадене, но зелени секрети и невъзможност за задържане на урината?

Дълбоко в сърцето си знаех, че бих могла да преодолее всичките си страхове. Обичах децата. Но страхът вечно побеждаваше, защото винаги можех да си намеря извинение. Живеем в толкова объркан свят. Отглеждането на дете е толкова скъпо, не можем да си го позволим. Трябва да прекарваме повече време заедно. Това ще е краят на социалния ни живот; няма да можем да излизаме, да пътуваме. Ами ако ни се роди дете с увреждане? Ситуацията не е достатъчно стабилна. Вече сме прекалено стари.

Всъщност, ако наистина исках да имам деца от Крис, отдавна да съм ги родила. Имах нужда някой да ми каже каква прекрасна майка ще излезе от мен, каква прекрасна жена съм, а Крис не беше този човек. Затътрих крака обратно към апартамента и се насочих директно към спасителния си пояс — компютъра. За малко да припадна, когато

видях името на Жан — Люк в пощенската си кутия. Бях като вцепенена, клатех глава, треперех в белите си гуменки и стоях втренчена в името му, както ми се стори, часове наред и когато най-накрая събрах смелост да отворя писмото, трябваше да го препрочета пет пъти, за да се уверя, че наистина е от него.

От: Жан — Люк

До: Саманта

Относно: Re: Отдавна закъсняло писмо

Скъпа Саманта,

Както написах и в първото си писмо, не знам как да започна. Спомени отпреди двайсет години нахлуват в главата ми и се блъскат като вълни. Изминаха точно двайсет години. Как да изразя думите, които дремеха, скрити някъде, леко покрити от праха на времето?

Честно казано, когато за първи път видях имейла, не повярвах, че си ти — красивата весела Саманта, която оставих да си тръгне завинаги. Помислих си, че ако кликна на линка към блога ти, ще попадна в капана на някой порносайт. Но също както си направила и ти, аз направих някои проучвания и написах името ти в гугъл; забелязах, че фамилното ти име е различно отпреди.

Спомням си перона на парижката гара — гара „Аустерлиц“ или Лионската гара? Спомените ми все още са доста мъгляви. Тогава си казахме довиждане, но се оказа, че сме си взели сбогом. Разбира се, тогава всичко в мен ме подтикваше да се кача на влака и нашето любовно приключение да продължи в Южна Франция. Трябваше да запазя този плам. Може би не ми достигна смелост? През следващите дни и нощи непрекъснато се обвинявах. Обвинявах се толкова много пъти.

Твоят имейл и блогът ти са като бурен вятър, който издухва прахоляка от спомените ми. Чрез мислите ми нахлуват милиарди думи, бутат се една друга. Аз също се опитах да те издиря няколко пъти, да намеря начин да се свържа с теб, но животът бе предопределил друг път за нас.

Не се самообвинявай. В моето съзнание ти беше принцеса (моята американска принцеса) и точността на разказа ти е направо фантастична. Срамувам се, че не си спомням всички тези детайли от срещата ни. Срамувам се. Надявам се, че не те карам да се чувстваш неловко. Дори и след двайсет години просто записвам думите върху този „бял лист“ така, както ми идват наум.

Не знаех как да започна писмото си, а сега се затруднявам да го завърша. Спирам. Има прекалено много думи за написване. И прекалено малко пръсти, с които да ги напиша.

Надявам се, че първият ти имейл няма да остане и последен.

Всичко най-хубаво,

Жан — Люк

През следващата седмица последва истинска вихрушка от писма — едно след друго, имейл след имейл. За първи път през живота си не спотаих нищо, а напълно се разкрих пред него. Беше ми съвсем лесно да го направя, скрита зад екрана на компютъра. Пръстите ми летяха по клавиатурата и пишеха ли, пишеха; разкриваха пред Жан — Люк отделни аспекти от ситуацията, в която се намирах, какво бях постигнала и най-вече какво не бях постигнала в живота си. Това малко напомняше на една отминала епоха, когато разделените от войната влюбени са можели да общуват един с друг само с писма, и също като тях ние споделяхме всяка своя надежда, мечта, всеки свой страх или грешка. Взаимно приемахме недостатъците си, никой не сочеше с пръст, не издаваше присъда. Пиша. Точка. Клик. Изпращам. Имам поща!

Общуването ни започна да преминава нормалните граници и ние си разменяхме по три-четири имейла на ден, някои от които на френски. Тъй като не бях говорила този красив език повече от двайсет години, наложи се да разчитам на „Гугъл преводач“ за помощ. Като оставим настрана езиковата бариера, общувах с Жан — Люк така, както никога не бях общувала с когото и да било. Както никога не бях общувала със съпруга си.

Скоро научих, че Жан — Люк така и не се бе оженил за майката на децата си — десетгодишния син Максонс и дванайсетгодишната дъщеря Елвир. Жан — Люк и Фредерик се бяха разделили през 2002 година и, изживявайки кризата на средната възраст, той бе започнал връзка с по-млада жена, с която се бе запознал по време на служебно пътуване, но отношенията им не продължили дълго. Споделял попечителството върху децата и ги посещавал всеки уикенд до октомври 2006 година, когато Фредерик починала от рак, само седмица преди Макс да навърши седем години. Като самотен баща животът на Жан — Люк се въртял около децата му. Но съвсем наскоро се оженил за една много млада руска физичка — Наташа, която вместо любов проявявала към децата му само търпимост. Дватама ту се събирали, ту се разделяли в продължение на три години, докато най-накрая той се предал и сключил брак с нея. Смятал, че след като всичко между тях е уредено, това щяло да промени обтегнатите ѝ отношения с децата. Очевидно обаче не се получило така. Тя ставала все по-вманиачена, той престанал да я обича и сега бил в процес на развод.

Донякъде имах чувството, че той се нуждаеше от мен също толкова, колкото и аз от него. Питях се дали между нас може да има нещо повече от зараждащо се виртуално приятелство, особено след като той съвсем точно описа цвета на очите ми, без да ме е виждал повече от двайсет години, но се опитвах да избутам тези мисли далеч от съзнанието си.

Макар че общуването с Жан — Люк ми беше дало опора в този момент и бе повдигнало самочувствието ми — нещо, от което толкова много се нуждаех, — не слагах край на брака си заради него. Това, което той ми даваше — увереността, че съществува нещо друго, нещо чудесно, което ме очаква, това беше съвсем друга история.

Той беше надеждата.

Трябвах ми десет дни, за да събера смелост. Всичко започна с големия скандал с Крис, последван от две мартинита с водка, които притъпиха страха ми. Когато нивото на алкохола в кръвта ми достигна някъде по средата между смелостта и глупостта, най-после заявих на съпруга си онова, което трябваше да му кажа много отдавна:

— Искам развод. И вземам кучето.

Вместо да се опита да се бори за мен, Крис излезе и отиде в къщата на баща си и тогава кавалерията нахлу в галоп с трещящи

копита и пламтящи рогове.

— Трейси, моля те, кажи ми, че не съм кучка.

— Сам, по никакъв начин не си кучка.

— Дали постъпвам правилно?

— Знаеш, че постъпваш правилно. Повече не ми задавай този въпрос.

Щрак.

— Джес, напускам го.

— Кажи ми кога и ще дойда при теб.

— Можеш ли следващия уикенд?

— Нямах проблем.

Щрак.

— Мамо, мога ли да се прибера вкъщи?

— Ще пътувам с теб. Кога искаш да тръгнеш?

— Джес ще дойде да ми помогне да си събера багажа. Значи не този уикенд, а следващия.

— Ще си резервирам билет.

Щрак.

— Трейси, кажи ми, че не съм кучка.

— Ти *не* си кучка.

— Нали наистина постъпвам правилно?

— Изобщо не трябва да отговарям на въпроса ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Не ми харесва начинът, по който той... — Замълча по средата на изречението. — Ще запазя мнението си за себе си, докато не си тръгнеш и не приключиш с развода.

Разбрах всичко.

Щрак.

МАХМУРЛУК

Докато чаках сестра ми да пристигне, кореспонденцията ми с Жан — Люк ставаше все по-усилена — разменяхме си от три до пет имейла на ден, като в повечето от тях той ме подкрепяше с думи. Тъй като Трейси все още не беше изровила албума с кадри от нашето европейско приключение, единствената представа, която имах за него, бе мъглявият спомен, запечатан в съзнанието ми — снимка на нас двамата, застанали на белите стълби на „Сакре Кьор“^[1]. Така или иначе, умирах от любопитство да видя как изглеждаше сега моят космически инженер, как му се бяха отразили годините. Изпратих му една моя глупава снимка, направена с камерата на компютъра, и го помолих и той да ми изпрати своя. Съгласи се.

Отворих прикачения текстов файл, който той ми беше изпратил, и... и... сигурно това беше неговата представа за добра шега. Първата снимка беше на Жан — Люк, но главата му беше напълно отрязана, така че единственото, което можех да видя, беше тялото му (което изглеждаше доста добре, слабо и във форма), облечено в елегантен костюм. Под снимката беше написано следното: „Един обезглавен мъж двайсет години по-късно с глава в облаците. Най-обикновен, средностатистически космически инженер“.

Отворих следващата снимка, от която се усмихваха дъщеря му и синът му, качени на влак някъде в Пиренеите. Елвир имаше хубава кестенява коса и сини очи и когато пораснеше, щеше да стане невероятна красавица. Синът му Максонс беше не само очарователен, но ясно личеше, че има и самочувствие — определено щеше да разбие много женски сърца. Жан — Люк беше създал прекрасни деца, но аз не преставах да се питам как изглежда самият той.

Имаше още една снимка.

Това цвете от неговата градина ли е?

Направо ме убиваше.

Или умееше да измъчва страшно хората, без да им причинява истинска болка, или в него имаше нещо ужасно сбъркано. Може би

беше преживял някакъв тежък инцидент, някакъв космически експеримент се бе провалил и в резултат на това той бе обезобразен до неузнаваемост. Грабнах телефона и набрах номера на единствения човек, с когото споделях всяка пикантна подробност, всяка дума, всяко изречение, всяко писмо от началото на кореспонденцията ни.

— Жан — Люк ми изпрати снимка, но е отрязал главата си от нея.

Трейси се изсмя.

— Най-вероятно е плешив.

— Възможно е — съгласих се аз.

Настъпилото мълчание беше толкова продължително, че за това време можеше да премине влак, дълъг десет километра. Питам се дали наистина ме притеснява това, че е започнал да губи косата си. Ние само си разменяхме имейли. Компютърът ми издаде звук. Бях получила ново съобщение от Жан — Люк.

— Има и още нещо — казах провлечено аз.

— Какво? Какво има?

— Току-що ми изпрати ново съобщение. Искане да ми се обади.

— Е, тогава да не те задържам. Чао.

Щрак.

В продължение на минута стоях, вперила поглед в екрана на компютъра. Този телефонен разговор можеше да промени всичко. Бях ли наистина готова да позволя на Жан — Люк да влезе в живота ми в реално време? Нещо повече, можех ли да го направя? Време беше да разбера това.

Трябваша ми няколко минути, за да напиша три прости думи: „Обади се сега“. Трийсет секунди след като изпратих този имейл, телефонът на масата в столовата започна да вибрира. Преди да успее да падне на пода, станах и с изопнати докрай нерви го вдигнах.

— Ало? — В тона ми имаше въпрос, макар че много добре знаех кой стои от другата страна на линията. Гласът ми трепереше. Сърцето ми се блъскаше като лудо в ребрата. Крачех напред-назад по коридора.

— Саманта.

Дори само в тази единствена дума, в дълбокия, силен и страстен глас на Жан — Люк се долавяше увереността, която на мен така много ми липсваше.

— Тъй като това е първият ни разговор, би ли говорила побавно? — продължи той. — Английският не ми е роден език. Понякога ми е трудно да го разбирам по телефона, а не искам да пропусна нито една твоя дума.

— Това е истинска лудост — казах аз.

— Лудост ли? Защо?

— Съжалявам. Просто не съм разговаряла с теб от двацет години. И начинът, по който се свързахме чрез писмата си, ами, всичко това ми се струва твърде странно. — Замълчах за момент. — Имах намерение само да ти се извиня, но нещата... не знам. Мисля, че всичко това е леко ненормално...

— Сам?

О, господи, чувствах се толкова неудобно.

— Извинявай.

— Никога за нищо не се извинявай. Нямах никаква причина за това.

Време беше да сменим темата, преди да започна да се извинявам отново. Освен това любопитството ме убиваше.

— Децата ти са истински ангелчета. Много ми харесаха снимките им, но кога ще ми изпратиш и своя снимка? На която да се вижда и главата ти.

— Малко се страхувам, че вече не съм онзи красив младеж, с когото някога се запозна. Сега по посивялата коса приличам на Ричард Гиър, а по липсата на такава наподобявам Брус Уилис. Никак не съм фотогеничен. Наистина. Не съм. Що се отнася до теб, Сам, твоите снимки са толкова хубави. Никога не бих пропуснал да те забележа, ако минеш покрай мен на улицата.

Усмихнах се сама на себе си. Той също беше нервен.

— Изпрати ми само една снимка, много те моля.

Съгласи се с въздишка.

След като първоначалният шок отмина, Жан — Люк водеше разговора, за което му бях много благодарна. Изреченията му течаха съвсем гладко. Обсъдихме предстоящия му развод, след като той вече се бе срещнал с адвокат, оказа се, че Наташа все още не беше напълно наясно с намеренията му. Междувременно получих сигнал, че някой друг ми звъни, освен това получавах десетки имейли и есемеси от Крис, в които той сърцераздирателно ме молеше да си спомня хубавите

моменти, които бяхме изживели заедно. Отговарях на Жан — Люк едностранно, повече със звуци, отколкото с думи. Изглежда, той вече бе планирал всичко, докато аз от своя страна се тревожех все повече.

— Добре ли си? — попита ме той. — Почти нищо не каза.

— Добре съм — излъгах и погледът ми се спря върху часовника в кухнята. — Жан — Люк, наистина съжалявам, но трябва да отида да посрещна сестра си.

— Разбирам — отвърна ми. — И запомни, че никога не трябва да ми се извиняваш. За каквото и да било.

Затворих и продължих да седя в трапезарията, подпряла лакти на масата, облегла глава на ръцете си. Уханието на тъмен кехлибар с алпиния и нектаринов цвят с мед все още се усещаше по китките ми и това ме накара да си спомня скандала, който имахме с Крис няколко минути преди да ми подари парфюма. Усетих, че започва да ми се повдига. Парфюмът само прикриваше нещастията ми, можеше само временно да оправи нещата.

Мобилният ми телефон изписка — бях получила съобщение от Джесика, която ми пишеше, че самолетът ѝ е кацнал по-рано и тя в момента се придвижва към ръкава. Отговорих ѝ: „Тръгнала съм. Ще те чакам при лентата за получаване на багажа“. Прецених, че ще ѝ трябва около четирийсет и пет минути да слезе от самолета и да получи багажа си, а на мен ми стигаха и двайсетина, за да стигна до летището. Беше рано следобед и движението все още не беше натоварено, освен това нямаше бейзбол мач, така че имах малко време. Преди да тръгна за летището, написах на Жан — Люк един бърз имейл, в който благодарих за подкрепата и му обясних защо звучах толкова унило по време на телефонния ни разговор.

Качвахме се по стълбите към апартамента, когато Джесика заяви настойчиво:

— Искам да прочета писмата.

— Аз също — обади се Мег, наша приятелка, която бяхме взели на връщане от летището.

— Кои? — попитах аз. — Старите или новите?

Джесика хвърли куфара си на пода в стаята за гости.

— Колко са новите?

— Не знам. Петдесет? Сто?

— Затвори входната врата — нареди Джесика. — На френски ли ти пише?

Кимнах. Яркосините ѝ очи ме зяпнаха учудено.

— И ти си спомняш френския от гимназията?

— Съвсем не — засмях се аз. — За това трябва да благодаря на способностите на „Гугъл преводач“.

Или може би не. Според Жан — Люк писмата, които му пишех на френски, бяха абсолютно безсмислени и трябваше да ги напиша отново на английски, за да може да разбере какво съм искала да кажа.

Мег сви рамене.

— Посетих блога ти. Искам да прочета седемте писма.

Отправихме се към хола, заобикаляйки кашоните и контейнерите. Двете момичета се настаниха на дивана в очакване, свили ръце в скута и нацупили устни. Въздъгнах драматично, за да ги подразня, взех писмата от нощното шкафче и им ги подадох. Докато те бяха заети да четат, да охкат и да ахкат, аз налях по чаша вино. След това проверих компютъра си, за да видя какво е отговорил Жан — Люк на предишния ми имейл.

До: Саманта

От: Жан — Люк

Относно: Re: Благодаря

Сам,

Говорих прекалено много и не те оставих да ми обясниш както трябва ситуацията, в която се намиращ. Извини ме за това, но бях толкова нервен, че думите се лееха от устата ми като река. Не се чувствай виновна. Ти си смела жена, не си някоя страхливка. Трябва да направиш единствено това, което е добре за теб. До теб съм, независимо какво ще ти донесе бурята.

Благодаря, че те има, и за прекрасната ти душа,

Жан — Люк

Прекрасната ми душа? Макар че бях разкрила пред него най-дълбоките си и тъмни тайни, в очите на Жан — Люк все още бях

светица. Поех дълбоко въздух.

Мег вдигна поглед към мен, в очите ѝ имаше сълзи. Подаде ми писмата.

— Боже господи, и аз искам такова нещо.

Аз също. До този момент просто не бях разбрала колко много го исках. Извърнах поглед и започнах нервно да играя с пръстените на лявата си ръка. Естествено, това действие не остана незабелязано. Джесика хвана ръката ми, но моментално я пусна, сякаш бях болна от някаква заразна смъртоносна болест.

— Защо, по дяволите, продължаваш да ги носиш?

— Остави ме на мира. След дванайсетгодишен брак човек свиква с някои неща. Опитах се да ги сваля, но се почувствах толкова странно, все едно бях гола без тях.

— О, я стига! — Джесика промени изражението на лицето си и от кръглолико ангелче заприлича на зловец сериен убиец. Отметна предизвикателно дългата руса коса от раменете си. — Развеждаш се. Нали затова съм тук? За да ти помогна да си събереш багажа.

Ето че излезе наяве — ужасната дума „развод“. Не знам какво ме уплаши повече: усещането, че това е краят, или страхът от неизвестното.

— Все още не съм разведена, Джеси. Трябва ми известно време, за да свикна с тази мисъл. Моля те, не се опитвай да ме съдиш — казах аз и грабнах палтото си. — Хайде да вървим да вечеряме.

Една жена на двацет и няколко години се показва през отворения покрив на огромна лимузина с чаша шампанско в ръка. На тениската ѝ беше нарисувана булка, която влачеше младоженец за косата. Наложих се да присвия очи, за да прочета надписа над рисунката: „Хванах един“. О, да, това беше моминското парти на булката преди сватбения ѝ ден.

Тъй като седях в едно от претъпканите чикагски кафенета на открито, най-естественото нещо, което се очакваше да сторя, бе да вдигна чашата си с вино и да изкажа поздравленията си, както направиха всички останали посетители, но една черна мисъл ме накара да се въздържа. Идваше ми да изкрещя: „Не се жени!“, нужна ми бе огромна сила на волята, за да не го направя. Вместо това вперих поглед

в момичето и прехапах долната си устна. За нещастие, бъдещата булка улови погледа ми, преди лимузината да потегли.

— Омъжвам се... — изкрещя тя.

На което аз моментално отговорих, колкото ми глас държи:

— Развеждам се!

Всички разговори около мен спряха.

Вилиците и челюстите увиснаха.

Какво друго мога да кажа, освен че реагирах първосигнално?

Джесика и Мег заляха цялата маса с червено вино — ако питате мен, това си беше ужасна загуба, защото това „Пино ноар“ беше много добро — и всички в ресторанта, ама буквално всички, впериха в мен погледи, изпълнени с нещо, което мога да определя само като шокирано изумление. Сنيших се на мястото си и свих рамене в някаква пародия на извинение. След няколко секунди обаче цялото заведение беше разтърсено от смях, хората вдигаха високо чаши и отвсякъде се носеха окуражителни възгласи като: „Чудесно си постъпила, момиче“ и „Мъжете са гадняри“. Стори ми се, че дочух и думите: „Ще ми дадеш ли номера си?“.

Джесика ме смушка в ребрата, сините ѝ очи бяха пълни със сълзи от смях. Едва успя да изрече:

— Не мога да повярвам, че го направи.

И аз не можех да повярвам.

— Хубаво е да видим отново старата Саманта.

Изявлението на Джесика ме подразни.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, очите ти блестят, в тях има пламъче.

— Крис не беше лош човек — измърморих аз. — Просто не беше подходящ за мен.

— Леле, ако го кажеш още веднъж, ще ти е за първи път — изсумтя Джесика и продължи: — Това, което правиш, е толкова смело.

Аз? Смела? Ако наистина бях такава, нямаше да са ми необходими цели шест години, за да събера кураж да сложа край на брака си. Ако наистина бях смела, нямаше да поискам развод по този начин — все едно бе избухнала бомбата над Хирошима — и то след като бях изпила две мартинита с лимон.

— Става въпрос за начина, по който сложих край. Не беше правилен.

— Какъв по-добър начин може да има? — попита Джесика. — Най-накрая каза това, което ти тежеше. Станало е, след като си пила. Много важно. Забрави го. Сериозно те питам, колко от браковете имат добър край?

Кимнах, бях благодарна, че поне нямахме деца, които да усложнят нещата.

— Въпреки това май трябва да татуирам на челото си: „Пазете се, аз съм зла разведена жена, която скоро ще навърши четирийсет години“.

— Не, ти определено не си зла — намеси се Мег. — А това, което направи с бъдещата младоженка, беше ужасно забавно. Виж, хората продължават да се смеят.

Изгълтах остатъка от виното си.

— Мисля, че най-важно е да избереш подходящия момент.

Мег вдигна чашата си.

— Да пием за подходящия момент.

Чувствах се ужасно изморена, прибрах се вкъщи рано и веднага се домъкнах до леглото, но на следващата сутрин се събудих със сериозен махмурлук. Причината не беше във виното, което изпихме на вечеря, а в страха. През целия следващ ден двете с Джесика събирахме остатъка от вещите ми. Прегледах някои стари снимки. Дори те ми се струваха чужди — животът, споделян с мъжа, който скоро щеше да стане мой бивш съпруг, ми се струваше безкрайно далечен. Когато свършихме, ми стана тъжно при вида на десетте средни по размер кашона, в които бе събрано всичко от изминалите тринайсет години. Двете с Джесика ги занесохме до най-близката поща и ги изпратихме до дома на родителите ни. Така към вече опасно нарасналия дълг по кредитната ми карта се прибавиха още деветстотин долара.

Щях да прибера всичките си ценни и чупливи вещи в шест пластмасови контейнера и да ги натоваря в колата под наем, която Джесика щеше да ми помогне да уредя. В Калифорния Айк щеше да може да плува и да се разхожда по брега, щеше да му се наложи да се изкачва с пуфтене и хриптене до третия етаж. И двамата с Крис бяхме съгласни, че промяната в начина на живот ще се отрази добре на нашето космато дете.

Джесика отиде до масата в трапезарията и взе комплекта от метална солница и пиперница, който бяхме получили като сватбен

подарък. Постави го в един от отворените контейнери.

— Може да ти потрябва.

Трябваше ми точно толкова, колкото и дупка в главата. Извадих го обратно.

— Опитвам се да не събирам много багаж.

Тя се намръщи.

— Но ти почти нищо не взе.

Погледнах мебелите и всичко останало, което бяхме натрупали с годините.

— Това са само вещи.

Спомени от един живот, който оставях зад гърба си. Но знаех, че никак нямаше да ми е лесно да продължа нататък.

Два дни преди да се измъкна от града, съпругът ми се появи в апартамента, за да затворим страницата. Освен това искаше да се сбогува с Айк. Независимо от това как ми въздействаха писмата на Жан — Люк и колко силно се мъчех да се преборя с вината, отворих вратата широко и отново я приех в живота си. Крис ми каза каква прекрасна жена съм и как иска отново да бъдем семейство — точно това, което имах нужда да чуя. Разговоряхме за всичко, за всеки грях, който бяхме извършили един спрямо друг, за доброто, лошото и грозното, признахме и изповядахме вината си. За първи път никой никого не обвиняваше. Почти ме убеди да остана. Почти.

— Докато теб те нямаше, започнах да контактувам с друг мъж — признах аз.

— Да не би да имаш връзка?

— Не — отвърнах аз. — Само си разменяме имейли.

Очаквах поредното избухване. Но то не дойде. В съзнанието ми проблесна образът на мъжа, за когото се бях омъжила преди повече от дванайсет години, мъж, когото вече не можех да позная.

— Ами, спри с това — каза той. — Направи го сега. Сложи край. Заради нас.

Може би Крис беше прав. Може би все още имаше „нас“. Но ако наистина беше така, защо тогава имах усещането, че вече бе прекалено късно? Запазих тези мисли за себе си.

— Добре — съгласих се аз, питах се дали в този брак бе останало нещо, някакъв спасителен пояс, за който да се хвана.

Говорихме, плакахме и пак говорихме.

След дванайсет години на неразбирателство и обиди двамата най-накрая разговаряхме, но щетите вече бяха нанесени, огънят беше оставен да тлее прекалено дълго. Превзе ме чувство за вина. Давех се. Един-единствен човек бе виновен за разпадането на брака ни и това бях аз. Така и не успях да изразя чувствата си към Крис и с течение на времето всичко, което бях изпитвала към него, изчезна. Бях станала безчувствена, бях се отдръпнала от него, сама не можех да позная тази студена страна на характера си. Когато престанахме да контактуваме, между нас се появиха още по-големи проблеми. Беше прекалено късно. А любовта не бе електрически уред, който можех да включавам и изключвам, когато аз реша.

Най-после го погледнах в очите.

— Все пак ще отида в Калифорния.

— Знам. — Крис стисна ръце. — Може би тази раздяла ще ни се отрази добре.

Айк ме последва в спалнята за гости. Чувствах се като пълно нищожество; извадих компютъра, създадох резервно копие на блога си и го архивирах на десктопа, преди да го изтрия. След това изпратих на Жан — Люк имейл, в който му съобщих, че слагам край на размяната на писма между нас. Не заслужавах приятелството му. Бях безгръбначна страхливка, която се бе съгласила на временна раздяла с Крис, само за да избегне войната.

На сутринта, преди Кракатау^[2] да избухне и да изсипе разтопения си гняв, Крис напусна апартамента и замина на поредната командировка. Наблюдавах го от балкона как се качва в таксито. Вдигна поглед към мен. Аз погледнах надолу към него. Когато замина, усетих как един тъмен облак се вдига от сърцето ми. Отново можех да дишам.

---

[1] Католическа базилика в романско — византийски стил, построена в Париж в периода 1874–1914 г. — Б.р. ↑

[2] Вулканичен остров на запад от остров Ява, където през 1883 г. е регистрирано най-мощното изригване в историята на човечеството. — Б.пр. ↑

ПИСМО ТРЕТО

Париж, 3 август 1989 г.

Сладка моя Саманта,

Наистина нямам представа къде се намираш в този момент, но душата ми те съпровожда по време на цялото ти пътешествие. Сините ти очи ми напомнят за небето в моята страна — тъмносини и блестящи. Тялото ти ухае на парфюмите от Прованс, но дори Прованс може да завижда на свежестта ти. Кожата ти е толкова сладка, красива и мека, гладка като листенцата на роза. Искам да помириша и да вкуся всеки сантиметър от тялото ти, да събудя всичките си романски сетива. Ти бомбардира главата ми с ракети от нежност. Тя може да експлодира като фойерверките, които вие пускате на Деня на независимостта.

Саманта, ужасно много ми липсваш. Мисля, че всичките ми писма са доказателство за това. Сигурно може да си помислиш, че съм луд, но животът не трябва да се изживява с баналности, а със страст. Всички ние сме били създадени в момент на страст, защото любовта е връзка между двама души, между две сърца и две тела. Всичко трябва да бъде свързано със страстта. Когато обичам, го правя със страст, или любовта ще умре още в самото начало.

С теб почувствах нещо толкова различно, толкова силно. Испитах привличане още от първата секунда, в която те видях. Наистина искам да направя нещо различно за теб, да ти дам всичко, което търсиш в живота. Сам, може и да не ми повярваш, но ти си първият човек, който предизвиква такава реакция във всичките ми сетива. Аз не съм мистик. Аз съм само Жан — Люк, изгарящ по начин, непознат ми досега. А ти си Саманта, една много обичана вещица.

И на Париж му липсваш, защото той очаква да ти разкаже цялата си история. Искам да те разведа из страната си, в която сигурен съм, ще се влюбиш. Имах толкова много неща, които исках да ти кажа, да ти покажа, да ти дам. Когато влакът ти напусна гарата, се почувствах толкова тъжен и самотен. Единственото, което искам, е с тези писма да ме опознаеш малко по-добре. Отговори ми бързо. Липсваш ми. Тази нощ ще скоча в спомена за очите ти, за да те откроя отново.

С любов,

Жан — Люк

ЗДРАВЕЙ, ТЕЛМА, А МОЖЕ БИ ЛУИЗ^[1]

Погледнах бутилката водка на кухненския плот, след това часовника, после пак водката. Какво ще кажеш за едно мартини, Сам? Нали все някъде в момента е пет следобед? И след това се почувствах като истинска отрепка. Господи, нямаше дори десет сутринта. Вместо да се отдам на изкушението да удавя емоциите си, се отправих към банята. Не беше необходимо да ходя на психоаналитик, за да ми каже, че алкохолът замъглява действителността само за момент и често я прави още по-ужасна. Единственото, което трябваше да направя, бе да се изправа срещу огледалото. Коя бе тази жена? Наистина му е изпуснала края.

Бях покрита с черни кучешки косми и не бях сменяла анцуга си от три дни. Косата ми беше мазна, стомахът подут, а очите ми зачервени. И не само това, на брадичката ми беше излязла една огромна пъпка. Преди за мен беше въпрос на чест да изглеждам добре — високи токчета, грим, гланц за устни, поставен върху предварително нанесен балсам. Намръщих се, извадих пинсетата и започнах да скубя, убедена, че предишната ми същност се спотайва някъде отдолу.

Петнайсет минути по-късно влязох под душа.

Господи, космите на краката ми бяха станали толкова дълги, а бикини зоната ми напомняше за джунглите на Амазонка. Извадете косачката. Време беше тази жена да си върне част от гордостта. След час и петнайсет минути стана време да отида да взема майка си от летището. Не бях сигурна дали съм готова да се срещна с нея. Не че щеше да проверява състоянието на бикини зоната ми.

Пристигнах на летището точно навреме и — както се бяхме уговорили — паркирах при залата за получаване на багаж. За миг останах вперила поглед в майка ми. Когато бях в гимназията, имаше слух, че момчетата не ходели на баскетболните мачове заради самата игра, нито пък да ме видят като мажоретка, а за да се полюбуват на майка ми. Макар че човек определено можеше да познае, че сме майка

и дъщеря, аз бях малко по-груба нейна версия: носът ми беше по-голям, очите ми по-малки, а устните по-тънки. Когато бях на двайсет и седем години, се опитах да коригирам последния от тези физически дефекти, който ме караше да се чувствам несигурна, и отидох да ми направят инжекция с колаген, за която платих двеста долара, но единственият резултат беше разранената ми уста. След този инцидент реших, че тънките устни са много секси.

Както обикновено, майка ми изглеждаше фантастично — загоряла от слънцето, руса, приказлива и преливаща от енергия, а на лицето ѝ грееше ослепително бяла усмивка. Качи се в колата и веднага попита:

— Какво е това на брадата ти?

— Пъпка от стрес — отвърнах аз и сниших глас. — Моля те, не говори за нея. Ще те чуе и ще накара и други да се появят.

— Малко паста за зъби веднага ще я оправи. Или масло от чаено дърво. Имаш ли масло от чаено дърво?

— Ами, моля те, нека не говорим за това.

— Сам, не бъди груба. Само се опитвам да помогна.

— Знам, мамо, и ти благодаря. За всичко — казах аз и прехапах долната си устна. — Може ли да сменим темата?

— Разбира се. За какво искаш да говорим?

За каквото и да е, само не за пъпката ми от стрес.

— Разкажи ми отново онази история.

— Коя история?

— Онази за това как си ме взела, след като дълго време не си ме виждала, тъй като живеех при Нани и Попи.

— О, тези три месеца без теб бяха най-ужасните в живота ми — започна тя. — Ти беше моето малко момиченце, моето ангелче. Не можех да издържа и секунда повече без теб. Когато се установих в Чикаго, с Нани решихме да се срещнем по средата в един хотел „Холидей ин“ в Кентъки. Вие закъсняхте. Аз крачех напред-назад из фойето на хотела и ви чаках. Най-накрая видях черния додж на Нани да спира на паркинга, а твоята яговоруса главичка се подаваше от задната седалка. Извиках: „Дъщеря ми, дъщеря ми!“. Хората сигурно са си помислили, че съм полудяла.

— И после...

— Изтичах на паркинга, отворих вратата на колата, извадих те от столчето и те завъртях около себе си, плачех като последна глупачка, а ти се заливаше от смях. След като разбраха какво се случва, всички във фоайето започнаха да ръкопляскат. Заклевам се, че се бяха залепили по прозорците на хотела да гледат.

Хвърлих кос поглед към майка си. Очите ѝ се бяха налели със сълзи. Моите също.

— Съжалявала ли си някога за това?

— Кое?

— Трябвало е да забравиш за мечтите си — казах, като трудно потисках чувствата си. — Заради мен.

Майка ми имала големи планове и амбиции, когато била млада. Искала да стане известна балерина, да танцува в „Лебедово езеро“, да се носи по сцената в пачка и розови сатенени палци с балета на Ню Йорк. Когато станала на осемнайсет години, се преместила в Манхатън, за да продължи да преследва голямата си мечта. Нанесла се да живее в един апартамент заедно с други момичета — всичките обещаващи актриси, модели и танцьорки. Докато чакала кариерата ѝ да набере скорост, работела като келнерка по време на коктейли, давани в един от най-знаменитите клубове, „Салвейшън“, който се намира на ъгъла на Четвърто западно авеню и Седма улица.

Там се събирали рок звезди, легенди като „Бийтълс“ и „Ролинг Стоунс“, както и такива, които тепърва търсели славата — като китариста Чък, който твърдял, че е свирил заедно с Джими Хендрикс.

Майка ми била момиче от малко южняшко градче и като ученичка се местила от една военна база в друга; естествено, никога преди това не била срещала мъж като Чък — той бил лошо момче, тъмен и опасен. Завъртял ѝ главата, двамата се оженили и се преместили да живеят в Калифорния, където той продължил да преследва мечтата си да стане музикант, а тя временно оставила настрана своята и започнала работа като продавачка в един бутик за дрехи. Когато забременяла с мен, майка окачила палците на стената и с това завинаги забравила мечтата си.

— Мечтите се променят, Сам — каза мама и стисна ръката ми. — Освен това аз изживявам живота си чрез теб. Опитах се да ти осигуря всички възможности, които аз не съм имала. Като например училището за сценични изкуства. И колежа.

Преглътнах.

— Е, поне си била топмодел в Чикаго.

— Топмодел на младежка мода — поправи ме тя. — Така се издържахме. Бяхме само двете с теб...

— Докато се появи татко.

Преди майка ми да се запознае с Тони, двете живеехме в един приземен апартамент и понякога, когато нямаше ангажименти в модната агенция, ѝ се налагаше да работи на две места, за да плаща сметките. Правеше така, че да имам всичко, от което се нуждая: храна на масата, дрехи на гърба си и нова кукла Барби. Никога не ми позволи да усетя колко бедни сме всъщност. Винаги се грижеше нищо да не ми липсва, а освен това ме обграждаше с любов.

Мама може и да не постигна мечтата си и да не стана примабалерина, но любовта към танца ѝ помогна да направи успешна кариера във фитнес индустрията. Сега работеше като доброволец и преподаваше йога на ветераните от района на Лос Анджелис, като им помагаше да преодолеят посттравматичния стрес, мозъчните увреждания и зависимостта от алкохол и наркотици — програма, в чието създаване бе взела дейно участие, която се изпълняваше в цялата страна. Толкова се гордеех с нея.

Сега аз щях да се озова в същото положение, в което бе изпаднала тя преди толкова много години: безпарична, с разбито от раздяла сърце, върнала се обратно в дома на родителите си. С тази разлика, че не бях на двайсет и една години и с бебе на ръце, а почти на четирийсет и бездетна. Изведнъж ме озари мисълта, че животът ни може и да бе протекъл по различен начин, но майка ми беше точно като мен. Можех да разговарям с нея — при това истински, не само да си приказваме за последните разкрасителни процедури. Предстоящото пътешествие щеше да ни отнеме трийсет и пет часа, така че щяхме да имаме достатъчно време за това.

— Знам, че се разбрахме да тръгнем в неделя, но може ли да потеглим утре? — попитах аз.

— Чудесна идея.

Сутринта натоварихме взетия под наем миниван. Скоро силуетът на Чикаго изчезна от огледалото за обратно виждане. Цялата треперех

от страх чак до маратонките. Стисках зъби. Майка ми седеше до мен, докато шофирах; беше толкова развълнувана, че едва ли не подскачаше на седалката, а широката усмивка не слизаше от лицето ѝ. След като изминахме трийсетина километра, тя изведнъж рече:

— Говорих с жената, която разхожда кучетата ни. Има нужда от помощник и аз предложих теб.

— Защо? Да не би да има нужда от дизайнер на сайтове?

— Не, всъщност трябва да й още хора, които да разхождат кучета.

— Чакай малко. Какво?

— Ще бъде добре за теб, докато си стъпиш на краката.

— Чудесно. Просто чудесно — заявих аз.

Нямах нищо друго, освен цял куп заеми. Скоро щях да навърша четирийсет години и се връщах обратно при родителите си. Тъкмо бях напуснала мъжа, с когото бях прекарала тринайсет години. Бях прекратила любовната си кореспонденция с Жан — Люк. А майка ми току-що ме бе попитала дали искам да започна да разхождам кучета. Не така бях планирала живота си.

Стиснах волана толкова здраво, че кокалчетата на ръцете ми побеляха.

— Нали в Лос Анджелис има мостове?

— Да, защо?

— За да се хвърля от някой от тях, когато пристигнем.

— Това не е никак смешно, Сам — изсумтя майка ми. — Имаме доста работа за вършене, когато се приберем вкъщи. Очевидно е, че трябва да изсветлиш кичурите на косата си. И погледни ноктите си. На нищо не приличат...

— Да, сигурна съм, че на кучетата ще им направи впечатление. Нали са от Малибу.

Майка ми ме погледна така, както само тя можеше — нещо средно между отвращение, подигравка и цупене. Този поглед ме караше моментално да се почувствам зле.

— Не бъди толкова груба. Не е необходимо да разхождаш кучета, ако не искаш. Само се опитвам да ти помогна.

— Извинявай, мамо. Толкова много неща ми се струпаха на главата. Просто ми идва в повече.

Почувствах се ужасно от това, че бях рязка с нея, но не бях в настроение да правя планове. До гуша ми бе дошло от говорене.

— Имам една идея — предложих аз. — Искаш ли да слушаме някоя от книгите, които си донесла на запис?

— Знам точно коя да изберем — заяви мама.

Беше се подготвила, преди да дойде.

Елизабет Гилбърт, която също се бе развела след дългогодишен брак, разказваше своята история в романа „Яж, моли се и обичай“, докато пътувахме по недотам живописния път към Омаха, Небраска, и минавахме покрай царевични поля и крави, магазини за сирене и стриптийз барове. Преминахме през един град, наречен Марсилия, точно когато Лиз казваше: „Исках да се освободя от този брак, в който повече не желяех да участвам“. Въпреки че в момента се намирахме в Илинойс, не можех да спра да мисля за Франция и за един определен човек, който живееше там.

Майка ми беше зад волана, когато мобилният ми телефон изпищя. Бях получила съобщение от Крис, в което ме наричаше „изрод“, използвайки и някои други по-пикантни думи, за това, че бях взела солницата и пиперницата. Точно щях да се обадя на Джесика, която без мое знание бе решила, че трябва да подправя живота си, когато пристигна още едно съобщение. Очевидно Крис беше в процес на наемане на адвокат, който да работи и за двама ни, и тъй като по своята същност бракът ни беше приключил преди повече от шест години, щяхме бързо да получим развод.

Бях стъписана и прочетох съобщението на глас. Много добре разбирах, че в този момент Крис беснееше от яд, но ако имаше такова нещо като пословичния пирон в ковчега, то тези две съобщения заковаха решението ми. Изтрих съобщенията, без да им отговоря. Да забравим за временната раздяла. Никога нямаше да се върна при него.

— Трябва да си наемеш свой собствен адвокат — посъветва ме мама. — За да защитиш интересите си.

— Вече го направих. Напуснах го.

— Ами парите? — попита тя.

— Мамо — казах аз, — всичко свърши. Няма какво да делим.

— Изненадана съм, че не го напусна още преди години.

Знам какво беше отношението й към съпруга ми. Непрекъснато стоях по средата между двамата и ги защитавах един от друг, което беше, най-меко казано, уморително. Според Крис бях омъжена за него и той беше единственият човек, който имаше значение в живота ми.

Бях негова съпруга. Точка. Скандалите заради майка ми започнаха две години след сватбата и не само доведоха до пукнатини в брака ни, те ни разделиха. След като майка ме бе защитавала в продължение на толкова много години, сега беше мой ред аз да направя за нея същото. За мен не представляваше особен проблем това, че от време на време се обаждаше точно когато вечеряхме. Все пак беше жертвала толкова много заради мен. Но Крис не гледаше на нещата по този начин.

— Исках да го направя.

Мама нацупи устни, присви очи и погледна лошо. По дишането ѝ разбрах, че искаше да каже още нещо. Като никога се въздържа.

— Сам, много пъти съм ти го повтаряла. За мен най-важното е да бъдеш щастлива. Самонаказваш се вече достатъчно дълго време, а ти не си от жените, на които им подхожда да бъдат мъченици. Сега, след като го напусна, забелязвам в теб някои положителни промени.

— Какви, например?

— Ами, започна отново да разговарям с мен истински, без да се опитваш да ме избегнеш — каза тя и стисна силно ръката ми. — Хубаво е, че старата Саманта се върна отново. Липсваше ми.

Джесика беше казала същото. Питах се до каква степен бракът ме беше променил.

Пристигнахме в хотела малко след осем вечерта и поръчахме храна в стаята. И двете облечени в клинове и фланелки, се настанихме удобно на леглото. Извадих лаптопа си и ѝ дадох да прочете писмата на Жан — Люк от 1989 г., докато проверявах пощата си. Останах ужасно изненадана, когато видях последното писмо на Жан — Люк, в което той описваше своето научно отношение към вярата, казваше, че природата мрази празни пространства и небалансирани системи и светът трябва да бъде изпълнен с прекрасни неща. Тъй като в момента беше в командировка в Германия, бях убедена, че не беше прочел последния ми имейл. Колкото повече мислех за онова, което му бях написала, толкова повече се чувствах като пълен идиот.

— Само да не бях унищожила връзката си с Жан — Люк с последния имейл — измърморих аз. — Сега ще ме намрази.

Мама вдигна поглед над очилата си за четене.

— Каквото и да си написала, не може да е било чак толкова ужасно.

— Наистина беше ужасно. — Отворих имейла, изкашлях се и зачетох: — В началото една връзка винаги е изпълнена със страст. Но също като звездите с течение на времето и тя губи яркостта си. След време всичко става спокойно и уютно като чифт стари чорапи заедно с дупките. Все още възнамерявам да напусна Крис, но ми трябва известно време, за да реша какво точно търся в живота. Ти наистина си невероятен човек, истински дар от бога. Тази вихрушка от писма ме свари неподготвена. И аз не бих ги заменила за нищо на света. Винаги ще бъда тук. Но точно в момента тази любовна кореспонденция трябва да спре и аз мога да ти бъда само приятелка.

Кълна се, че дори кучето изпъшка от мястото си на леглото.

— Написала си на Жан — Люк писмо за сбогом? Защо, за бога, си го направила? — попита мама.

— Бях объркана.

— А сега?

— Сега не съм. — Поклатих изпълнената си с чувство на вина глава. — Обсъждам с Жан — Люк всички емоции, които съм задържала в себе си досега. Очаквам с нетърпение писмата му. И с нетърпение чакам да му отговоря. Той знае всичко за мен.

— Всичко?

Посредством съвременните технологии двамата с Жан — Люк се бяхме свързали по начин, който мислех за невъзможен. Бях разкрила душата си пред този човек.

— Всичко.

— От думите ти разбирам, че Жан — Люк ти оказва голяма подкрепа. Вие само си пишете писма. Не си тръгнала да се жениш за него и да се местиш във Франция...

Вдигнах учудено вежди.

— О, хайде стига, Сам. Знам, че обичаш да мечтаеш, но бъди реалистка, та ти дори не си го виждала от двайсет години...

Показах ѝ снимката, която той най-последно ми беше изпратил.

— На първата снимка, която Жан — Люк ми изпрати, си беше отрязал главата. Помолих го да ми изпрати такава, на която се вижда главата му. И той ми изпрати снимка от времето, когато е бил на двайсет години и се забавляваше на някакво парти, облечен в женски дрехи. Най-последно миналата седмица ми изпрати тази снимка заедно с обяснението, че вече не е красавецът, когото познавах някога.

На тази снимка Жан — Люк носеше черен костюм със сако с тъмен синьо-зелен хастар и бяла колосана риза. И макар че отново бе отрязал от снимката самия връх на главата си — най-вероятно за да прикрие факта, че наистина оплешивява, — за мен това нямаше никакво значение. Изглеждаше толкова секси с мъжественото си излъчване, застанал с ръце в джобовете, така че на преден план да изпъкнат широките му рамене и тънка талия.

— Много странно, споменът ми за това как изглеждаше като младеж е избледнял, но този човек е станал още по-хубав с годините.

Мама отвори широко очи.

— Пиши му отново. Извини се.

И така, докато майка надничаше през рамото ми и не спираше да повтаря колко добре изглеждал Жан — Люк, с какъв хубав костюм бил облечен, колко секси била брадичката му (също като на Брус Спрингстийн), а какъв добър писател бил и как мило се отнасял с мен, аз му се извиних, като през цялото време се надявах, че не е прекалено късно за това. Не че си мечтаех да отида да живея във Франция или нещо подобно.

Не, такова нещо изобщо не ми минаваше през ума.

От: Саманта

До: Жан — Люк

Относно: Поздрави от пътуването!

Мили Жан — Люк (все още моят Чаровен принц, надявам се),

Прости ми, моля те, за нерешителността (толкова типична за всички Везни). Сега вече съм наясно със себе си. Умолявам те, не обръщай внимание на последния имейл, който ти изпратих. Не мога да позволя вината да води сърцето ми, но наистина имам нужда да прекарам известно време насаме със себе си. Завръщането ми в Калифорния и времето, което ще прекарам там със семейството си, ще ми позволят да направя точно това.

Бях свикнала да задържам всички емоции вътре в себе си. С теб всичко е съвсем различно. Усещам, че мога да разговарям или да ти пиша за абсолютно всичко.

Благодаря ти за това. Трябва да ми обещаеш, че няма да ми позволиш да отбягвам въпросите, които ме карат да се чувствам неловко. Комуникацията стои в основата на всичко. Знам това от собствен опит. Ти наистина знаеш за мен повече, отколкото всеки друг. Искам да бъда отворена книга за теб. Моля те, възможно ли е да обърнем следващата страница?

Сам

— Готово — казах аз и за пореден път натиснах бутона за изпращане със затаен дъх. — Направих го.

— Мислиш ли, че ще ти отговори? — попита мама.

— Не знам. Но няма да му се разсърдя, ако не го направи. — Свих рамене и продължих съвсем делово: — Мамо, наистина имам нужда да си поговорим за Чък.

— Какво има да говорим за него? — попита тя и лицето ѝ пребледня.

— Като че ли ми създаде някакъв комплекс, като се появи в живота ми и след това отново изчезна — започнах аз и стиснах очи. — Трудно ми е, защото знам, че никога няма да разбере защо.

— Какво „защо“?

— Защо, след като съм негова дъщеря, така и не се опита да ме опознае?

— Сигурна съм, че те е обичал. По свой собствен начин.

— Не, не ме е обичал. Как е възможно да ме е обичал? Та той дори не ме познава. Никога не ме е познавал. Срецнахме се само веднъж. Вече знам, че е невъзможно да обичаш някого, ако не общуваш с него. Точно това уби брака ми.

След това ѝ обясних как по времето, когато си пишех с Чък, имах чувството, че вторият ми баща, макар че винаги се бе отнасял към мен като към свое дете, обича повече сестра ми, защото е негова. Казах ѝ, че Чък беше като пагубен призрак в живота ми и като зъл полтъргаист се намесваше във всичките ми връзки, че трябва да се отърва от него веднъж завинаги. Казах ѝ, че начинът, по който бе изоставил и нея, и мен, бе въздействал върху взаимоотношенията ми с мъжете.

Очите на майка ми се напълниха със сълзи, които заплашваха да рукнат всеки момент.

— Мразя го. Мразя това, което причини и на двете ни.

— Мамо, мамо, съжалявам, не искам да плачеш — умолявах я аз.

Не исках да плаче, защото ако започнеше, щях да се разрева и аз.

— О, Сам — заподсмърча тя, — надявам се, че разбираш, че се опитвахме да те предпазим. Може би трябваше да говорим повече, да говорим повече за него.

— Е, имаме достатъчно време — успокоих я аз. — Кой знае колко дълго ще остана при вас...

— Знам — каза тя и закима въодушевено. — Толкова се радвам.

— Аз също, мамо, аз също. Започвам нов живот.

Тази мисъл ме караше едновременно да се вълнувам, но и да треперя от страх.

---

[1] Заглавието на тази глава е препратка към американския филм от 1991 г. „Телма и Луиз“ с участието на Сюзън Сарандън и Джина Дейвис, засягащ феминистична проблематика. — Б.пр. ↑

КОГАТО ЖИВОТЪТ СТАВА КУЧЕШКИ

Три дни по-късно мама, Айк и аз паркирахме минивана пред къщата на родителите ми, която сега щеше да бъде моят нов дом. Би трябвало да се чувствам щастлива, че двете с нея оцеляхме по време на трийсет и петчасовото си пътуване в претъпкания автомобил. Би трябвало да се чувствам щастлива, че родителите ми, които винаги са ме подкрепяли, бяха готови да ме приемат при себе си. Би трябвало да се чувствам щастлива, че имам своя собствена стая със самостоятелна баня и балкон, който гледа към блестящия им басейн. Но не бях щастлива. Бях засрамена.

Мама бе изтощена от дългото пътуване. Извини се и каза, че отива да подремне, като ми предложи и аз да направя същото. Вместо това започнах да разтоварвам колата и предишният ми живот ме блъсна в лицето. Контейнерът със старите ми дизайнерски проекти ми напомни, че едно време можех да се оправям сама; че постигах онова, което исках. Сега, на почти четирийсет години, бях безработна, потънала в дългове, и за да имам покрив над главата си, трябваше да разчитам на родителите си. Колкото повече напредвах с разопаковането, толкова по-нелепо се чувствах.

Защо бях донесла толкова много боклуци? Какво щях да правя със сервиза за хранене, подарък за сватбата ни? Щях да дам официална вечеря, на която да кажа: „О, това ли? Този сервиз е от първия ми брак. Хубав е, нали?“. Скоро шестте контейнера и десетте кашона бяха разделени на отделни купчини: неща, които евентуално родителите ми можеха да искат, като сервиза за хранене, който, така или иначе, бе подарък най-вече от тях; неща, които щях да задържа за себе си, а именно няколко произведения на изкуството, албуми със снимки и годишници, бижута, подарени от родителите ми и от баба и дядо, и морскосинята ми пластмасова папка с писма; неща, които щях да изхвърля — всичките ми стари дивидита, книги и цяла купчина дрехи, които не бях обличала с години.

Когато приключих, се оказа, че са ми останали само три контейнера и два куфара.

Това беше най-горчивото разочарование, което съм преживявала.

Това ли беше всичко? Целият ми живот? Само това ли ми бе останало? Стисках в ръка солницата и пиперницата и най-накрая съвсем съзнателно ги оставих при вещите, които щях да запазя. За мен те имаха символично значение — напомняха ми за всички погрешни решения, които бях взела в живота си.

Когато татко се прибра от работа, сигурно съм му се сторила неузнаваема, тъй като приличах повече на зомби, изпълзяло изпод земята, отколкото на жизнерадостната дъщеря, която някога бях. Не можа да прикрие тревогата в зелените си очи, когато влезе в кухнята. Нещо повече — никак не ми беше приятно, че трябва отново да го моля за помощ след всичко, което бе направил за мен в живота, но имаше някои неща, с които не можех да се справя сама. Като например това, че в Калифорния човек непременно се нуждае от кола, особено когато семейството му живее нагоре по един стръмен път над каньона, където няма обществен транспорт. За да се сдобия с кола, имах нужда от пари, с каквито не разполагах. Мама, татко и аз се събрахме около кухненската маса и се опитахме да съставим логичен план за решаване на проблема. Татко се почеса по наболата брада.

— Сам, миличка, утре ще си освободя деня, за да можем заедно да обиколим някои автокъщи.

Винаги е бил до мен, когато съм имала нужда от него, но баща ми е работохолик, който никога не си е вземал почивен ден. Семейните ваканции бяха изключителна рядкост, така че уикендите бяха единственото време, в което можехме да бъдем заедно. Когато бях малка, в неделите ме водеше в един ресторант, където си поръчвах цяла купчина палачинки с боровинки и шоколадови парченца, полети обилно с яagodов сироп, а той четеше вестника си и се опитваше да не обръща внимание на закачливите погледи на келнерките. Аз правех всичко възможно да дам на тези жени да разберат, че си имам майка, само че тя не беше с нас — това бе моят детински начин да им кажа: „Стойте настрана, дами, той е зает“.

Когато бях в гимназията, тези срещи между баща и дъщеря се превърнаха в ходене на кино и вечеря; обикновено избирахме филми, които майка ми, страстна почитателка на романтичните комедии, не би

искала да гледа. Когато бях на седемнайсет години, точно при едно такова излизане напипах под мишницата си, малко встрани от лявата гърда, една бучка. През цялата вечер приличах на един от онези стари портрети на Наполеон Бонапарт, но в тъмнината на киносалона вместо в ризата ръката ми бе втъкната под мишницата. В колата на връщане към дома избухнах в сълзи:

— Нещо ми има.

На следващия ден татко ме заведе на лекар, а една седмица по-късно ме съпроводи до болницата, където отстраниха фиброаденома, която представлява вид доброкачествен тумор. Въпреки че не ставаше въпрос за рак на гърдата, бръчките около очите му, причинени от тревогата, не изчезнаха, докато аз не се събудих от упойката. Същата тревога бе изписана по лицето му и сега.

— Не е необходимо да отсъстваш от работа, татко. Ще се оправя.

— Вече съм го уредил. Така че всичко е решено. Ще ти помагаме в продължение на няколко месеца, докато си стъпиш отново на краката. Мислила ли си колко пари можеш да отделиш за вноска за кола?

Вноска за кола? Прилоша ми. Да си стъпя на краката? В момента направо се бях проснала по гръб. Но аз бях дъщерята, за която родителите ми никога не се тревожеха, тази, която не се страхуваше да се качи на сцената и никога не се оставяше животът да я повали. Запазих за себе си тези съмнения.

Бодхи, големият като мечка голдън ретрийвър на родителите ми, постави глава в скута ми и впери в мен разбиращ поглед. Болонката Джак затанцува смешния си танц, изправи се на задните си крачка и започна да движи нагоре-надолу предните си лапи. Бретанският шпаньол Гунар подуши Айк, който се беше свил на леглото си и дишаше тежко. Кучетата ми напомниха, че засега имах само един начин да сложа малко ред във финансовата бъркотия, която бях сътворила: да започна да разхождам кучета. Много добре знаех, че по този начин няма да забогатя за една нощ, но се надявах в скоро време да си намеря някаква работа в областта на рекламата или дизайна. Имах четири, може би дори пет месеца, за да спечеля някакви пари и да въведа ред във финансите си. Надявах се да запазя някои от клиентите си от Чикаго, тъй като те ми бяха обещали, че няма да ме оставят без работа.

— Смятам, че ще мога да плащам около двеста и петдесет долара на месец — отвърнах аз.

Баща ми остави чашата си за кафе на стъклената кухненска маса.

— С какви финанси разполагаш?

С никакви. Не ми е останало нищо, освен гордостта и надеждата.

— Имам няколкостотин долара в банката. Мисля да изтегля парите от пенсионната си осигуровка, а освен това искам да продам и някои от бижутата си — казах и започнах да разтривам слепоочията си в опит да отблъсна ужасното главоболие, което бе започнало да ме измъчва още при първото споменаване на думата „финанси“. — Освен това получавам и помощите за безработни.

Мама започна да кърши ръце.

— Не мога да повярвам, че след дванайсетгодишен брак нямаш нищо, освен няколко произведения на изкуството и дрехите...

— Ани, моля те, не започвай — прекъсна я татко.

Погледнах изпод вежди и му се усмихнах с благодарност.

Баща ми ме стисна леко за рамото и продължи:

— Колко смяташ, че можеш да получиш за бижутата?

— Нямам никаква представа.

— А какви сметки имаш да плащаш?

— Здравната ми осигуровка, мобилния телефон и вноски по кредитните карти.

— Колко дължиш по кредитните си карти?

— Двайсет хиляди.

В стаята настъпи тишина. Дори кучетата затаиха дъх. Зарових лице в ръцете си. Когато го казах на глас, изведнъж всичко ми се стори доста по-истинско. Много би ми се искало да можех да кажа, че съм пристрастена към дизайнерските дрехи и обувки, защото това би могло да обясни дълга ми, при мисълта за който започваше да ми се повдига. Но аз не бях Кари Брадшоу. Творения на Кристиан Лубутен, Джими Чу и Маноло Бланик никога не бяха стъпвали в дрешника ми. Натрупвани през годините, по време на брака ми задълженията се бяха увеличавали долар по долар: няколко премествания, две неуспешни бизнес начинания, зъболекари, лекари, може би един-два самолетни билета — ето такива неща. А сега трябваше да понеса последствията.

Вената на челото на мама пулсираше силно.

— Той трябва да плати. Остави те без нищо...

— Но аз го напуснах...

— Мразя, когато...

— Ани, така с нищо не помагаш — намеси се татко.

— Мамо, спри. Татко е прав. За да продължа напред, трябва да спра да мисля за Крис. Налага се сама да реша проблемите си. Моля те.

Ноктите оставиха отпечатьци, напомнящи на полумесеци, в дланите ми. Стиснах челюст толкова силно, че се изплаших да не си счупя някой зъб.

— Господи, мамо, не искам двамата с татко да се чувствате длъжни да ме измъкнете от тази дупка. Всъщност отказвам да приема помощта ви. Колкото и невероятно да ви звучи, аз съм възрастен човек. Надявам се, че финансовото ми положение ще се оправи. Надявам се, че ще успея да си намеря работа. Надявам се, че всичко ще бъде наред.

Но знаех, че надеждата е единственото, което ми бе останало.

Имаше поне едно нещо в моя полза: Жан — Люк най-после ми отговори.

От: Жан — Люк

До: Саманта

Относно: Re: Поздрави от пътуването

Здрасти Сам,

Що се отнася до писмото, което получих, трябва да ти призная, че то сериозно ме разтревожи. Тъй като ти се чувстваше объркана и в объркването ти имаше голяма доза чувство на вина, а човекът до теб можеше да ти обещае дори Луната, само и само да не те изгуби, предполагах, че всичко е възможно.

Но, имайки предвид всичко, което вече бе написала в писмата си до този момент, не очаквах от теб такава промяна. Подобна мисъл ми мина през ума, но не се задържа дълго. Разбирам, че бракът ти е нещо конкретно и реално, докато аз съм само една сянка, скрита зад думите, която познаваш едва от няколко седмици и един страстен ден. Размишлявах върху аргументите, които той най-вероятно е използвал, за да те накара да се чувстваш

объркана. Размишлявах над това, че аз съм мъж и познавам мъжете. Независимо дали са американци, англичани или французи, мъжете знаят, че жените много често са водени от чувство за вина. И те могат да си играят с това чувство.

Не познавам съпруга ти, знам само онова, което ти си ми казвала за него; опитах се да обмисля всичко и чрез думите ти да добия възможно най-добра представа за ситуацията, в която се намираш. Представих си, че в някои моменти можеш да бъдеш много ранима, тъкмо защото изпитваш чувство на вина. Когато вземаш решения, Сам, мисли единствено за себе си. Не трябва да се съобразяваш с мен. Първо трябва ти самата да се чувстваш добре. Ще те чакам, ако такова е твоето желание.

Целувки за моята красива принцеса.

П. П. Тази вечер погледни към небето и ще видиш една ярка точка, която се движи — това е космическата станция. Написах върху нея нещо за теб. Наблюдавай я със сърцето си. Бъдещето ще бъде светло. Вярвай в това.

Тази нощ стоях в тъмното на балкона на стаята си и часове наред търсех тази проклета космическа станция. Може би в този момент се проявявах като истинска блондинка, но когато вдигнах поглед нагоре, очаквах да видя надпис „Тоуџорс Samantha!“, изписан с големи коледни светлини. Това определено можеше да се случи в някой филм, защо да не станеше и в действителност? За мое най-голямо разочарование върху звездното небе не се появи такова съобщение, само няколко сателита подскачаха наоколо точно толкова безредно, колкото и мислите ми.

Безработицата в щата Калифорния беше добила невиджан дотогава ръст, достигайки почти тринайсет процента. За мой най-голям късмет, и аз бях бройка в тази статистика. Макар че можех да отложам за известно време търсенето на работа, докато свикна с новата обстановка, реших, че е по-добре веднага да отида до Бюрото по труда и да проверя какви възможности имам, ако изобщо се намираха такива. Сега, след като вече имах кола (и сметките, които вървяха с нея), ако не успея да си намеря постоянна работа, можех поне да работя по

проекти като дизайнер на свободна практика. Жената от Бюрото по труда бе силно впечатлена от портфолиото ми и заяви, че може веднага да ми намери работа. Бях оптимистично настроена въпреки икономическата криза. И докато чаках пред мен да се отворят всички прекрасни възможности като дизайнер, време беше да се захвана с новите си ежедневни занимания.

Нищо не би могло да ме подготви за изпитанията, които ме очакваха като разводач на кучета в Малибу.

В първата къща, която посетих, на масата в антрето имаше поставена една черно-бяла снимка на жена. Стоеше съвсем гола по средата на улицата и размахваше около главата си шал от пера. Огромните ѝ гърди веднага привличаха погледа.

— Ааа... това ли е клиентката ни?

— Само да видиш останалите снимки — отвърна Стейси, собственичката на „Мустачки и опашки“, с която веднага се бяхме сприятелили. По лишеното ѝ от всякакъв грим лице се разля широка усмивка. — Те са, как да кажа, доста интересни.

Стейси беше родом от Бостън и това обясняваше както уравновесеното ѝ държание, така и амбициозността ѝ. По професия беше продуцент, но страничният бизнес с разхождане на кучета ѝ помагаше да си плаща сметките. Като творчески личности и двете веднага си допаднахме, а това ни позволяваше да оцеляваме куче след куче при срещите ни с невротични собственици на домашни любимци в Малибу.

Погледът ми попадна на друга фотография в отсрещния край на коридора — на нея се виждаше един доста по-възрастен мъж, който приличаше на Дядо Коледа, като оставим настрана факта, че беше съвсем гол и се намираше в една вана с жената от първата снимка. За малко да се задавя от изненада.

— Те са нудисти — обясни Стейси.

— Всеки да прави каквото си знае. Стига да не засяга мен.

Но начинът им на живот не можеше да не ни засегне със Стейси — един ден съпругът нудист си беше вкъщи и ние се сблъскахме лице в лице с онази му работа, като само една мрежеста врата ни разделяше от нея. Беше много смешно и двете си казахме: „Мили боже, наистина ли виждаме това, което е пред очите ни“, опитвайки се да потиснем смеха си, докато се мъчехме да грабнем каишките на кучетата

възможно най-бързо, да ги изкараме от двора, да ги набутаме в колата и да ги заведем на плажа. Мъжът просто си стоеше гол, като че ли това беше най-нормалното нещо на света. Осъзнах, че при тези разходки не се налагаше да общувам само с кучетата, но и с техните собственици.

Освен сприятеляването със Стейси, разхождането на кучета — като оставим настрана странните случки, които ни сполитаха от време на време — си имаше и други хубави страни. Ден след ден се разхождах нагоре-надолу по каньоните на Малибу и не след дълго отслабнах със седем килограма и отново си върнах формата. Тази нова версия на диета за жена, която съвсем скоро ще получи развод, включваше приема на двойна доза от една напитка с пшенични кълнове всеки ден вместо двойна доза водка. И бледият цвят на лицето ми, типичен за жителите на мразовито Чикаго, скоро бе заменен от блестящ тен в резултат от калифорнийското слънце.

Клиентката нудистка ми даваше кутия след кутия, пълни със съвсем нови дрехи все още с етикетите, които да подхождат на стройната ми фигура. И макар бюстието от изкуствена кожа и покритите с черни пайети панталони да не бяха по вкуса ми, можех спокойно да използвам огромния брой рокли. Съвсем нови използвани дрехи от една нудистка. Животът ми наистина беше изпълнен с ирония. Най-хубавото обаче беше, че вече носех два номера по-малки дрехи и влизах в тесните си дънки.

Не че кучетата, които разхождах, изобщо се интересуваха от това.

Юни бързо отмина, дойде юли и някои дни бяха по-добри от други. Бях се самообявила за разведена жена и разводач на кучета и имах свое собствено мото: събирам лайната и парчетата от живота си едно по едно. Съпругът ми, който съвсем скоро щеше да ми стане бивш, всеки ден се обаждаше и ми изпращаше съобщения. Както беше обещал още в първите си съобщения, Крис беше наел адвокат, който да подаде документите ни за развод по взаимно съгласие и да ги придвижи възможно най-бързо, но той все още си представяше, че съществува такова нещо като „нас“. Делото в съда, на което не бе необходимо да присъствам, беше насрочено за края на юли. Бях в истински емоционален стрес. Бях щастлива, че събрах смелост да започна живота си отново, но не ми беше никак приятно, че по този начин наранявам някой друг.

Освен че си разменяхме по два имейла на ден, с Жан — Люк ежедневно се чувахме по два-три пъти по телефона, като разговорите ни понякога продължаваха с часове. Толкова спокойна се чувствах с него, че един път дори заспах. Той остана на телефона, слушайки дишането ми, докато не стана време да отиде на работа. За нещастие, абонаментният план за телефона на родителите ми не включваше международни разговори и — имайки предвид колата и другите ми сметки — аз взех да се питам как някога ще успея да им върна парите, когато се оказа, че телефонната сметка е шестстотин долара. Възможностите за работа според жената от Бюрото по труда, която рязко бе сменила тона си, пък бяха съвсем нищожни.

За щастие, успяхме да променим абонаментния план за телефона и само срещу седем долара повече получих триста минути за международни разговори. Тази мярка беше малко закъсняла, но нищо не можех да направя по въпроса. Жан — Люк също промени плана си и срещу няколко евро повече на месец можеше да разговаря неограничено с шейсет държави. От този момент нататък му се обаждах всеки път, когато ми се приискаше, а той ми връщаше обаждането.

Разбира се, правех всичко възможно, за да помагам вкъщи. Разхождах кучетата, ходех на пазар и готвех — нещо, което татко наистина оценяваше, особено когато приготвях специалитета си — филе миньон, поднесено с хрупкави кротони върху артишок и сос „Беарнез“. Преди да се прибера вкъщи, майка ми, учителка по йога, изглежда, бе държала и двама им на някаква странна полугладна диета от кафе и кичри — индийска храна за пречистване, състояща се от птичи боб и зеленчуци. Творческите прояви в кухнята ми позволяваха да съхраня здравия си разум. Имах толкова много свободно време, че можех да си правя какви ли не кулинарни експерименти — от пиле паприкаш до омар термидор и пресни кексчета от раци със сос от тарос.

Животът ми можеше да бъде и далеч по-лош. Къщата на родителите ми беше много красива, приличаше на покрита с асми испанска хасиенда с гледка към каньона, освен това имаше басейн, а градините бяха пълни с колибри, рози и жасмин. Но не можех безкрайно дълго да си живея вкъщи, в този измислен рай, и да играя ролята на личен готвач на родителите си.

Бях реалистка. И по дяволите, имах си гордост.

Отгоре на всичко здравословното състояние на Айк бързо се влошаваше. Седмица-две след като пристигнахме в Калифорния, заведох косматия си заместител на дете при нов ветеринарен лекар. Както обикновено, Айк се държа като най-голямото бебе в чакалнята, криеше се между краката ми, а тялото му трепереше силно от върха на носа чак до опашката. Дори малката чихуахуа до нас демонстрираше повече смелост. Доктор Лиза хвърли един поглед на косматото ми дете и му постави диагноза.

— Очевидно е — започна тя, — че Айк страда от парализа на ларинкса, което е много често срещано състояние при лабрадорите.

Погалих кадифените уши на Айк.

— Парализа на ларинкса? Това опасно ли е?

Доктор Лиза нацупи устни.

— Няма да те лъжа. Състоянието му може да стане тежко. Проблемът се състои в това, че нервите и мускулите, които контролират хрущялите на ларинкса му, не могат да функционират, парализирани са, и вследствие на това на Айк ще му бъде трудно да диша, да яде, да преглъща...

— Каква е причината?

— Заболяването е идиопатично, тоест причината за него е неизвестна.

Долната ми устна се разтрепери.

— Може ли да се лекува?

— Лечението може само да намали отока и да успокои кучето. Ако състоянието му продължи да се влошава и го доведе до положение на пълна безпомощност, тогава следващата стъпка е хирургична намеса. Но със или без операция, винаги съществува рискът да развие аспирационна пневмония.

Пневмонията беше причинила смъртта на моя напълно здрав дядо Попи, след като той постъпи в болница, защото се задави с един лошо направен сладкиш, който причини разкъсване на хранопровода му. Ако сладкиш можеше да причини смъртта на един съвсем здрав ветеран от войната, то кучето ми беше обречено. Айк направо поглъщаше храната си.

— Какво да правя?

— Намали физическото му натоварване и го пази от горещините.

Трябваше да направя нещо повече от това, нещо, което да помогне на кучето ми да остане здраво възможно най-дълго. Косматото ми дете не се чувстваше добре и аз исках да му осигуря възможно най-доброто лечение.

— Нали имате специалисти по акупунктура в екипа си?

— Да.

— Смятате ли, че това ще помогне?

— Привърженик съм на всичко естествено, така че си заслужава да опитате.

Заведох Айк да хапнем по един хотдог в мола на Малибу и след това се разходихме по брега. През онзи ден преживях един от най-прекрасните и най-тъжни моменти с кучето ми, двамата седяхме на плажа и аз бях обвила ръце около врата му. Гледахме как огромните вълни се разбиват на брега и пеликаните се носят в небето; Айк близна лицето ми — нещо, което правеше много рядко, като че ли искаше да каже: „Благодаря ти, мамо. Ти ми даде прекрасен живот“.

Зарових лице в козината му и го притиснах силно.

Всичко се стовари на главата ми изведнъж. Сякаш бентът се отвори и сълзите рукохнаха по лицето ми. Притиснах Айк до гърдите си и най-накрая дадох воля на сълзите си. Плачех за това, че бях погубила брака си. Плачех за това, че кучето ми беше болно. Плачех за всичко. Освен това си простих. За всичко.

Ако животът бе сбор от решенията, които бях взела, то в бъдеще трябваше да вземам по-добри решения. И да започна още от този момент.

ИЗСВИРИ ГО ОТНОВО, САМ

През юли Жан — Люк заведе децата на двуседмична почивка в Шотландия и общуването ми с него загуби темпо. Вместо да си пишем имейли по два пъти на ден и да разговаряме по два часа, се чувствах щастлива, ако ми пишеше веднъж на три дни, и то само ако успееше да открие интернет кафе. Единственият път, когато успя да ми се обади, даде телефона на децата да разговарят с мен. Не бях подготвена за това. Първа се обади Елвир.

— *Bonjour* — каза тя, гласът ѝ беше нежен и сладък.

— Здравей, искам да кажа, *bonjour. Ça va?*

Въпреки че бяха хлапета, все пак изпитвах известна нервност.

— *Oui. Ça va.* — „Да, добре съм.“

Настъпи ужасно дълго мълчание.

— *Et vous?* — попита как съм на свой ред.

— *Moi? Ça va bien aussi.*^[1]

Последва още една пауза. Попитах я за пътешествието им:

— Шотландия, искам да кажа, *L'Écosse? C'est bien?*

— *Oui.*

И аз, и тя се заслушахме в дишането на другата. Елвир избухна в смях.

— *Je vous passe mon frère.*^[2]

Аз не бих се съгласила да разговарям с някоя непозната американка с вързан език, която не съм виждала до този момент. И тогава Жан — Люк даде телефона на сина си. В момента, в който гласът на Максонс стигна до мен, останах изненадана, че едно дете на десет години може да има толкова нисък тембър. И за да станат нещата още по-неприятни, не успях да разбера нито дума от това, което ми каза. Той се засмя и върна телефона на баща си.

— Извинявай, мила — каза Жан — Люк, — и двамата бяха много любопитни да разберат коя си, всъщност доста ме притиснаха.

Той обясни, че докато били в интернет кафето, Максонс надничал през рамото му и искал да знае защо се обръщам към баща

му с думи като *mon écureuil* (моя катеричке), *mon loup* (вълчо мой), *mon Yeti* (йети мой) и *mon Шрек* — все имена на животни и герои, с които самият Жан — Люк се беше наричал по даден повод по време на двумесечната ни кореспонденция. Можех да си представя смеха на сина му, дълбок и плътен, и кикотенето на дъщеря му, весело и нежно, докато са надничали през рамото му и са се опитвали да разберат какво съм написала.

Французите винаги са имали много странни гальовни имена. Жан — Люк, както повечето френски родители, наричаше децата си *mes pucies*, или „бълхички мои“. Веднъж Жан — Люк ме нарече *ma biche*, а на мен ми прозвуча като английското *bitch* — кучка, което ми се стори много обидно, докато той не ми обясни, че означавало „моя сърничке“. Обикновено обаче той ме наричаше „моя американска принцесо“, което от своя страна ме накара да го наричам „мой жабоко“ — обръщение, вдъхновено от приказката „Принцесата и жабокът“, както и от факта, че ние често наричаме французите „жабари“, защото е известно, че ядат жабешки бутчета. За щастие, Жан — Люк не се обиждаше от този стереотип. Вместо това се смееше и ми напомняше, че французите често наричат американците „прасета“. На мен „принцеса“ ми харесваше много повече.

— Какво каза на поповите си лъжички за мен, *ma grenouille*? — попитах Жан — Люк, а за да го подразня, използвах френската дума за жаба.

— Мислех, че съм твоят *prince charmant* — отвърна Жан — Люк.

— Може и да е така. Но все още не съм те целунала.

— Целувала си ме, доколкото си спомням. Преди двайсет години. Спомняш ли си стълбището, което водеше към парижкия ми апартамент?

Господи, как да не го помнех! Преди да се притесня още повече, реших да върна разговора към първоначалната му тема.

— А децата? Разказал ли си им нещо за мен?

— Е, принцесо — разсмя се Жан — Люк, — Максонс беше много разтревожен от това, че толкова често се обаждам и пиша на някакъв човек на име Сам, особено след като видя писмата ти. И ме попита кой е това.

— И ти му каза...

— Отговорих му, че Сам е човек, на когото много държа и живее в Америка. И след това той ме попита с много сериозно изражение на лицето: „Татко, ти да не си гей?“.

— О, не.

— О, да. Обясних му, че се казваш Саманта, но той не ми повярва. И понеже приличат на мен, а аз се занимавам с точни науки, поискаха доказателство.

Докато се заливахме от смях, през ума ми мина една мисъл. Напоследък не бяхме обсъждали какво се случва с развода му.

— Имаш ли някакви новини от Наташа?

— Намерила си е апартамент, в който ще живее, докато разводът ни приключи, а аз ѝ помагам с наема. Надявам се, когато се приберем къщи, тя вече да се е изнесла.

— Тя ще липсва ли на децата?

— Мила, единственото нещо, за което ме попитаха, е дали ще си вземе котката.

Сърцето ме заболя само като си помислих колко отчуждени са били от тази жена.

— Е, ще трябва просто да им вземеш нова котка.

— Ще оставя това на теб и децата.

Дори и от разстояние Жан — Люк вече се опитваше да ме направи част от живота на децата. Той въздъхна тежко.

— Мисля, че Наташа си е намерила нов мъж. Някои жени са като маймуните. Не могат да си тръгнат тихо и мирно, без преди това да са се хванали здраво за нов клон.

— Аз не съм като маймуните — възразих. — А ако ти си клонът, то той може да се счупи. С теб не сме се виждали от двайсет години.

— Това ще се промени.

Сърцето ми започна да бие по-силно.

— Така ли?

— Може ли да се уговорим за август? За мен това е много подходящо време, тъй като децата ще са при баба си. Проверих колко километра съм натрупал по сметката си към „Ер Франс“ и установих, че мога да си позволя да ти взема двупосочен билет от Лос Анджелис до Париж.

И преди си бяхме говорили, че можем да се видим, но нищо конкретно не бяхме планирали. Можех ли да го направя? Можех ли да

прелетя над пет хиляди мили, за да се срещна с един човек, когото не бях виждала от двайсет години? Отговорът на този въпрос дойде съвсем бързо. В миналото може и да съм правила грешки, но това не значеше, че съм идиот. Преди двайсет години оставих частица от сърцето си на перона на Лионската гара. Сега имах възможността да си я взема обратно. А освен това имах план.

Веднага щом приключех разговора си с Жан — Люк, щях да отида да изтегля малкото пари, останали в пенсионната ми осигуровка, това щеше да ми осигури около пет хиляди долара. Според информацията в сайта трябваше да платя такса от десет процента. С тези пари щях да изплатя част от задълженията по кредитните си карти и така да направя дълга си по-поносим, като щях да си оставя две хиляди долара, които да ми служат за буфер.

— Мога и сама да си купя билета — заявих аз.

— Не, Сам. Аз съм мъж. Не мога да ти позволя толкова нещо.

— Но аз...

— Ти дори нямаш работа.

— Разхождам кучета...

Беше загубена кауза и нямаш никакво намерение да се карам с него за това. Щом наистина искаше да използва точките, натрупани от честите си пътувания, за да ми купи билет, така да бъде. От тона на гласа му личеше, че няма никакво намерение да отстъпи.

— Сигурен ли си, че можеш да използваш тези точки?

— Вече съм ти запазил билета. Единственото, което искам да знам, е дали датите от втори до дванайсети август са ти удобни, и ще го купя.

Щях да се осмеля да последвам сърцето си.

— Програмата ми е напълно свободна.

— Това означава ли „да“?

— Да!

— Искаш ли да ти разкажа какво съм планирал?

— Не, искам да ме изненадаш. *Amène-moi n'importe où.* — Заведи ме, където пожелаеш.

В момента, в който затворих телефона, веднага позвъних на Трейси. Преди да успея да кажа и дума, тя заяви:

— Никога няма да повярваш!

— Какво?

— Намерих албума със снимки от пътешествието ни. Вчера ти го изпратих по пощата заедно с някои други изненади. — Тя се засмя с онзи смях, който много напомняше кикот на хиена. — Е, какво става при теб?

Изрекох следващите изречения на един дъх:

— Жан — Люк иска да ми купи билет до Париж. И аз смятам да отида.

— Кога?

— В началото на август.

— Мили боже! Значи наистина отиваш в Париж? Ако не го направиш, направо ще те убия. Това е невероятно. Жан — Люк, мисля, че той винаги е бил твоят човек. Той е духовната ти половинка.

Наистина ли? Изглежда, всички знаци сочеха, че е така. Но след това се попитах: „Защо трябва да летя чак до Франция, за да откроя *mon âme soeur*^[3]?“ По-късно същата вечер, водена от чисто любопитство, отворих един сайт за запознанства. Време беше да направя известно проучване. Съществуват ли на този свят и други мъже като Жан — Люк?

Вие сте: жена.

Търсите: мъж.

Възрастови граници: ?

В името на научните изследвания, законите на привличане и какво ли не още трябваше да си помисля добре, за да дам честен отговор на последния въпрос. Не можеше и дума да става за мъж, много по-млад от мен. Не можех да си представя да излизам с някого, на когото ще искат личната карта, преди да го пуснат в бара. Ами ако някой ме вземеше за майката на въпросния пич? Що се отнася до по-възрастните мъже, няхах нужда от човек, който да играе ролята на мой баща и да иска от мен да поставя нежната си ръчичка в неговата. След като известно време разсъждавах по въпроса, записах цифрите трийсет и седем до четирийсет и седем, реших, че границата от десет години е съвсем разумна — нито прекалено млад, нито твърде възрастен — златната среда.

Първият мъж търсеше партньорка между осемнайсет и четирийсет и пет години. Ъ-ъ-ъ... потенциален педофил или сериен убиец. Вторият мъж обичаше да прекарва времето си на плажа. Това е чудесно, но не трябваше ли да ходи и на работа? Освен това търсеше

жена между осемнайсет и трийсетгодишна възраст. Той самият беше на четирийсет и седем. Такива бяха фактите от действителността. По-възрастните мъже търсеха млади жени — много, много по-млади.

Следващият.

И този след него.

Прехвърлях мъжете, все едно бяха обувки на сайт за разпродажба и накрая установих, че нито един от тях не е подходящ за мен. Знаех точно какъв човек търся, ако имах късмета отново да срещна любовта — и да, след като бях живяла толкова дълго време, без да разбирам какво е всъщност тя, аз определено исках да я открия. Търсех мъж, който беше готов да има деца и искаше — не, *настояваше* — точно аз да съм тяхна майка. Не ми трябваше богаташ, но исках да имам стабилност. Исках да изпитвам към него физическо, емоционално и интелектуално привличане. Исках да мога да разговарям с него открито, а не през цялото време да се движа като по тънък лед. Не желяех мъж, който очакваше от мен да играя ролята на негова майка. Мислите ми се насочиха към Жан — Люк, всичко това можех да открия в моя все още невидян французин.

Фантазиите, които изпълваха мечтите ми, ставаха все по-живи и еротични. Като например тази, в която съм облечена в къса лятна рокля, под която няма нищо. Точно така, никакви бикини, сутиени, нищо. Намираме се на обществено място — в парк или в някоя тъмна уличка, и той ме притиска до едно дърво или до каменна стена, ръката му се плъзга по бедрото ми, усещам топлия му дъх върху шията си, тялото му се притиска в моето и...

Какво повече бих могла да кажа? Била съм потисната. Или това е причината, или съм заспала по време на прожекция на „Емануела“^[4]. Както и да е, една сутрин се събудих, изпитвайки ужасна нужда да чуя гласа на Жан — Люк, но беше прекалено рано да му се обадя. Стилът на нашата кореспонденция се беше развил и от чисто приятелски беше станал романтичен, след това се бяха появили сексуални намеци, а сега сексуалният заряд бе станал доста силен, затова реших да изпратя на Жан — Люк един съвсем кратък имейл, в който да използвам „мръсен“ френски жаргон, научен от интернет.

J'ai la trique pour toi.

Изпратих имейла, като си помислих, че няма начин това да не му направи впечатление, защото такива френски изрази определено не се учеха в училище и той със сигурност не очакваше да чуе нещо подобно от мен. От лявата страна на сцената влиза една много дръзка и отворена — когато е скрита зад екрана на компютъра си — американка. Бях много горда от себе си, че съм направила първата стъпка, до момента, в който получих отговора му няколко минути по-късно.

„Посланието ти — *J'ai la trique pour toi* — ме накара да се разсмея, но и малко се уплаших, особено за задника си. Не забравяй, че в тази точка съм все още девствен. Затова, ако наистина имаш *la trique*, ще трябва да се движа с гръб към стената. Освен това никога няма да се навеждам под душа, когато съм с теб в банята. Моля те. Сам, запази девствеността ми! Целувки.“

Очевидно не очаквах такъв отговор. Какво се беше загубило в превода?

Отворих отново сайта и осъзнах, че това кратко и просто изречение наистина означаваше на жаргон, че съм възбудена, но буквалният му превод гласеше: „Имам една голяма пръчка за теб“. Кое то можеше да се употреби само за един възбуден мъж! Побързах да отговоря, преди окончателно да изплаша мъжа срещу себе си.

„*Zut alors!* Някъде прочетох, че *avoir la trique* на жаргон означава «възбуден съм». Сега вече предполагам, че тази фраза се отнася само за мъже. Бъди спокоен, по никакъв начин не заплашвам девствеността ти. Хайде, смей ми се! Подигравай ми се колкото щеш.“

На което той моментално отговори:

„Ти си невероятно забавна и красива. Ще ти се обадя след пет минути, имам точно време за едно кафе. *Tu es superbe*, Саманта.“

Докато очаквах обаждането му, прочетох отново имейлите, които си бяхме разменили, и се почувствах ужасно неудобно. Пет минути по-късно (точно както ми беше обещал) телефонът иззвъня. Вперих поглед в него, изпитвах ужас да вдигна слушалката. Обадох се чак на третото иззвъняване. Не беше необходимо да се обвинявам толкова.

Просто се остави на течението, Сам.

— *J'ai la trique* — казах аз.

Жан — Люк не успя да ми отговори, смееше се толкова силно. И смехът му беше заразителен. Хълцайки и задъхвайки се от смях, едвам

успях да му заявя:

— О, да, дай ми само малко време, защото това със сигурност беше първият от многото гафове, които ще направя.

Бодхи ме поздрави с голяма целувка, залепи езика си на брадичката ми и след това ме облиза чак до очите.

— Не, не — изпищях аз, — ако си чул тежко дишане, да знаеш, че това не бях аз. А Бодхи, голдън ретрийвърът на родителите ми, аз само изпуснах слушалката на леглото.

— С кучетата ли спиш? — попита ме той, беше силно изненадан, дори отвратен.

В момента, в който чу думата „кучета“, Бодхи скочи на леглото и зае мястото си до другите — Айк, Джак и Гунар. Да, леглото ми представляваше една огромна космата топка в различни цветове и размери.

— Не — обясних аз, — спя само с Айк. Останалите идват в леглото ми само сутрин.

Или посред нощ. Или когато си пожелаят.

— О! — въздъхна той.

— Моля те, не ми казвай, че не обичаш кучета.

— Обичам ги — отвърна той. — Но...

— Какво „но“?

— Не мога да си представя животно в леглото.

Трябва да призная, че цялото ми семейство глезеше прекалено много домашните си любимци. Щях ли да събера смелост да кажа на Жан — Люк, че водех кучетата да хапнат хотдог и на пикник на плажа? Не, трябваше да запознавам Жан — Люк с навиците на косматите си любимци постепенно. А сега моментът не беше особено подходящ.

— Колко си висок? — попитах аз.

— Опитваш се да смениш темата ли?

Да.

— Не, просто не си спомням. Всички снимки останаха в Трейси.

— Ти поне имаш снимки. — Сега беше негов ред да се разсмее.
— Аз нямам нищо. Никакви снимки, никакви писма. Нищо. Остави ме да стоя на перона на гарата и повече не ми се обади...

— Ха-ха-ха. Хайде всички да се разплачем по този повод. Защото това е най-тъжната история, която някога съм чувала. А освен това ти се извиних.

— С двадесетгодишно закъснение.

— О, ти дори не си спомняше коя съм. — Започнахме съвсем естествено да се закачаме и дразним, но въпросът ми все още не беше получил отговор. — Наистина бих искала да разбера колко си висок.

— Около метър и седемдесет и осем.

Беше казал на една американка височината си в метри. Метри? Нямах време да отворя гугъл и да видя какво правеше това във футове и инчове. Поради тази причина направих това, което би направила всяка жена, ако не иска да излезе пълна глупачка. Замълчах.

— Ти колко си висока? — наруши най-последно той неудобното мълчание.

— Пет фута и пет инча^[5].

Той пое дълбоко въздух.

— О, не помнех, че си толкова висока, почти колкото мен. Ти си като модел.

— Не съвсем — отвърнах аз и се почудих колко ли са ниски френските модели.

И, я чакай малко. Беше висок колкото мен? Мислех, че мога да преодолеем това неудобство — интелектът и чувството за хумор бяха далеч по-важни, но това щеше да ограничи избора ми на обувки.

— Това означава, че когато се срещнем, няма смисъл да нося със себе си обувките си с токчета от три инча.

— Можеш да правиш каквото си пожелаеш, мила. Ти ще ходиш по улицата, а аз по бордюра. — Той се засмя, този път съвсем чистосърдечно. — Има ли някои други размери, които би искала да узнаеш?

Изчервих се. Стана ми топло на лицето.

— Не, няма други размери, които бих искала да узная. — Измъкнах се от леглото, давайки се от истеричен смях. — Господи! Не мога да повярвам, че току-що ми зададе такъв въпрос.

Поради начина, по който с Жан — Люк се бяхме свързали в такъв тежък, но и весел за нас момент, вътрешният инстинкт ми подсказваше да се възползвам максимално от времето, което можех да прекарам с родителите си, особено с майка си. Тя бе пропиляла младостта си, за да се грижи за мен, и сега я преживяваше отново,

чувстваше се отново на двайсет години и с право си бе заслужила прякора Ани Купона. За най-голямо разочарование на татко сега тя ме караше да излизам с нея и в сряда вечер щяхме да ходим на караоке в едно от модните заведения на Малибу. И така, мама покани някои от приятелките си да дойдат с нас, а аз доведох Стейси. Отидохме в „Уайн баръл“ по-рано, за да си намерим маса и да имаме време да хапнем нещо. Никога преди не бях ходила там, но трябва да призная, че заведението беше много приятно. С тъмната си дървена ламперия и хубавия бар приличаше на някое от заведенията в центъра на Чикаго, като изключим факта, че това се намираще точно до офиса на „Банк ъф Америка“ в един крайбрежен мол.

Докато похапвах сирене и пиех чаша неприлично добро „Пино ноар“, установих, че репутацията ми ме следваше навсякъде. Благодарение на майка ми всички в града вече знаеха за историята ми с французина, което означаваше, че се бях превърнала в център на внимание, особено сред наскоро разведените жени. Една от приятелките на майка ми ме запозна с едно момиче от Ню Йорк на име Рейнбоу, която също беше в процес на развод. Двете се сприятелихме веднага.

Един луд белгиец, който се опитваше да демонстрира типичния за Малибу блясък, купи петдесет бутилки шампанско и прати по една на всяка маса в заведението. Търчеше около бара и разправяше на всеки, че е наследил богатството на известен детски писател и че той е собственикът на авторските права. Много странно, защото винаги съм мислила, че този автор е англичанин. След като безуспешно се опита да флиртува с всички жени на нашата маса, най-накрая белгиецът ни остави на мира и разговорът веднага се насочи обратно към Жан — Люк.

— Като се връщаш от Франция, можеш ли да доведеш тук един и за мен?

— Как изглежда?

— Има ли брат?

— Носиш ли в себе си някое от писмата му?

Ето че се намирах насред период на промяна и ми предстоеше едно вълнуващо и многообещаващо приключение. Тогава осъзнах каква късметлийка съм, че отново бях започнала да се влюбвам.

[1] Аз ли? И при мен върви добре. — Б.р. ↑

[2] Ще ви дам брат ми. — Б.р. ↑

[3] Сродната си душа. — Б.р. ↑

[4] Emmanuelle — популярен френски еротичен филм от 1974 г.
— Б.р. ↑

[5] 165 см. — Б.р. ↑

НЕКА ЛЮБОВНОТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ ЗАПОЧНЕ

Може би под въздействието на секси момичетата с нацупени устни, застанали в провокативни пози в рекламите за курсове по танци на пилон и каталозите на „Виктория сикрет“, да не говорим за всички пикантни профили във Фейсбук. Може би защото исках още малко да вдигна градуса на и без това вече горещата ни връзка с Жан — Люк. Може би защото и аз исках да се почувствам секси. Може би защото малко по малко страхът ме напускаше. В крайна сметка няма значение защо точно се вдъхнових да го направя, но реших да изпратя на Жан — Люк някои свои предизвикателни снимки, нещо, което никога до този момент не бях правила.

Лаптопът ми има вградена камера. И така, седях си аз на леглото в различни пози, бях в различни степени недотам съблечена — деколтето на блузата ми беше дръпнато на една страна, така че да се подава рамото и малко от дантелата на сутиена ми — и снимах ли, снимах. Когато приключих, от стоте направени снимки запазих само три и изтрих останалите. И нищо на този свят не би могло да ме накара да ги изпратя на Жан — Люк. Поне в този им вид. Отворих „Фотошоп“ и намалих всяка една от снимките, докато не достигнаха размерите на нокътя на показалеца ми, а след това ги поставих в една папка и създадох нещо като триптих. Доволна от творческото си постижение, прикачих снимките и ги изпратих. Няколко минути по-късно телефонът иззвъня.

— Сам, снимките, които ми изпрати, са толкова малки, че в момента екранът на компютъра ми е като увеличителен стъкло. Някои от колегите ми влязоха...

— О, господи! Видяха ли нещо?

Гласът ми се разтрепери, изпаднах в паника. Най-накрая бях събрала смелост да направя подобно нещо и сега целият свят — или поне хората от офиса на Жан — Люк — най-вероятно ми се смееше,

американката, която дори едни предизвикателни снимки не може да изпрати както трябва.

— Как изобщо е възможно някой да види нещо? Колкото повече увеличавам снимката, толкова по-лошо става качеството ѝ, накрая се виждат пикселите и всичко се превръща в неясни квадратчета.

— Цялата идея за прелъстяването ми е толкова чужда.

— Можеш ли да си представиш колко ужасно много искам да те видя? Толкова си красива, Сам.

Под въздействие на уверения му глас нервите ми веднага се успокоиха. Може би причината беше във френския му акцент? Или в плавната секси модулация на гласа му? Каквото и да беше, то винаги ми въздействаше и той всеки път знаеше какво да ми каже. Накланяше паничките на моите везни, така че да застанат в идеално равновесие.

— Имам една лоша новина.

Сърцето ми започна да бие силно. Досега се беше опитвал да ме подготви за нея.

— Колата ми гръмна.

Какво? Експлодира? Може би зад това стоеше жената, с която се развеждаше. Може би тя го преследваше? От това, което ми беше разказвал, от нея можеше да излезе убиец.

— Някой е сложил бомба в колата ти? Наташа?

— Не ставай смешна. Колата ми беше стара, едно древно беемве. Просто умря. Вече за нищо не става.

Очаквах да започне да крещи, да се оплаква. Единственото, което направи, бе да въздъхне.

— Не се тревожи. Това няма да попречи на пътешествието ни. Започнах да проверявам какви са възможностите да наемем кола.

— О!

Тъй като бях прагматична, или по-скоро страдах от параноя, нямах намерение да прелетя над пет хиляди мили^[1], без да имам резервен план в случай на нещо непредвидено. Толкова много неща можеха да се случат. На първо място Жан — Люк щеше да шофира в продължение на седем часа от Тулуза до Париж, за да ме посрещне на летище „Шарл дьо Гол“. Колата му можеше да експлодира. Отново. И тревогите ми не бяха свързани само с технически проблеми или фатални инциденти. Ами ако не успееш да се познаем на летището? Ами ако беше решил да организира перфектното отмъщение за това, че

не бях отговорила на писмата му в продължение на двайсет години, и в последния момент решеше изобщо да не ме посрещне и да ме остави да се оправям съвсем сама в Париж?

Ами ако снимките, които ми беше изпратил, не бяха негови? Ако човекът, с когото си кореспондирах, не беше истинският Жан — Люк? Бях гледала филма с Лиъм Нийсън „Твърде лично“, в който албанската мафия отвлеча и дрогира жени и накрая ги продава като секс робини. Трафикантите насочваха жертвите си към Париж, към „Шарл дьо Гол“ — летището, на което и аз щях да кацна.

Много добре съзнавах, че в момента въображението ми препускаше по пътя на параноята с триста мили в час^[2]. Знаех какво щеше да ми каже Жан — Люк: „Не се тревожи“. Но да кажеш нещо и да го направиш, бяха две съвсем различни неща. Разигравах в главата си всички възможни сценарии, независимо колко невероятни бяха те. И тъй като моят рицар в блестящи доспехи нямаше да пристигне в залата за получаване на багажа, яхнал кон, трябваше да действам предпазливо. Може би малко повече от обичайното.

— Жан — Люк, може ли да те помоля за една услуга?

— Всичко, което пожелаеш, принцесо.

— Във Франция има ли от онези евтини телефони с предплатени разговори?

— Да, дъщеря ми има такъв за спешни случаи.

— Можеш ли да ми купиш един и да ми го изпратиш заедно с предплатена карта? — Чудех се дали молбата ми не е прозвучала прекалено грубо. — Разбира се, ще ти върна парите. Просто трябва да имам някакъв начин да се свържа с теб. В случай че стане нещо.

— Какво може да стане?

Изслуша с огромно търпение всичките ми доводи, според които трябваше да имам такъв телефон. Докато изговарях думите, осъзнах колко нелепо звучаха. За да замажа положението, му казах на шега, че сестра ми ме плаши, че той може да е трафикант на хора и да работи за албанската мафия. Колкото повече бърборех, толкова по-дълбока дупка копаех.

— Мила, мила, мила, мисля, че идеята ти е прекрасна.

Изглежда, Жан — Люк бе усвоил златното правило — мъжът винаги трябва да се съгласява с жената, особено когато иска да спре абсурдните ѝ брътвежи.

— Още утре ще ти изпратя един резервен телефон, който имаме вкъщи.

Въздъгнах дълбоко от облекчение.

— Миличка, преди да затворя, искам да се посъветвам нещо с теб. Каж ми къде предпочиташ да прекараш последната нощ — във Версай или Париж?

Бях много изкушена, тъй като никога не бях виждала на живо Версай — богатото предградие на Париж, известно с разкошния си дворец. От друга страна, си помислих, че ще е невероятно романтично да прекараме нощта в Париж — града, в който с Жан — Люк се бяхме запознали. Можехме заедно да отидем на същите места, където бяхме ходили някога: да вечеряме в „Госпожа Филия“^[3], да пием по чаша портвайн в някое открито кафене на „Шанз-Елизе“ и да минем покрай стария му апартамент. Но пък можехме да си създадем и нов спомен, по-добър от предишния.

— Изненадай ме — отвърнах накрая аз. — Изцяло от теб зависи. Оставям се в ръцете ти.

— Очаквам го с нетърпение — заяви той.

Аз също.

Следващите няколко дни бяха неясна смесица от кучешки опашки и омарата на горещите летни дни в Малибу. Два дни преди да замина за Париж, поканих Стейси да поплува в басейна на родителите ми — още едно преимущество на живота при тях и страхотно облекчение в над 30-градусовите жеги под безмилостното слънце в каньона. Така че новата ми приятелка (и шефка) беше при мен, когато пристигна колетът от Жан — Люк. Освен зеления мобилен телефон от пакета изпаднаха изсушена лавандула и рози, най-вероятно от градината на Жан — Люк.

Стейси зяпна от учудване.

— Кой би направил подобно нещо? Искам да кажа, че е невероятно романтично.

Сигурно това беше проява на френски стил.

— Да, романтично е, но това тук не е — казах аз и подадох друг плик на Стейси.

— Да не би да е онова, което си мисля?

— Да.

— Поздравления! Вече си свободна жена! — възкликна тя и ме прегърна.

Преглътнах. Когато видях окончателното решение за развода, се почувствах леко объркана. Това вече не беше някаква странна приумица, беше нещо абсолютно реално. Вълнувах се при мисълта какво ме очаква в бъдеще, но едновременно с това бях като вцепенена. Все още си изкарвах прехраната, като разхождах кучета, с Жан — Люк все още не се бяхме срещнали и все още продължавах да живея при родителите си. Потта, която проливах, докато разхождах кучетата, беше нищо в сравнение с онази, която ме обливаше от страх пред неизвестното. Беше време да скоча в басейна и да се опитам да се успокоя.

След като се потопи за малко във водата, Стейси си тръгна, а аз се отправих към къщата, питайки се дали, по дяволите, знаех какво правя. И като че ли за да даде отговор на въпроса ми, на верандата се появи още един пакет, увит в кафява хартия. Той също бе адресиран до мен, изпращаше го Трейси. Вътре открих албума със снимки от европейското ни приключение. Освен него Трейси ми беше изпратила дневника си, пълен с разхвърляните ѝ ученически писания и възклицания, както и писмата и картичките, които Патрик ѝ беше изпратил. Тях засега оставих настрана. Искях първо да видя снимките и по-специално една от тях. Открих я — фотографията, на която с Жан — Люк стояхме на стълбите пред „Сакре Кьор“, аз се бях ухилила широко като някоя откачалка, облечена в яркорозова фланелка и къси дънки, а той ме бе хванал под ръка и изглеждаше страшно елегантен в бяла риза и черни панталони, красивите му извити като дъга устни бяха разтегнати в нещо като полуусмивка. При вида на тези снимки в съзнанието ми нахлу цял порой от спомени и отдавна забравени, но скътани някъде дълбоко, чувства.

Втурнах се към къщата, стискайки пакетите. Вместо да кажа на майка си за финализирания развод или за телефона за спешни случаи, изпратен заедно с изсушената лавандула, аз се развиках:

— Трейси най-после ми изпрати албума със снимки! И Жан — Люк е по-висок от мен!

Никой не ми отговори. Очевидно мама беше излязла, сигурно имаше курс по йога. Което ми даде достатъчно време, за да сканирам всички снимки, да изпратя имейл на Жан — Люк, да се обадя на

Трейси и да досъбера багажа си. Не дай боже да забравя нещо. Сигурно вече трета седмица опаковах и разопаковах багажа си, проверявах всяко нещо поне по няколко пъти. Вечерта, преди да отлетя за „Шарл дьо Гол“, стоях на балкона на стаята си и търсех още нещо, един последен знак, който да ми подсказва, че постъпвам правилно, отивайки в Париж. Не открих нищо вдъхновяващо, затова изпратих на Жан — Люк следния имейл:

От: Саманта

До: Жан — Люк

Относно: Съобщение...

Беше прекрасна нощ, затова реших да отида с колата до плажа и да се разходя. Опитах се да открия прословутата космическа станция, онази, върху която е написано съобщение, но така и не можах да я видя. Съвсем случайно в чантата си открих стъклена бутилка, лист хартия и писалка. Затова — седнала сама под звездите — ти написах едно съобщение. Ще трябва обаче да почакаш, за да видиш какво съм написала, защото, да, поставих писмото в бутилката и я хвърлих в Тихия океан. Може би следващия път, когато отидеш на брега, ще я намериш.

Саманта

От: Жан — Люк

До: Саманта

Относно: Re: Съобщение...

Мила, не мисля, че съобщението ти ще стигне до мен. Мога научно да ти обясня какви са траекториите на теченията и други подобни неща, но съм сигурен, че само ще те отегча. Съжалявам, но бутилката няма да успее да стигне дотук. А да не би моето забавно момиче да се опитва да ми го върне заради космическата станция?

Много целувки — днес повече от вчера, но по-малко от утре.

От: Саманта

До: Жан — Люк

Относно: Re: Re: Съобщение...

Забравих да ти кажа — бутилката е вълшебна. Единственото, което трябва да направиш, за да я намериш, е да последваш сърцето си.

Жан — Люк бе разбрал странния ми хумор. Получих знака, който очаквах.

Преди да се усетя, майка ми вече ме караше към летището.

— Вълнуваш ли се? — попита тя.

Седях, вперила поглед право пред себе си, стиснала здраво ръце в скута си.

— Престани да ми задаваш този въпрос. Изнервяш ме.

— Обади ми се в момента, в който кацнеш. Искам да съм сигурна, че си добре.

— Просто искаш да разбереш какво се е случило, след като сме се срещнали.

— Вiniш ли ме за това?

— Не — отвърнах аз.

Преживяваше чрез мен това любовно приключение, откакто бе започнало преди няколко месеца. Разбира се, че искаше да знае всичко, което се случваше.

— Е, вълнуваш ли се?

— Моля те, наистина ме изнервяш.

Мълчание.

— Сигурно се вълнуваш.

Два часа по-късно седях набутана на мястото си до прозореца, точно над крилото на самолета, и сърцето ми блъскаше като лудо. Какво щеше да стане след кацането на самолета? Няма съмнение, че преди двайсет години между нас с Жан — Люк се бе установила някаква връзка. И тя се бе появила отново при телефонните ни разговори и стотиците ни имейли. Но какво щеше да стане, ако мъжът пред компютъра и на телефона не беше човекът, за когото го смятах? Ами ако физическото привличане между нас не бе така силно, както емоционалната връзка, която бяхме изградили?

По микрофона се чува инструкциите за безопасност по време на полет — първо на френски, а след това и на английски, — но и двата езика ми се сториха неразбираеми, приглушеното мърморене пулсираше в ушите ми като на някой възрастен от поредицата за Чарли Браун. Започна да ми се вие свят. Една капка пот се спусна по врата ми и задържа точно на кръста ми. Жената от съседното място прошепна нещо на съпруга си и леко се отдръпна от мен. Отклоних поглед, вторачих се през прозореца и започнах да се моля да завали проливен дъжд, да ни удари гръм, изобщо да се случи нещо. Но това беше поредният прекрасен ден в слънчева Калифорния и по небето не се виждаше и облаче. Самолетът се наклони назад. Ама наистина, какво си въобразявах? Нима напусках страната със сърце, изпълнено с надежда, и няколко мизерни долара в джоба си?

Трябваше да слеза от този самолет.

Но как? Бях достатъчно умна да знам, че ако се разкрещя „бомба“, колкото ми глас държи, някое ченге под прикритие веднага ще ме завлече ритаца и пищяца в затвора с насочен към врата ми електрошок.

Може би щях да успея да симулирам инфаркт?

Една стюардеса, облечена във втален син костюм, привлече вниманието ми, с грациозни движения тя сочеше местоположението на аварийните изходи и тоалетните. Косата ѝ бе добре направена, носеше червило „Шанел“ в най-модния червен нюанс. Беше хубава. Тъй като бях решила да пътувам удобно, аз бях облечена с клин и фланелка и далеч не представлявах образец на изисканост. А бях тръгнала към световната столица на модата.

Жената, която седеше до мен, ме погледна загрижено.

— Май се страхувате от летене? — Говореше гладко и спокойно.

В отговор на което аз изграчих:

— Няма такова нещо, летя непрекъснато.

Забелязах веднага объркването, изписано по лицето ѝ, и реших да споделя с нея притеснението си:

— Разбирате ли, отивам да се срещна с един мъж, а не съм го виждала отдавна, много, много отдавна. Той е, ами, ъ-ъ-ъ, французин. Запознахме се в Париж.

Тя сви устни. Разчетох този знак като подкана да продължа.

— Запознахме се преди двацет години. Сега и двамата сме разведени. Е, не точно. Моят развод беше финализиран само преди няколко дни, а неговият все още тече...

Защо ѝ разказвах всичко това? Имах нужда от лекарство против диария. Словесна диария. Макар че живеех в Малибу, където откачените синеоки блондинки бяха на мода, бях сигурна, че съм уплашила жената до смърт, защото тя се отдръпна възможно най-далеч от мен, доколкото доброто възпитание го позволяваше. Трябваше моментално да насоча разговора към нея.

— Не мислите ли, че Париж е ужасно романтичен град? Била съм там три пъти. А вие?

— Разбира се, че сме ходили в Париж, но сега отиваме да посетим семейството ни в Армения. Само ще направим връзка на „Шарл дьо Гол“. — И тя отново се зачете в жълтия вестник. — Желая ви късмет.

При нормални обстоятелства бих определила поведението ѝ като грубо, но сега не бях учудена, че не продължи да задава въпроси. Ако бях на нейно място, щях да искам да узная всички пикантни подробности. Просто така съм устроена — аз съм американка, която не може да се въздържа да не хвърли един поглед върху заглавията на таблоидите в супермаркета или през рамото на човека, седнал до нея.

Стомахът едва не пропадна в матката ми, когато самолетът излетя. Облегнах се на прозореца и залепих чело в стъклото, наложих си да дишам бавно и дълбоко. Лос Анджелис се превърна в малка точица под мен, а океанът проблясваше като красива синя кадифена рокля, достойна за червения килим. След като вече се бяхме издигнали, изведнъж бях обзета от непреодолимо усещане за свобода. Пуснах подлакътниците, които стисках, и по устните ми заигра усмивка. Ако се окажеше, че Жан — Люк в действителност е такава изключителна личност, каквато беше на хартия, и ако между нас се създадеше връзка като тази, която се бе появила преди двацет години, то тогава това любовно приключение си заслужаваше риска.

По време на дългото пътуване имаш достатъчно много време за „изсвири го отново, Сам“, да мисля за първата ни среща с Жан — Люк от 1989 година, за мъжа, чиито писма ме вдъхновиха да създам блог от седем поста и да му се извиня с двацетгодишно закъснение, мъжа, който в момента ме вдъхновяваше. Съвсем скоро, вместо да седя на

мястото си в самолета, мислите ми ме отнесоха в Париж, в онази гореща лятна нощ отпреди двайсет години, върнаха ме към най-първия момент, в който съзрях Жан — Люк, и всичко започна да се развива пред очите ми като на филм.

---

[1] Приблизително 8046 км. — Б.р. ↑

[2] Около 485 км/ч. — Б.р. ↑

[3] Френското название на този ресторант е Dame Tartine. —
Б.пр. ↑

ДВЕ АМЕРИКАНСКИ КИФЛИ В „ГОСПОЖА ФИЛИЯ“

Втората нощ от двуседмичното ни европейско приключение от 1989 година представляваше истинско клише от романтичен роман. Претъпкано кафене? В Париж? Красив французин? Можем да отбележим с отметка наличието на всички тези съставки, а предвид факта, че французите бяха двама, бихме могли да поставим дори две отметки.

Масата им се виждаше много по-добре от мястото на Трейси. Аз трябваше да проточа врат и да надникна през дясното си рамо, като едновременно с това се опитвам да не го правя много явно. Погледът ми срещна този на един привлекателен мъж, седнал в другия край на ресторанта. Това беше любов от пръв поглед, или — както биха казали французите — *un coup de foudre*: мълния, удар в системата. Преди да падна от стола, се престорих, че търся нещо из чантата си, но усетих, че се изчервявам.

— Е, кого от двамата искаш? — попита Трейси, като че можехме да вземем менюто и да поръчаме двамата французи.

— Зависи. Може би трябва да попитам келнера дали онзи със зелената риза върви с гарнитура от пържени картофи.

— О, слава богу! Точно щях да си заплюя онзи с по-тъмната коса. С бялата риза — заяви Трейси и облиза устни. — Това може да се окаже най-добрият ресторант в цял Париж.

Може и да нямаше три звезди, дадени от пътеводителя на „Мишлен“, но „Госпожа Филия“ се оказа място, където може да се хапне много вкусно. Открихме това модно кафене пред един много странен шадраван — фонтана „Стравински“ до центъра „Жорж Помпиду“ в квартал „Бобур“. По нашите американски представи това беше типично парижко кафене, като се започне от червения навес със златни букви, та чак до лъскавите червени дървени столове и изписаното на ръка меню, на което бяха обявени специалитетите на деня. Дори келнерите бяха облечени в неизбежните бели ризи, черни

вратовръзки и дълги черни престилки и се отнасяха към клиентите с типичния френски снобизъм. И тъй като цените отговаряха на твърде ограничения ни бюджет, преценихме, че няма по-добър начин да станем част от парижкото общество от това да седнем в откритото кафене и да наблюдаваме хората, обгърнати от цигарен дим, докато странният фонтан с движещи се скулптури ромоли на заден фон.

Оказа се, че в онази топла лятна нощ всички си бяха наумили същото, защото терасата на кафенето беше претъпкана. Бяхме прекалено гладни, за да си търсим друг ресторант, затова се съгласихме, когато ни предложиха да ни настанят вътре. Тогава едва ли подозирахме, че гледката от нашата маса ще се окаже далеч по-... пленителна.

— Престани да зяпаш, Трейси — изсъсках през стиснати зъби, като се опитвах да не движа устните си. Сякаш мъжът със зелената риза би могъл да разбере, че говоря за него, въпреки че бях обърната с гръб към масата им. Изправих се на мястото си, бях убедена, че дори позата ми ме издава.

Трейси дори не се опитваше да прикрие влюбения си поглед. В кафявите ѝ очи гореше нещо, което мога да опиша само като луда страст. Преместих се така, че да препреча гледката ѝ към двамата мъже.

— Сериозно ти говоря. Престани. Ще си помислят, че нещо не си наред.

— Не мога да престана, Сам. Като хипнотизирана съм. Тъмнокосият е направо страхотен, прилича на френска версия на Том Круз. — Тя замълча за момент. — Обаче много, много по-хубав.

Въпреки че се изкушавах да се обърна, за да проверя дали има нещо вярно в сравнението ѝ, все още бях като замаяна от това как сърцето ми бе подскочило. Вместо това се наведох напред и подпрях лакти върху масата, покрита с дебела бяла хартия, трохите от коричката на хляба се забиха в кожата ми.

— Какво правят в момента?

Трейси смръщи вежди.

— Мисля, че си тръгват.

Не, не, в никакъв случай! Романтичната история, която вече бях създала във въображението си, не можеше да завърши, преди още да е започнала. Французинът със зелената риза, онзи със секси устните и

пронизващия поглед — съдбата бе предопределила двамата с него да се влюбим до полуда един в друг. Щяхме да преживеем бурна любовна връзка, да се закълнем във вечна любов и щом завърших колеж, щях да дойда отново тук, в Париж.

Не беше ли това мечтата на всяко американско момиче?

Но онези мъже явно имаха много по-важна работа от това да свалят две деветнайсетгодишни американски студентки и да се занимават с нереалните им измишльотини. Сигурно си имаха сексапилни френски гаджета като жените, които двете с Трейси бяхме гледали цял ден — горещи, с дълги лъскави коси, идеални плътни устни и стил на обличане, който можеше да се нарече единствено парижки, независимо дали носеха летни рокли или тоалети на „Шанел“. Тези момичета можеха да унищожат самочувствието на всеки само с един добре пресметнат поглед на пламтящите им очертани с черен молив бадемовидни очи.

Двете с Трейси бяхме положили огромни усилия да заприличаме на тези момичета, бяхме направили отчаян опит да изглеждаме изискани и секси, но не можехме да достигнем класата на парижанките. Фланелките ни с огромни подплънки на раменете не стояха добре на крехките ни фигури. Облечени в къси черни поли с широки колани в тон и огромни сребърни катарамии, обути в черни лачени обувки на тънки ниски токчета, ние представлявахме истинско модно недоразумение от края на осемдесетте години.

Този дребен детайл ни най-малко не смуцаваше приятелката ми. Тя отметна коси от рамото си и се усмихна широко. Дългите ѝ сребърни обеци се разклатиха напред-назад като безмълвен метроном, отброяващ ударите на разочарованото ми сърце.

— Защо се усмихваш така? — попитах аз намръщено. — Всъщност защо изобщо се смееш? Те. Си. Тръгват.

Трейси само повдигна вежди и не каза нищо. Направих още един вял опит да видя какво става зад гърба ми и когато погледнах тайно през рамо, установих, че двамата французи идват към масата ни, пристъпвайки уверено и със самочувствие.

Въздухът бе зареден с напрежение.

Преди да се усетя, единият от тях застана точно зад гърба ми.

— Американки ли сте? — попита той със силен акцент.

Pardon?

Наистина, какво ни беше издало? Може да не бяхме така наконтени като французойките, които ни дебнеха на всеки ъгъл, но Трейси със своята тъмна коса, кафяви очи и ъгловати черти лесно можеше да мине за испанка, италианка, гъркиня или дори французойка. Дали моята руса (леко оранжевееща) коса (за която можете да вините спрея за изрусяване и сешоара) и сини очи не им бяха подсказали?

Трейси успя да промълви с въздишка:

— Да, как познахте?

Взе ми думите от устата и ченето ми остана да виси.

Двамата мъже застанаха точно пред масата ни. Френският Том Круз на Трейси посочи бутилката ни с вино и двамата се разсмяха.

— Нито една уважаваща себе си французойка не би поръчала бутилка вино *sans un bouchon*.

Въпреки сексапилния му акцент фантазията, която бях градила до този момент, се сгромоляса моментално. Бяха дошли на масата ни, за да ни обиждат ли? Какво, по дяволите, беше това *bouchon*? Имаше само един начин да разбере.

— *Bouchon*? — попитах аз, срещнах удивените им погледи и бързо отклоних своя.

— Без, хмм, тапа.

— А, така ли? — казах аз и тонът ми прозвуча по-отбранително, отколкото ми се искаше. — Какво трябваше да си поръчаме?

— Кана вино би било по-при-ем-ли-во.

Бяхме две млади американки, които нямаха никаква представа как се поръчва вино, и кой по-добре би могъл да посочи ужасната ни грешка от двама млади французи? А те се смееха. Смееха се на нас. Заради капачката на винт. В края на краищата ние с Трейси бяхме хора с прогресивни схващания.

Забележка: Във Франция все още е не-при-ем-ли-во да се поръчва вино с капачка на винт.

Свела поглед, аз промърморих:

— Това беше най-евтиното.

Френският Том Круз сбута приятеля си и му каза нещо толкова бързо, че не успях да схвана нито дума.

— Бихме искали да ви предложим бутилка хубаво вино — каза обектът на моите чувства, английският му беше забавно книжовен, но

изключително добър. — Но при едно условие. Ако ни окажете тази чест, бихме искали да се присъединим към вас на масата.

Трейси се усмихна толкова широко, че се изненадах как лицето ѝ не се напука. А те не се нуждаеха от повече окуражаване. Фантазията ми се завърна.

— Позволете да ви се представя. Аз съм Жан — Люк — каза моят французин, дръпна един стол и се настани до... Трейси.

Френският Том Круз седна до мен.

— Аз се казвам Патрик.

Па-триик.

— Аз съм Трейси — каза тя и посочи към мен, обърканият ѝ поглед сякаш изстрелваше кинжали. — А това е Саманта.

— Саманта — повтори Жан — Люк. — Много хубаво име.

И се обърна към Трейси, сякаш аз изобщо не съществувах.

— Откъде си?

Я чакайте малко.

Какво става тук?

Явно цялата тази история с виното беше добре отиграна размяна на реплики за сваляне на момичета и Жан — Люк и Патрик бяха майстори на леко обидните комплименти, много преди да се появи онова шоу за свалки по телевизията или да бъдат публикувани книги с правила за мъжко поведение. А аз си бях помислила, че между нас с Жан — Люк е припламнала някаква искра.

Външно може и да се усмихвах, но отвътре ми идеше да се разкрещя.

МОЖЕ БИ НЯКОЙ МИМ ЩЕ НИ ПОКАЖЕ ПРАВИЛНАТА ПОСОКА

Жан — Люк махна уверено с ръка и извика келнера на нашата маса. Докато говореше с него, установих, че не мога да откъсна поглед от красиво извитите му устни. Можеше да каже каквото си пожелае, а аз бях готова да припадна от мелодията на прекрасния френски, който се лееше от устата му. Ярkozелената му като изумруд риза с копчета чудесно подходеше на лешниковите му очи.

Очи, за които си бях помислила, че са насочени към мен.

Не че намирах Патрик непривлекателен. Беше много красив мъж, приличаше на кинозвезда, имаше тъмнокестенява, почти черна коса и красиви прозрачносини очи. Също като Жан — Люк и той имаше изящни устни и много секси трапчинка на брадичката. И въпреки това изглеждаше някак прекалено идеален, поне за моя вкус.

Единственото нещо, което двете с Трейси можехме да направим, бе да се опитаме да загърбим тази потенциално неудобна ситуация — въпреки че никога досега не бяхме изпадали в подобно положение. Докато бяхме в гимназията, нещата винаги се подреждаха в наша полза. Тя излизаше с някое момче, аз — с най-добрия му приятел. Аз бях гадже на единия близък, тя на другия. След като се бях разделила съвсем приятелски с едно момче, дори я бях уредила да излиза с него. Тя му измисли прякора Пакман любовника, след като така я беше нацелувал, че почти ѝ бе разместил челюстта. Въпреки най-добрите ми намерения тази връзка просъществува съвсем кратко. Да, момчетата идваха и си отиваха, но приятелството ни винаги беше на първо място и никой не можеше да го разруши.

Примирих се със съдбата, свих рамене и се усмигнах на Трейси. Тя ми се усмигна на свой ред. Нещата можеха и да са по-лоши. В крайна сметка седяхме в едно парижко кафене не с един, а с двама красиви французи до нас. Кой бяхме ние, че да се оплакваме?

Келнерът се върна с менюто и го подаде на Жан — Люк.

— Поръчахте ли си нещо за ядене, момичета? — попита той. — Бих искал да избира вино, което да подхожда на предпочетеното от вас ястие.

Аз съм от онези момичета, които обикновено не спират да говорят, обожават да са в центъра на вниманието и флиртуват с най-хубавите момчета. Искях да отговоря на въпроса, но бях толкова нервна, че ми беше трудно да говоря на английски, какво остава за френски. Колкото и странно да беше, мълчах като вцепенена и само се изчервявах.

— И двете си поръчахме пе... пиле с винен сос — за пореден път ми се притече на помощ Стейси. — А вие?

Опитах се да потисна смеха си, бях сигурна, че Трейси се боеше да не произнесе неправилно думата *соq*^[1] в *соq au vin*. Жан — Люк сви устни, сякаш искаше да каже „няма проблем“.

— Ние вече се нахранихме. Виното е за вас.

Страхотно, няма що. Не знаех дали нервите ми ще издържат на това. Значи щяха да ни наблюдават, докато се храним? Или имах някакъв психологически проблем с общуването, или бях толкова нервна от тази първа среща, че седях като на тръни на ръба на стола. Нямаше ли да си помисли, че съм прасе? Ами ако нещо заседнеше между зъбите ми? Като спанак, например? Или черен пипер? От друга страна, Трейси продължаваше да се хили като истинска глупачка. Келнерът започна да почуква нервно с химикалката си по бележника. Ръкомахайки, Жан — Люк посочи нещо в менюто и аз успях да уловя думите *vin blanc*. Бяло вино. С типично парижки маниер келнерът вдигна поглед нагоре и каза:

— *Bon choix*^[2].

Жан — Люк ми хвърли един секси поглед и ми намигна.

— Мисля, че ще ти хареса избора ми.

Очите му казаха онова, което устните премълчаха — той също бе усетил връзката между нас.

— Какво ви води в Париж?

Не откъсваше поглед от мен. Трейси се възползва от тази възможност и веднага насочи вниманието си към Патрик — премести се леко на стола, отметна коса и бе готова да започне да флиртува.

Трябваше ми секунда, но все пак успях да отговоря:

— Ами, миналата година семейството ми отиде да живее в Лондон, така че, докато още можем, с Треиси се възползваме от възможността да пътуваме из Европа с евтини билети за влак.

Замълчах. Не исках да си помисли, че съм някоя разглезена американка, която харчи парите на баща си, затова поясних:

— През лятото работих на три места, за да събера пари за пътуването, бях сервитьорка и едновременно с това карах стаж.

— А какво правиш, когато не пътуваш по света, не работиш като сервитьорка и не караш стаж?

— Студентка съм във Факултета по изкуство на университета в Сиракуза. Специалност „Рекламен дизайн“.

— А, изкуство. Париж е много богат на изкуство. Посети ли някой от музеите?

— Ами, днес бяхме в Лувъра, музея „Оранжерия“ и този на Пикасо. Вчера ходихме в Парижката Света Богородица, разходихме се по Сена с *bateau mouche*^[3], качихме се на Айфеловата кула и...

— Как успяхте да отидете на толкова места само за един ден? Само за Лувъра ви трябва една седмица.

Дали щях да посмея да му кажа, че обиколихме тичешком Лувъра само за час, минахме с бърза стъпка покрай „Свободата води народа“ на Дьолакроа, покрай картините на Рембранд и Караваджо, на Реноар и Ван Гог, за да стигнем до „Мона Лиза“ и да установим с разочарование, че прочутата картина е поставена зад плексиглас и заобиколена от размахващи фотоапарати туристи? Или че прекарахме цели петнайсет минути в имитиране на останалите без ръце гръцки статуи, като криехме ръцете си под фланелките? Не, по-добре беше някои неща да се премълчат. Трябваше да протегна крака, обути в най-хубавите ми лачени обувки с тънки токчета и да се престоря, че притежавам поне известна изисканост.

— Нали знаеш как е. За първи път сме в Париж. Има толкова много неща, които искаме да видим и да направим, и толкова малко време.

Жан — Люк не откъсваше поглед от мен.

— И хареса ли ти това, което видях?

Кимнах, изчервявайки се. Вместо да продължа с някоя закачлива остроумна забележка, започнах да се държа като пълен идиот.

— Снощи се качихме на онова огромно виенско колело в градините на Тюйлери. Беше невероятно. От върха му се виждаше цял Париж. Айфеловата кула приличаше на коледно дърво, толкова много светлинки имаше по нея.

Господи, звучах като истинско дете, което не спираше да дърдори за виенското колело и светлинките. В следващия момент сигурно щях да изнеса цяла реч за това как се бях уплашила от мимове край Лувъра, които бяха препречили пътя ми със своите изрисувани лица, раирани блузи, тиранти и червени барети.

— О, да! Избрали сте най-доброто време да дойдете в Париж. Сега е *Bicentenaire de la Revolution française*^[4], тържествата ще продължат през цялото лято. Жалко, че не сте били тук за *Quatorze juillet*^[5]. Нощта беше озарена от прекрасни изкуствени огньове. Имаше улични представления по цялата „Шанз-Елизе“.

Et voilà. Време беше и аз да го впечатля с познанията си.

— Денят на Бастилията, нали така?

— *Oui, c'est ça*^[6], но този път беше по-специално. Празнувахме двестагодишнината.

Може би някой предложи Патрик да научи Трейси на няколко израза на френски? Или момчетата отидоха до тоалетната и смениха местата си, когато се върнаха? Няма значение как точно се случи, но стана нещо като игра на музикални столове и положението беше поправено. Някак си вече седях до Жан — Люк, а той ме образоваше, като ми разказваше за Френската революция, а на мен ми беше интересно само защото той много се вълнуваше от миналото на страната си. И защото беше толкова секси.

Естествено, аз се опитах да го впечатля, като говорех развален френски, по-известен като *франгле*, а той много се забавляваше. Колкото и да е странно, настояваше да „упражнява“ своя английски, който и без това беше почти перфектен. Що се отнася до Трейси, която, с изключение на няколко думи като *bonjour* (произнесено от нея „бонж-ор“) и *au revoir* („ор-ри-вор“) не говореше френски, и Патрик, чийто английски бе съвсем слаб — техният разговор беше малко по-оживен, приличаха на онези ужасни мимове пред Лувъра и също като тях непрекъснато размахваха ръце.

— Трябва да ти призная нещо — заяви Жан — Люк. — Добих увереност да дойда и да те заговоря едва след като първо се доближих

до Трейси. Ти беше с гръб към мен. А тя, как да се изразя, изглеждаше по-дружелюбно настроена.

Сърцето ми пропусна няколко удара.

Хвърлих поглед към другия край на масата и не можах да не се сетя как се бяхме запознали с Трейси, когато бях за първа година в гимназията. Представи ми се, като подаде ръка и каза: „Гепи!“. Аз се протегнах, но тя дръпна ръката си и направи много странно движение с раменете си, сякаш танцуваше. Тъмнокафявите ѝ очи срещнаха моите и тя заяви:

— Изглеждаш ми забавна. Знаем, че с теб ще станем приятелки.

После се завъртя на пети и тръгна по коридора, сякаш от нищо не ѝ пукаше на този свят. След тази случка твърдо си бях наумила на всяка цена да избягвам това момиче. Но май не успях да се отърва от нея. При този спомен се засмях без глас и се запитах как ли Жан — Люк се бе запознал с Патрик. Затова го попитах.

— Заедно отбивахме военната си служба в Салон дьо Прованс в Южна Франция. — Изпъчи гордо гърди и заяви нещо от рода на: — *Аз съм левтинат.*

— Какво, ляв инат? Би ли ми го казал буква по буква? — помолих аз.

И той го направи.

— А, лейтенант. Значи си едновременно офицер и джентълмен?

— А също така и доктор — засмя се той. — Но не съм лекар. Току-що защитих докторската си дисертация.

Мили боже, този мъж беше мечтата на всяко момиче. Няма майка на този свят, която не би го одобрила. Дори моята майка би го одобрила. Жан — Люк започна да ми обяснява как на двайсет и шест годишна възраст започнал работа във френския еквивалент на НАСА и говорел четири или пет езика, включително руски. По дяволите, въпреки че Жан — Люк беше французин, дори моят дядо Попи, който беше полковник от запаса и много приличаше на героя от филма „Великият Сантини“, щеше да го хареса. Нищо не можеше да се сравни с офицерския чин.

Бях на седмото небе от възторг. Докато съмненията не ме връхлетяха като падащ метеор.

Земя вика Сам! Обади се, Сам!

Питах се защо, за бога, на Жан — Люк му е притрябвало да си губи времето с мен. Не може да не преследваше някаква цел. В крайна сметка на нас, американките, ни се носеше славата, че полудяваме, когато отидем в Европа, и сме готови да вдигнем блузите си и да събуем прашките си пред всеки красив чужденец, който ни се изправи на пътя. Сигурно двамата с Патрик нямаха какво друго да правят в понеделник вечер и бяха тръгнали да обикалят улиците с надеждата, че ще си намерят по някое лесно момиче.

— Значи двамата с Патрик имате навика да сваляте американки по туристическите кафенета?

Очите на Жан — Люк проблеснаха, беше разбрал какво искам да кажа.

— Ами, това е Париж през лятото. Туристите буквално превземат града — всеки музей, всяка улица. Обикалят дори тунелите на канализацията. В нито едно кафене човек не е в безопасност — заяви той, вдигна вежди и нацупи устни. — Но само за твоя информация ти си първата американка, с която се запознавам.

— Да, добре.

— Вярно е. Освен това не вярвам в стереотипите.

— И какво казват те?

— Че американците са груби.

— Опитвам се да се държа възможно най-учтиво — усмихнах се аз. — И какво още?

— Че са некултурни.

— Трябва ли да ти напомням за бутилката вино с капачка на винт?

— Ти говориш френски.

— *Pas bien.*^[7]

— Поне се опитваш. Освен това се интересуващ от изкуство.

— Нали това уча.

Жан — Люк взе ръцете ми в своите.

— Ти не приличаш на нито едно от момичетата, които познавам.

— Моля те, кажи ми, че това не е обида.

— *Et alors*^[8] ти си не само красива, но интелигентна и забавна.

Трудно се срещат тези три качества в един човек. — Очите му грееха силно, личеше си, че казва истината. — Колко дълго ще останеш в Париж?

Може и да беше изтъркано, но в този момент се предадох.

— Утре заминаваме.

— Тогава нощта никога няма да свърши.

---

[1] На френски думата соq — петел, се произнася по подобен начин на английската cock, която на жаргон означава мъжки полов член. — Б.пр. ↑

[2] Добър избор. — Б.р. ↑

[3] Туристически кораб. — Б.р. ↑

[4] 200-годишнината от Френската революция. — Б.р. ↑

[5] 14 юли — Ден на Бастилията, с превземането на която се свързва началото на Френската революция. — Б.р. ↑

[6] Да, точно така. — Б.р. ↑

[7] Лошо. — Б.р. ↑

[8] И освен това. — Б.р. ↑

И НОЩТА НИКОГА НЕ СВЪРШВА

Нервността ми от „първата среща“ постепенно премина.

Успях да се справя с моя *soq au vin* без някаква съществена хранителна катастрофа, между зъбите ми не се закачи нито едно парченце пилешко месо или зърно черен пипер. Разбира се, непрекъснато си напомнях, че не трябва да поглъщам вечерята си като умиращо от глад прасе пред препълнена копаня и да не говоря с пълна уста. Нямаше никакво значение дали използвам правилната вилица, защото най-важното нещо на нашата маса беше компанията, а разговорът се лееше заедно с новата бутилка вино.

Стана единайсет и половина. Ресторантът затваряше. Бяхме останали по-дълго, отколкото беше прилично. Келнерите подреждаха столовете върху масите и ни поглеждаха лошо. Въпреки че не бяха вечеряли с нас, Жан — Люк и Патрик платиха сметката ни и предложиха да отидем на „Шанз-Елизе“ да пием по един *digestif*. Нямам никаква представа как стигнахме до най-знаменития булевард в Париж. Ако питате мен, може и да сме се телепортирали. В крайна сметка сред нас имаше космически инженер и просто изведнъж се озовахме там.

От бара, който бяха избрали, в далечината се виждаше Триумфалната арка, осветена така, че около нея се образуваше златисто сияние; около нас блестеше нощният живот на Париж. Патрик и Жан — Люк поръчаха напитките. Хвърлих бегъл поглед към Триумфалната арка, след това съсредоточих цялото си внимание върху Жан — Люк до такава степен, че не забелязвах почти нищо около себе си. Докато се смеех в компанията на най-добрата си приятелка и двама очарователни французи, си мислех: „Животът не може да бъде по-хубав!“.

Келнерът постави пред Трейси и Патрик две чаши със златиста течност, в която плуваха едно-две кубчета лед, бързо губещи битката с лятната жегла. Отстрани остави малка кана с вода. Пред нас с Жан — Люк бяха поднесени две малки чаши със силно червено вино.

— Обикновено — започна Патрик, като говореше със силен акцент, бавно и съсредоточено — пастисът се сервира като *apéritif*, но освен това е много подходящ за горещите летни нощи.

Наля малко вода в питието си и го разреди, докато то доби млечно жълтеникав оттенък.

— Какво е това? — попита Трейси.

— Ликьор с аромат на анасон — обясни Жан — Люк.

Трейси помириxa съдържанието на чашата си и отпи колебливо.

— Ммм, доста е силно.

По изражението ѝ разбрах, че не ѝ хареса. Подаде ми чашата.

— Опитай го, Сам, наистина е много добро.

— Не, благодаря. Ще се придържам към виното. Не искам да ги смесвам.

— Това не е вино — поправи ме Жан — Люк. — А портвайн. Пробвала ли си някога?

— Не. Член съм на един женски клуб в университета. Всички в него сме се посветили изцяло на пиенето на бира.

Жан — Люк направи гримаса.

— Не обичам бира особено.

Отпих от портвайна, имаше богат и пльтен вкус.

— Като се замисля, и аз не обичам.

Скоро стана два сутринта и дойде време да затварят и новото ни убежище. Но това не означаваше края на нашата парижка любовна авантюра, нали така? Двете с Трейси не искахме да се прибираме в младежкия хостел, след като бяхме пили питиетата си на „Шанз-Елизе“, а Патрик имаше членска карта за някакъв частен клуб.

Доколкото си спомням, пътуването с такси беше едновременно бляскаво и ужасяващо. Шофьорът караше като луд по парижките улици, каменните фасади на историческите сгради и пешеходците се сливаха в неясна картина. Не знам къде отивахме, но исках да стигна там жива. Господи, само как карат парижаните — като лудите таксиметрови шофьори в Ню Йорк, само че още по-лошо — бях изплашена до смърт. Седях на задната седалка, закрила очи с една ръка, докато другата лежеше върху бедрото на Жан — Люк. Одеколонт му имаше дъх на цитруси и подправки и ароматът му достигаше до ноздрите ми. Беше изискан и много фин, веднага усетих, че ме привлича неудържимо. Беше толкова френски. Опияняващ.

Сексуалното напрежение между мен и Жан — Люк беше много силно, но като изключим това, че погали ръката ми с палец, той не бе предприел абсолютно нищо... засега.

Най-накрая стигнахме до мястото, към което се бяхме отправили — „Ла Ба“, клуб, който, както ни каза Патрик, бил посещаван от модните знаменитости и буржоазните парижки кръгове. Докато влизахме вътре, басът на танцовата музика от осемдесетте години пулсираше в такт с ударите на сърцето ми. *Туп. Туп. Бум. Туп. Туп. Бум.* Патрик ни поведе към едно сепаре с кожени дивани, сгъшени в тъмен ъгъл, далеч от проблясващите светлини на дансинга. С кожените си дивани и стъклени маси заведението беше отчасти съвременно, а богатите кадифени завеси му придаваха бароков чар. Преживяното в „Ла Ба“ ме караше да се чувствам като замаяна.

Клубът беше празен, имаше само още една-две двойки. Диджеят пускаше популярния по онова време хит „Ламбада“. Жан — Люк ме придърпа към себе си, сложи ръце на гърба ми, а аз на раменете му. Интимният танц скоро премина в целувка. Абсолютна демонстрация на чувства на обществено място, но на кого му пукаше? Това не беше типична колежанска свалка или натискане. Беше изключително силно, наситено и абсолютно извънтелесно преживяване. Не мога да говоря от тяхно име, но ми се струва, че Трейси и Патрик също се забавляваха.

Ако филмът „Рискован бизнес“ ни беше научил на нещо, то бе, че от време на време трябва да кажеш „майната му“... и да се отдадеш на френски целувки до края на вечерта. Кое то, разбира се, се случи. В шест сутринта, когато ни изгониха от клуба, ослепителното слънце вече се бе показало над хоризонта. Парижани бързаха по покритите с калдъръм тесни улички, отиваха на работа, защото новият ден започваше. Жан — Люк и Патрик не ни оставиха да се приберем сами, а ни изпратиха.

Хостелът представляваше красива обвита в асми сграда със светлобежова каменна фасада и се намираше в четвърти район, точно в сърцето на квартала „Сен Жерве“, известен с тесните си улички и големи богати фамилни къщи. Едва ли бихме могли да мечтаем за по-добро местоположение — можехме да стигнем пеша до Парижката Света Богородица, до Сена и, разбира се, до центъра „Помпиду“, където бяхме срещнали Жан — Люк и Патрик. Стаята ни може и да

беше съвсем бедно обзаведена — имаше само четири легла, разположени две по две едно върху друго, но беше чиста и евтина. Единственият недостатък беше, че трябваше да я делим с две нахакани синеоки блондинки от Южна Африка.

Жан — Люк се усмихна.

— Това е една от любимите ми улици в Париж. Идвам тук, когато искам да избягам. Обожавам историята на това място.

Огледахме се мълчаливо около нас. Една застлана с червени тухли пътека водеше към красивата църква „Сен Жерве“, която бе най-старата на десния бряг на Сена. По околните сгради висяха традиционните улични фенери от ковано желязо. Пред местното кафене с боядисана в синьо фасада бяха паркирани велосипеди с плетени кошници. Четиримата стояхме пред резбованите дървени врати на хостела, точно под балкона с перила от ковано желязо в стила на Жулиета, а до нас бяха нашите френски ромеовци. Раздялата наистина беше сладка мъка. Но романтичната история не можеше да свърши дотук. Не и сега! Имахме още цели четиринайсет часа в града на любовта! Патрик дръпна Жан — Люк настрана. Двете с Трейси се облегнахме на стената и започнахме да си шепнем:

— Сигурно изглеждам отвратително? — попитах аз. — Като някой плъх от парижката канализация?

— Косата ти не е съвсем наред, но иначе си добре — отвърна тя и замълча. — Аз как съм?

— Ти никога не изглеждаш зле.

Една група момичета се изсипаха от хостела и спряха учудено. Впериха поглед в нашите двама красиви французи и едва след това забелязаха нас с Трейси. Погледите им бяха остри като кинжали, изпълнени с ревност.

— Видя ли как тези момичета се зазяпаха по Жан — Люк и Патрик? — попитах аз.

— Можеш ли да ги обвиниш за това?

Ни най-малко.

Жан — Люк и Патрик се извърнаха към нас.

— И двамата с Патрик имаме по още някой ден от отпуските си. Тъй като не сме спали, нито един от нас не е в състояние да отиде на работа. Така че ще дойдем да ви вземем след няколко часа и ще ви

разходим из Париж. — Жан — Люк замълча за момент. — Съгласни ли сте?

Той шегуваше ли се? И двете с Трейси цъфнахме в усмивки.

Dors bien, ma belle^[1] — каза Жан — Люк. — Ще дойдем да ви вземем по обяд.

С Жан — Люк се целунахме за последен път, след това двамата с Патрик завиха зад ъгъла и изчезнаха. Ние с Трейси се затътрихме нагоре по стълбите до стаята ни и се стоварихме заедно на долното легло с глупави усмивки на лица.

— Мили боже! — въздъхна Трейси. — Мисля, че се влюбвам.

Аз се подпрях на лакти. Влюбена? Не беше възможно да се е влюбила. Или по-точно, невъзможно бе аз да се влюбвам. Това беше похот, първата химична реакция, възпламеняваща както ума, така и тялото. Нали така? Аз все още учех в университет близо до Ню Йорк. Жан — Люк живееше тук, в Париж. Нещата никога нямаше да се получат. Но, боже мой, ако си бях направила списък с качествата, които исках да притежава идеалният мъж, то при Жан — Люк щеше да има отметка срещу всяко едно от тях.

— Не ставай смешна — изсумтях аз. — Току-що се запознахме с тях.

— Сам, не си ли научила нещо от „Леля Мейм“? *Живей! Животът е пиршество и...*

— *Повечето клетки глупаци умират от глад!*

И двете се разкикотихме, когато довърших фразата от любимия филм на Трейси.

— Между другото, за какво си говорихте двамата с Патрик?

— За музика, за „Бийтълс“, за американска култура, такива неща.

— Значи можехте да се разбирате?

— Понякога настъпваше объркване, но се справяхме. — Тя се прозя и дори не си направи труда да закрие устата си. — Толкова съм уморена, Сам, че май няма да мога да заспя. Сърцето ми все още препуска като лудо.

— Трябва да опитаме да поспим.

Изпъзях по дървената стълба и се качих на горното легло. Лежах, вперила поглед в тавана, и си мислех: „Не. По никакъв начин не бих могла да се влюбя. Не и аз. Няма начин да се влюбя“.

Събудих се от силното блъскане по вратата на стаята ни. Погледнах часовника си. Единайсет и дваайсет. Двайсет минути след часа, в който трябваше да освободим стаята. Четирийсет минути, преди да пристигнат Жан — Люк и Патрик. Не бяхме си събрали багажа, не бяхме се изкъпали. Спуснах се бързо по стълбата, отворих вратата и изкрещях на Трейси:

— Ставай!

Тя изобщо не помръдна, а продължи да хърка. Една набита жена със стегнат кок нацупи устни и сложи ръка на хълбока си. В другата си ръка държеше парцал за под.

— Моля ви, *s'il vous plait* — започнах аз. — Може ли да ни дадете само петнайсет минути, *quinze minutes*? Успяхме се. — Посочих все още неприбрания ни багаж и стиснах ръце като за молитва, в случай че не ме бе разбрала. — *Quinze minutes? S'il vous plait?*

Жената се намръщи. Със сигурност щеше да каже „не“. Затова останах силно изненадана, когато не го направи.

— *Quinze minutes. Pas plus.*^[2] — Завъртя се на ниските си обувки и тръгна надолу по коридора.

— *Merci* — извиках след нея, след това изтичах до Трейси и я разтърсих, за да я събудя. — Ставай, по дяволите! Успяхме се. Имаме пет минути да вземем по един душ. Аз отивам първа. Ти започвай да си събираш багажа.

Трейси се изправи.

— Мамка му!

Втурнах се към банята. След малко два мокри тасманийски дявола се въртяха като луди сред експлозия от дрехи, гримове и обувки. Тъй като нито една от нас не си падаше особено по пътуването с раница на гръб, и двете имахме по един малък куфар на колелца. И понеже не искахме да рискуваме да бъдем нападнати от дървеници или други странни създания, които можеха да ни нахапят през нощта, бяхме си взели дори одеяла. Куфарите ни едвам се затваряха.

— Седни отгоре му! — наредих аз. — Аз ще дръпна ципа.

Двайсет минути по-късно останалата без дъх Трейси подаде ключа от стаята ни на високомерния младеж с вид на студент, който стоеше на рецепцията. Той дори не вдигна поглед от списанието, което четеше. Спуснахме се надолу по стълбите, за да оставим куфарите си в гардероба на приземния етаж. Отправихме се с весела стъпка към

фоайето, където очаквахме да заварим двамата ни ромеовци. Нямахте ги. Петте минути се превърнаха в петнайсет. Еуфорията ни се превърна в тъга. Петнайсетте минути станаха четирийсет и пет. Двете крачехме напред-назад из фоайето на хостела, заприличали досущ на фигурата от картината на Едвард Мунк „Викът“, бяхме обхванати от абсолютна агония и се тресяхме от безпокойство.

Имах чувството, че отново се бях върнала в гимназията — очаквах позвъняване, което така и не идваше, чувствах се отхвърлена и унижена. По-малко от осем часа след запознанството ни Жан — Люк бе успял да разбие сърцето ми на миниатюрни парченца. Не го винях. Нямахте какво да спечели от връзката си с мен. Двете с Треиси така или иначе си тръгнахме тази вечер.

— Не мога да ги обвинявам, че ни вързаха тенекия — заяви приятелката ми.

Погледнах часовника си. Закъснявах повече от час. Вече нямаше никаква надежда да се появят.

— Хайде да идем да пием по едно кафе.

— То върви ли и с кола към него?

— О, може би леля има нужда от гориво?

Но сега дори и цитирането на реплики от „Леля Мейм“ не можеше да ни накара да се разсеем.

---

[1] Сладки сънища, красавице моя. — Б.р. ↑

[2] Петнайсет минути. Не повече. — Б.р. ↑

ВЛАКЪТ НАПУСКА ГАРАТА

— Трейси!

— Саманта!

Чухме виковете им в момента, в който се отправихме към малката трапезария. Толкова бързо извърнахме глави, че е чудно как двете с Трейси не получихме изкривяване на врата. И там, до най-долното стъпало, стояха Жан — Люк и Патрик и се усмихваха смутено. Усмивките, които се изписаха по нашите лица, бяха дори още по-големи. Нашите французи се изкачиха на бегом по стълбите и ни завъртяха в мускулестите си прегръдки.

— Извинявайте, че закъсняхме. Трафикът беше ужасен.

— *On y va?*^[1]

— Време е да разгледаме Париж.

Замаяни от щастие, ние се отправихме към колата на Патрик, напълно забравили за гнева и унижението. Жан — Люк отвори вратата на колата. Беше облечен в черни панталони и бяла риза, в допълнение на която носеше и черна вратовръзка. А аз стоях до него в бонбоненорозова фланелка, къси дънки с висока талия и бели кецове.

— Къде отиваме?

— В „Монмартър“ — отвърна Жан — Люк.

— Подходящо ли съм облечена?

— Напълно — усмихна се той. — Съвсем подходящо си облечена, аз съм се издокарал повече, отколкото трябва.

Дали не се опитваше да ме впечатли?

По време на пътуването ни в колата отново се опитах да говоря с Жан — Люк на моя развален френски. За съжаление, докато бях в гимназията, ни учеха на цели изрази, а не на уменията да разговаряме. *Je sais ce que c'est, mais je ne sais pas comment le dire en français.* (Знам какво е това, но не знам как да го кажа на френски.) Жан — Люк ме увери, че акцентът ми бил много добър, макар че бях сигурна, че го казва само от любезност. Той все така настояваше да „упражнява“ английския си.

— Гладна ли си?

Не бях яла нищо от снощната вечеря насам.

— Всъщност да.

— Знам къде ще отидем.

Паркирахме колата и поехме по калдъръмените улички на Монмартър, минахме покрай художествени галерии, на чиито витрини бяха изложени маслени пейзажи, както и покрай множество акварели, подредени направо на тротоара, отвсякъде ни заливаха пъстроцветни вълни. Стигнахме до едно малко кафене, където приготвяха палачинки, които, понеже бяха напълнени с различни меса и сирена, не се наричаха точно палачинки, а *galette*. Те съвсем не бяха така евтини като вчерашния ни обяд — багета с парче пастет за два долара. Всъщност цените в менюто бяха доста високи според нашите критерии.

— Заради нас се държите като туристи — казах аз. — Благодаря ви.

— Не е необходимо да ми благодариш. За мен е удоволствие — отвърна Жан — Люк и сви рамене. — А трябва да знаеш, че френската история и кухня не се изчерпват само с Париж.

— Къде си роден?

— В Ла Съота, малко южно градче на Средиземно море, близо до Марсилия. — Той се засмя и в очите му проблесна пламъче. — Аз съм едно обикновено момче от бреговете на Прованс. Баща ми работеше по корабостроителниците. Може би някой ден ще мога да те заведа там, за да ти покажа една по-различна страна на Франция.

— Това би било хубаво. — Колкото и да ми се щеше да повярвам, че ще го видя отново някога, един глас дълбоко в мен ми казваше, че това никога няма да се случи. Вече минаваше три следобед; времето ми с Жан — Люк изтичаше. — Аз и Трейси пътуваме за Ница утре. Вълнуващо е, че ще видим други части на страната.

Жан — Люк спря да се усмихва и вместо това се намръщи.

— Не можете ли да останете в Париж още няколко дни?

Хвърлих поглед към Трейси, тя ме гледаше умолително, след това към Жан — Люк и Патрик, чиито погледи бяха изпълнени с надежда. С Трейси не можехме просто ей така да се отклоним от плана си заради двама мъже, нали така? Мъже, с които се бяхме запознали едва снощи. Харесвах Жан — Люк, наистина го харесвах, но не можех

да си представя, че ще пожертвам единствената си възможност да видя Европа.

— Сам, може би все пак е възможно. Само още една нощ — обади се плахо Трейси.

Поклатих глава.

— Няма как да стане. Имаме резервирани еднопосочни билети с твърди дати, които не можем да променяме, когато си поискаме.

Тук не ставаше въпрос само за билетите ни за влака, които не бяха никак евтини, най-скъпата част от пътешествието ни беше самолетният билет от Атина до Лондон. Погледнах Трейси и въздъхнах.

— Много бих искала да го направим, но ако нещо се случи и не успеем да стигнем до Гърция, спукана ни е работата.

Лицето на Трейси буквално грееше от щастие, все едно на върха на главата ѝ светеше истинска електрическа крушка.

— Може би те ще успеят да дойдат с нас? До Ница? Ще останем там цели три дни.

Всички се обърнахме към космическия инженер в очакване на отговора му.

Жан — Люк разтри слепоочията си.

— Сега е лято в Париж. Влаковете на юг със сигурност са препълнени. Освен това работя по един важен проект, който трябва да завърша утре. Дисертацията ми.

Всички около масата се умълчаха, потънали дълбоко в мисли. Часовникът продължаваше да тиктака. Беше три и половина. Влакът ни заминаваше след пет часа и половина. Обсъдихме още няколко възможности, но така и не намерихме решение на дилемата ни.

Решихме да забравим за съдбата си на обречени и четиримата отидохме до „Сакре Кьор“. Белият купол на великолепната църква се издигаше високо в яркосиньото безоблачно лятно небе. Огромната бяла сграда ми приличаше на натруфена сватбена торта, покрита не с глазура, а със сложни елементи в романо — византийски стил, като всеки прекрасен следващ детайл бе по-заплетен от предишния. Бях като поразена, огледах се наоколо и видях зашеметяващата панорама на Париж, която се разкриваше пред нас. Явно бе абсолютно задължително да се снимаш на стълбите пред храма. Така и направихме. Спомен от този момент.

— „Сакре Кьор“ е най-високата точка в града. Но това не е причината, поради която те доведох тук. — Жан — Люк посочи издигнатата тераса, пълна с художници, застанали зад триножниците си с подредени около тях картини, които туристите можеха да купят. — Знаем, че обичаш изкуството. Исках да видиш това. Всички художници, които харесваш — импресионистите, сюрреалистите, кубистите, — са идвали тук. Може би дори са се хранили в същото кафене, в което бяхме и ние.

През съзнанието ми преминаха имената на любимите ми художници — Моне, Дали, Ван Гог, Пикасо, Писаро и Лотрек бяха само част от тях. Не можех да повярвам, че са стояли на същото място, където бях в момента. Вдъхновяваше ме мисълта, че може би някои от художниците, които рисуваха пред нас, вървяха по стъпките на великите майстори. Фактът, че Жан — Люк помнеше всичко, което си бяхме казали предишната вечер, накара сърцето ми да забие малко по-бързо.

— Този район — продължи Жан — Люк — има много шантава история. В началото на миналия век нито един парижанин от буржоазното съсловие не би посмял да дойде тук нощно време от страх, че може да бъде нападнат от престъпници, които наричали себе си апаша. Обаче художниците, поетите и писателите се заселили тук, като избрали ниските наеми и бохемския начин на живот: рисували през деня и пиели през нощта.

— В кабаретата. Като „Мулен Руж“.

— *Exactement*^[2], само че „Мулен Руж“ формално се намира в района, наречен „Пигал“. Той е надолу по стълбите. След като разгледаме тук, ще отидем нататък, съгласна ли си?

Кимнах енергично, сетих се за цветните плакати на Тулуз-Лотрек с танцърките на канкан.

Трейси дръпна ръкава на розовата ми фланелка.

— Патрик иска да ме заведе в района, в който живее, и да ми покаже семейната им къща, към шест и половина ще се срещнем с вас в апартамента на Жан — Люк.

След това прошепна развълнувано:

— Ще се запозная с майка му.

Майка му? Чакай, какво ставаше тук? И кога ходенето в апартамента на Жан — Люк стана част от програмата ни?

Колко подло! Момчетата се опитваха да ни разделят — може би такъв е бил планът им още от самото начало. Това, разбира се, ме накара отново да се усъмня в истинските намерения на Жан — Люк. Главата ми се замайваше не от мисълта, че можем да отидем в апартамента му, а от заплахата за онова, което можеше да се случи там. Гледах след Патрик и Трейси, които вече се отдалечаваха, хванати ръка за ръка, а сърцето ми биеше лудо.

— Искаш ли да минем покрай „Мулен Руж“? — попита Жан — Люк. — След това има едно прекрасно гробище, което бих искал да ти покажа. Много известни писатели, художници и поети са погребани там.

Едва успях да кимна.

Минахме покрай един магазин, в който реших, че се продават домашни любимци, тъй като на витрината бяха изложени зайци и гъски в кафези. Приближих към тях и погалих едно зайче с клепнали уши.

— Виж колко е сладко.

— Майка ти никога ли не ти е казвала да не си играеш с храната? Извърнах се рязко и застанах лице в лице с Жан — Люк.

— Какво?

— *Lapin à la moutarde*^[3] е, хмм, *une spécialité* в Париж.

Сигурна съм, че можете да си представите ужаса по лицето ми, когато видях думата *boucherie*, изписана с яркочервени завъртени букви на витрината на магазина. Тук не се продаваха домашни любимци. Това беше месарница.

— Заек със сос от горчица?

Жан — Люк ме хвана през кръста и ме притегли към себе си.

— Наистина е много вкусен.

Целунахме се. Дълга, дълга френска целувка. Заек? Какъв заек?

След пътуването в едно много горещо такси, в което през цялото време се държахме за ръка и не спряхме да се целуваме, минахме покрай *Cimetière de Montmartre*. Научих, че в красивите гробници почиват останките на поети, музиканти, художници, писатели, учени, танцьори и композитори. Някои от имената ми бяха познати — Офенбах, Фуко, Дега, Дюма. Не се разходихме из самото гробище, а само спряхме до входа и хвърлихме бърз поглед на огромните каменни мавзолеи, след това бързо се отправихме към апартамента на Жан —

Люк. Стоях, вперила поглед в кооперацията от времето на барон Осман, разтърсвана едновременно от ужас и очакване.

— Много е красиво — казах аз, имайки предвид богатата архитектура и майсторството на една отминала епоха.

Жан — Люк се засмя:

— Е, апартаментите на първите пет етажа са много хубави, много буржоазни. И самата сграда е наистина красива, но...

— Ти на кой етаж си?

— На шестия. Живея в това, което наричат *chambre de bonne*, или слугинските стаи — каза той и сви рамене. — Но за разлика от някои от другите апартаменти на моя етаж, аз поне имам своя собствена тоалетна и душ.

Тази идея ми се стори толкова чужда, че успях само да повторя:

— Имаш своя тоалетна и душ?

— След като отбих военната си служба, това беше единственият апартамент, който открих в Париж, чийто наем можех да си позволя.

Влязохме в мраморното фоайе.

— Къде е асансьорът? — попитах аз.

— Няма такъв.

Хвана ме за ръка и ме поведе нагоре по мраморните стъпала. След преживяното в таксито исках отново да почувствам устните на Жан — Люк върху своите. Едва успяхме да изкачим стълбите до апартаментата му. Младите ни тела горяха, започнахме взаимно да дърпаме дрехите си, да се притискаме един друг до стената. Безумни целувки. Сексът се носеше навсякъде във въздуха. Той отключи вратата на апартаментата си, единственото обзавеждане там беше един матрак, поставен направо на пода. Скоро и двамата се бяхме излегнали на леглото. Атмосферата се нажежаваше, и то много бързо. Химията между нас, между телата ни, бе определено гореща.

— Не мога — казах аз и го избутах, преди нещата да стигнат твърде далеч, въпреки че ми се искаше да продължим.

Жан — Люк се отдръпна от мен и се изтърколи по гръб, въздишайки отчаяно.

— *Mais, pourquoi?*

— Защо ли? Защото те харесвам.

Наистина само една жена би могла да разбере логиката ми. И съвсем не исках да прозвуча като някое капризно дете. Никой, освен

Трейси нямаше да разбере за тази едnodневна свалка. Но аз не бях глупава. Знаех, че ако тогава му се бях отдала, повече никога няма да се видим. Една частица от мен искаше да вярва, че някак си все ще успеем да се срещнем някой ден.

Лежах върху матрака, останала без дъх, и разсъждавах над решението си. Въпреки това, което подсказваше тялото ми, като никога разумът ми надделя и взех правилното решение.

— Нямам намерение да те принуждавам да правиш нещо, което не искаш — заяви той. — Няма защо да бързаме. Лондон не е далеч от Париж.

Седна до мен и ме придърпа към себе си.

— Трябва да се видим отново. Не искам да те загубя, Сам. Никога не съм срещал момиче като теб.

Въздъгнах дълбоко, чувствах се прекрасно в прегръдките му. Чух откъм коридора смеха на Трейси, силен и звънлив. Започна да чука по вратата на апартамента и да крещи:

— Саманта, побързай, влакът няма да ни чака!

Погледнах часовника си. Беше осем вечерта. Имахме по-малко от час да се върнем обратно до хостела, да вземем багажа си и да стигнем до Лионската гара. Момчетата все още се опитваха да ни убедят да останем, но как? Нямахме време да измислим решение. Единственото, което можехме да направим, бе да тръгнем.

* * *

Патрик паркира колата на едно съвсем тясно място, като качи едното ѝ колело върху бордюра. Боговете на паркирането може и да бяха на наша страна, но имахме само пет, най-много десет минути до тръгването на влака. Бяхме на две преки от гарата. Жан — Люк и Патрик сграбчиха куфарите ни, носеха ги на ръце, вместо да ги търкалят на колелца, и всички се затичахме.

Стигнахме задъхани до перона, оставаха ни още шейсет секунди. С Жан — Люк се целунахме за последен път.

— Остани в Париж, Саманта — помоли ме той. — Нуждаем се от повече време заедно. Има толкова много неща, които искам да ти покажа, толкова неща можем да направим заедно.

Единствените думи, които се отрониха от устните ми, бяха същите, които му бях казала и преди час:

— Наистина те харесвам, но не мога.

— Трябва да направим всичко по силите си, за да запазим страстта между нас. — Стисна ръцете ми и ме придърпа към себе си. — Бях съвсем сериозен, когато ти казах, че след като веднъж те открих, не искам да те загубя.

Влакът изсвири. Качих се в купето.

— Това не е сбогом — казах.

Влакът се заклати и потегли. Гледах Жан — Люк, докато той се превърна в малка точица, която продължаваше да ми изпраща въздушни целувки. С Трейси се спогледахме и казахме едновременно:

— Може би трябваше да останем.

Но не го направихме. Продължихме според плана.

Докато влакът се движеше, постепенно започна да ме обзема чувство за несигурност. Жан — Люк бе прекалено идеален, прекалено умен. Беше седем години по-голям от мен, готов за сериозна връзка. Аз бях твърде млада. Моментът не беше никак подходящ. Като умел хирург Жан — Люк бе разтворил сърцето ми много внимателно. Решението беше мое — ако не исках да бъда наранена, трябваше да го затворя обратно. Още преди да стигнем там, закъдето бяхме тръгнали, осъзнах, че сбогуването се бе превърнало в раздяла.

Европейското ни пътешествие продължи. Двете с Трейси отидохме в Южна Франция, посетихме плажовете на Ница, Монако и Кан. След това се отправихме към Женева, Флоренция и Гърция, където прекалих с узото и твърде много чинии бяха строшени в главата ми (буквално). Но колкото и да се опитвах да се самоубедея, че Жан — Люк бе неподходящ за мен, все не успявах да го направя. Когато се върнах в университета в Сиракуза, там ме очакваха шест писма, написани от Жан — Люк. Опитах се да му отговоря, но думите ми не успяваха да изразят желаното, звучаха глупаво и им липсваше страстта, която имаше в неговите.

Когато пристигна седмото писмо, вече се чувствах скована от чувство за вина. Вместо да се вслушам в сърцето си и да отговоря на писмата на Жан — Люк, аз ги прибрах в морскосинята пластмасова папка и се върнах обратно към колежанския живот.

В продължение на много години изобщо не си помислих за Жан — Люк.

И сега, след две десетилетия мълчание, щях отново да се срещна с него.

---

[1] Ще тръгваме ли? — Б.р. ↑

[2] Точно. — Б.р. ↑

[3] Заек с горчица. — Б.р. ↑

ПИСМО ЧЕТВЪРТО

Париж, 6 август 1989 г.

Господарке моя,

В момента изпитвам удоволствието да ти пиша още веднъж, отново да създам връзка между нас. Всички тези писма са часовете, с които не разполагахме, за да се опознаем по-добре. И тъй като не мога да разговарям с теб, записвам думите си на хартия като някой луд писател от света на Буковски. Не съм пиян, може би съм само леко замаян от образа ти в главата ми.

Когато съм с някое момиче, кръвта ми започва да ври, а обичам ли го, цялата ми кръв се изпарява и аз се покатервам по пердето (това е френски израз). Може би това е най-добрият начин да опиша израза „любовта дава крила“ — дали да се опитам да полетя? Мога да ти пиша часове наред, за да наваксам времето, което не можахме да прекараме заедно. Надявам се, че чрез тези писма ще успееш да си създадеш представа за мен. Положителна представа.

Саманта, на един човек в Париж му липсваш така, както слънчевата светлина липсва на тъмнината. Всяка звезда, която виждаш на небето, отразява блясъка в очите ми, породен от срещата с теб. Ако ти си Жулиета, то аз бих искал да бъда твоят Ромео, но не забравяй да ми спуснеш стълбата.

Твоят латински любим,

Жан — Люк

LE COUP DE Foudre^[1] НИ ПОРАЗЯВА ОТНОВО

Въпреки двете чаши червено вино, които бях изпила с надежда, че ще заспя, сънят ми се изплъзваше. По микрофона прозвуча веселият глас на командира, който говореше с френски акцент, и това ми напомни, че се намирам в самолет и ми предстои да бъда десет дни и девет нощи до един мъж, с когото бях прекарала само двацет и четири часа, и то преди цели двацет години. Толкова много неща можеха да се объркат. Но от друга страна, толкова много неща можеха да се получат както трябва.

Когато бях на двацет и четири години, един мъж, с когото излизах, ме заведе на Хаваите. Не бях много сигурна какво точно изпитвах към него. Падаше си малко сухар и не схващаше особено чувството ми за хумор, но аз си казах: „Защо пък не?“. Може би ще успеем да създадем връзка. Освен това в Чикаго беше студено. Затова тръгнах с него, очаквайки да попадна в рая и да преживея една романтична история. Вместо това се озовах в истински ад: тропически бури, плъх с големината на котка, дебнещ на една от гредите в стаята ни, и мъж, когото не можех да изтрия повече от две секунди. Благодарение на библиотеката в хотела през петте мъчителни дни сигурно съм изчала не по-малко от трийсет глупави книги. Най-накрая настъпи моментът да се разделим. Когато най-после ме остави на летището, изхвърчах като куршум от колата и дори не си помислих да погледна назад.

Бях разказала тази история на Жан — Люк по телефона и той ме посъветва да си взема повечко книги вместо дрехи, просто ей така, за всеки случай. Започвах да се питам дали наистина не трябваше да го направя.

Отпуснах се в тясното място до прозореца и започнах да прехвърлям филмите. Сърцето ми едва не спря, когато видях едно от

предложенията — *Je l'aimais*^[2] заснет по роман на Анна Гавалда, който Жан — Люк ми беше препоръчал. Засмях се сама на себе си, очевидно бях го направила на глас. Жената до мен се притисна още поплътено до съпруга си. В този момент вече изобщо не ме интересуваше дали ме мисли за луда.

Препоръката на Жан — Люк да прочета *Je l'aimais* се бе превърнала в дребно, но доста забавно недоразумение във взаимоотношенията ни. Първо, когато отворих сайта на „Амазон“, за да прочета откъс, попаднах на погрешна книга със заглавие *Je voudrais que quelqu'un m'attende part*, или „Иска ми се някой да ме очаква някъде“, сборник с разкази. По-лошото беше, че изпратих на Жан — Люк едно безумно писмо, в което обяснявах колко много ми харесва стила на Гавалда и как с нетърпение очаквам да разбера какво ще се случи между жената, която беше доста интелектуален тип, и непознатия, когото случайно среща на булевард „Сен Жермен“, и как в света на киното подобни срещи са широко използван похват в романтичните комедии. И тогава ми дойде умът в главата.

Не, в *Je l'aimais* не ставаше въпрос за среща между двама непознати. В тази книга се разказваше как един мъж на име Пиер утешава снаха си Клоуи, малко след като синът му е напуснал нея и двете им дъщери заради по-млада жена. Същата нощ Пиер споделя с Клоуи нещо, което го е измъчвало повече от двайсет години — тайната му любов към жена на име Матилде. С огромно съжаление той разказва на Клоуи как е предпочел да избере сигурността, защото не е проявил дързост. Сега животът му бил изпълнен с мъка, понеже е отхвърлил единствената жена, която някога истински е обичал.

Очите ми се напълниха със сълзи, докато гледах филма. Аз също можех да съм на мястото на Пиер. *Je l'aimais* можех да бъда аз. Това ми напомни защо бях в този самолет. Следвах сърцето си. Бях жена, проявила дързост.

Независимо дали бях авантюристка или не, в момента, в който самолетът кацна, нервите ми се опънаха до краен предел. Бях там, в Париж. Не беше разрешено да се използват електронни устройства, преди да стигнем до изхода, но френският ми телефон за спешни случаи някак се озова от чантата в ръката ми и аз го включих. Бях бунтар на ръба на абсолютен нервен срив и трябваше на всяка цена да

говоря с Жан — Люк, за да се уверя, че е успял да стигне благополучно до летището.

Трудно ми беше да се съсредоточа поради недоспиването, малките бутони на телефона се сливаха пред очите ми. Набрах номера на Жан — Люк и джиясемът започна да звъни — и звънеше, и звънеше, а накрая за всеки случай иззвъня още веднъж, преди да се включи гласовата поща. Може да бях набрала грешен номер. Но не, чух френския му акцент и сексапилния глас, който ме подканяше да оставя съобщение.

— Здравей — казах. — Аз съм. Пристигнах. Току-що кацнах. Хм, обади ми се... става ли?

Най-накрая телефонът завибрира в ръката ми и иззвъня. Вперих ужасен поглед в него. Обикновено се справям доста добре с техниката. Но не и днес. Тясното ми място взе да ме притиска отвсякъде. Бих дала всичко, за да получа кислородна маска. В един момент напълно откачих и не можах да се сетя кой бутон трябва да натисна, затова ги натиснах всичките и в крайна сметка отхвърлих разговора. Слава богу, Жан — Люк се обади отново. Този път улучих правилния бутон.

— Сам? Сам? Чуваш ли ме? — гласът му беше изпълнен с тревога.

— Ъ-ъ...

— Извинявай, мила. Не чух телефона.

— Аха.

— Точно паркирах.

— Ммм.

— Добре ли си?

Не бях, но най-после от устата ми излезе едно смислено изречение:

— Тук си, на летището. — Не беше въпрос, а задъхано, почти обвинително твърдение.

— Разбира се. Къде другаде бих могъл да бъда? — попита той и замълча за момент. — След като минеш през митницата, тръгни наляво, след това надясно.

— Ми-а-у. — Чакай малко. Да не би да измяуках? Искях да кажа „ми, да“, но езикът ми беше залепнал за небцето. — Ше те вижа след митнитата. Ляво.

— Сам, наистина ли си добре?

Макар че в гласа му се долавяше искрена загриженост, не можех да не си помисля, че сигурно много му се искаше да избяга оттук, може би се безпокоеше, че му предстои да се срещне със сестрата на Човека слон, която страдаше от затруднения в говора. Преди да успея да изкрещя: „Аз не съм животно! Аз съм човешко същество. Аз съм жена“, през ума ми премина една успокоителна мисъл. Може гласът на Жан — Люк да се лееше тихо и спокойно, сякаш бе напълно уверен в себе си, но сигурно и той беше истинска развалина. Не вярвам да беше по-малко нервен от мен.

— Добре съм — отвърнах аз. — Само съм малко уморена.

— Добре — не прозвуча особено убеден. — Чакам те. Наляво — каза, точно преди линията да прекъсне.

Самолетът спря до ръкава. Зън. Знакът за задължителните колани изгасна. Пътниците се изправиха, но аз не мръднах от мястото си. Бързо прехвърлих наум плана за действие при непредвидени случаи. Ако се окажеше, че Жан — Люк не ме привлича физически, щях да го целуна по двете бузи, да го поздравя типично по европейски. Разбира се, няхах вариант за това какво да правя, ако ми харесаше това, което виждам. Да се ръкувам с него? Да го целуна по устните? Или може би Жан — Люк трябваше да ме вдигне на ръце и да ме завърти около себе си? Ами ако на него не му харесаше как изглеждам? Дали просто щеше да ме остави на момента? Щеше ли да се обърне и да избяга?

Августовската жега започна да нахлува в самолета. Клинът залепна за бедрата ми, косата — за тила. Трябваше незабавно да отида в тоалетната, да се преоблека, да се среща, да си измия зъбите. Двойката до мен най-накрая се размърда. Едва успях да стана от мястото и да отида — или по-скоро да се доклатя — до пътеката. Опитах се да сваля чантата си от багажното отделение. Малко преди тя да се стовари върху главата ми, един мъж я хвана. Промърморих нещо в знак на благодарност. Нетърпеливите пътници избутаха русокосото зомби, в което се бях превърнала, напред по тясната пътека.

Десетминутното ми преобразяване трябваше да почака, първо трябваше да премина през охраната на летището — полицията, която не трябва да се бърка с митницата. Дори когато ти се усмихват, в поведението им има нещо заплашително, нещо, което казва, че независимо кой си, независимо къде се намиращ, ако все още не си извършил престъпление и не са те задържали за него, то винаги има

време и това да се случи. Стоях на опашката, без да мърдам. Миризмата на застояла пот — надявам се, не моята — достигна до ноздрите ми и от нея започна леко да ми се гади. Един униформен служител, седнал зад оградена с плексиглас будка, ми направи знак да приближа.

— *Bonjour* — поздравих го с нещо като усмивка.

— Паспортът, моля.

Мъжът вдигна вежди. Подадох му документите си и нервно го наблюдавах, докато разглеждаше внимателно всяка страница. Впери тъмните си очи в мен и ме принуди да срещна погледа му. Искаше ми се да му кажа, че единственото опасно нещо в мен, беше дъхът ми, но не го направих. Чувството за хумор и *la police* просто не вървят ръка за ръка.

Полицаят от съседната будка разпитваше една жена, чийто великолепен шал за глава бе украсен с извити тъмновиолетови и кафяви шарки. На гърдите си стискаше дете. В момента, в който полицаят удари печат в паспорта ѝ, тя вирна високо глава. Всеки си имаше своя история. Запитах се каква ли беше нейната.

Питах се и накъде ли ще ме отведе моята.

— Мадам — прекъсна мислите ми полицаят, който ме разпитваше. — По каква работа сте в Париж?

— Не съм тук по работа. А за удоволствие.

Удоволствие.

Удовлетворен от отговора ми, полицаят сканира паспорта ми, удари му печат и ми го върна намръщено.

— *Bienvenue en France. Bon séjour.*^[3]

Отправих се тичешком към дамската тоалетна. Озарена от блестяща идея, бях взела със себе си една рокля от полиестер и ликра, която не се мачкаше. Беше бяла, със средно дълъг ръкав и тъмносини, леко блестящи барокови орнаменти, много елегантна и прилепнала по тялото. Секси, но не прекалено предизвикателна, подгъвът ѝ свършваше десетина сантиметра над коляното ми. Виждаше се точно колкото трябва от крака ми. Измъкнах се от фланелката и клина, избърсах тялото си с влажни кърпички, сложих си малко дезодорант и облякох чистата рокля. Извадих от чантата белите си сандали с коркова платформа и ги обух. Сложих слънчеви очила, за да скрия уморените си от безсънието очи. Ето, вече почти си бях върнала човешкия вид. За

момент се запитах дали не е възможно да измия косата си на умивалника.

Преди да тръгна, се бях опитала да убедя Жан — Люк да ме вземе от някой хотел близо до летището, където можеше да се наеме стая на час. Имайки предвид ситуацията, в която се намирах, исках да изглеждам по възможно най-добрия начин. Жан — Люк, който винаги се държеше като джентълмен, се съгласи с откачения ми план. След това размислих. Първо, щеше да ми се наложи да взема автобус и да пътувам около половин час, а с моя френски сигурно щях да се озова в Тимбукту. И второ, налага се отново да го кажа — ставаше въпрос за хотел, където стаите се наемат на час.

Прецених, че косата ми изглежда достатъчно добре — не беше чак толкова мазна, колкото си представях, че ще бъде след почти двайсет и четиричасово пътуване. Пригладих я с четка. Сложих си малко червило и се огледах още веднъж. Като се има предвид, че не бях спала и се чувствах ужасно притеснена, не изглеждах чак толкова зле. Уморените пътници се влачеха около мен, докато си проправях път към залата за получаване на багаж.

Минаха четирийсет и пет минути, а багажът все още не се бе появил на лентата. Около мен се носеха какви ли не езици. Нищо не можех да разбера и имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Не очаквах с нетърпение момента, в който, облечена в къса рокля, щях да се наведа, за да вдигна двайсет и петкилограмовия си куфар. Носех прашки. Започнах да се ядосвам, обхвана ме нетърпение и параноя. Стресна ме звъненето на някакъв телефон. Бях толкова разсеяна, че ми трябваше известно време, за да установя, че звънеше джиесемът, който стисках в ръката си като спасително въже.

— Ало?

— Мила, да не си се загубила?

— Не, багажа още го няма. Съжалявам. Нищо не мога да направя, за да ускоря нещата...

И като по команда точно в този момент лентата се размърда.

Жан — Люк въздъхна облекчено.

— Ще се видим скоро. Чакам те с нетърпение.

Това *скоро* не се оказа чак толкова скоро. Моят куфар се появи последен.

В топлия въздух наоколо се носеше цяло море от яркосини и блестящо зелени сарита, покрити със сребристи пайети. Най-малко трийсетина души се бутаха около мен, препречваха погледа ми и говореха на някакъв чужд език. Не беше френски и започнах да се чудя дали не се бях объркала, дали всъщност не бях кацнала в Индия, да речем. Най-накрая тълпата пред мен се разреде и сред телата с цвят на какао зърнах Жан — Люк. Поех дълбоко въздух. Облечен в риза на синьо-бели райета и дънки, той несъмнено беше истински французин. Освен това човек не можеше да не го забележи, изглеждаше много по-добре на живо, отколкото на снимка — истински красавец.

Хубавите му устни се извиха в усмивка, топла и секси, подчертана от очарователни трапчинки. Може и да беше започнал да оплешивява, но и така изглеждаше чудесно. Носът му не беше идеален, а леко крив, но това само го правеше по-чаровен. Направо се влюбих в трапчинката на брадичката му, в квадратната му мъжествена челюст и идеалната форма на ушите му. Сестра ми, която беше настояла да й препратя снимките на Жан — Люк, бе заявила, че целта на малкото триъгълно снопче косми под долната му устна била да „задържа вкуса“, което ми бе прозвучало доста отвратително, но според мен тази брадичка беше изключително секси, особено в комбинация с добре оформените бакенбарди. Приблжих се до Жан — Люк, той се усмихна широко и стана още по-привлекателен. Сърцето блъскаше като лудо срещу ребрата ми.

Пулсът ми се ускори. Бях на около трийсет сантиметра пред него, когато тялото ми се наклони напред. Преди да успея да падна, той ме взе в силната си мускулеста прегръдка. Вперихме поглед един в друг, очите му имаха мекия цвят на карамел със зелени отблясъци, погледът му бе замечтан. Тъй като исках още в този момент да избегна всякакво чувство на неудобство, събрах смелост и го целунах силно по устните. Това беше мигновено привличане, истинска химична реакция.

Той ме прегърна още по-силно.

— След като веднъж те открих, никога вече няма да те пусна да си отидеш.

— Поправка — обадох се. — Аз те открих.

— Мила, мила, любовта не е състезание.

Устните ни се срещнаха отново, а след това и езиците ни. *Soyez la bienvenue en France*^[4] с истинска френска целувка. Сякаш ме порази

гръм. Беше изминало толкова дълго време, откакто бях целувана — истински целувана — така. Жан — Люк започна да бута куфара ми и праметна ръчната ми чанта през рамо. Докато отивахме към колата, минахме покрай една млада двойка, момче и момиче, които седяха на пейка, впили устни един в друг. Продължиха да се натискат, без да обръщат внимание на нищо и никого, съсредоточени само един в друг.

Жан — Люк прошепна в ухото ми:

— *Soupe de langues!*

— Супа от езици? — вдигнах учудено вежди, докато си превеждах думите му. — Французите наистина умеят да боравят с думите.

— Това не е единственото нещо, с което умеем да боравим.

И най-неочаквано по средата на паркинга двамата с Жан — Люк започнахме да се целуваме и натискаме точно като тийнейджъри. Целувката беше толкова дълга и добра, че тръпки полазиха по гърба ми. Успяхме някак си да стигнем до взетата под наем кола и аз се настаних на седалката до шофьора, а не в скута му. Пътувахме занаякъде. Без значение къде. Странните нервни звуци, които излизаха от устата ми, сякаш не бяха мои.

Загледах се в Жан — Люк, възхищавах се на спокойната му самоувереност, на стила му. С една ръка, висяща небрежно върху волана, и друга, поставена на скоростния лост, моят французин шофираше спокойно, вмъкваше се от лента в лента, приближавайки се съвсем плътно до бронята на червения ситроен пред нас. Какво правех аз ли? Използвах невидимата спирачка в краката ми.

— Изнервя ли те начинът, по който карам? — Гласът му беше секси, нисък и нежен.

— Не. Защо питаш?

Засмя се. Смехът му беше мелодичен и топъл.

— Нали знаеш, че в твоята част на колата няма спирачки?

Когато излязохме на магистралата, ръката на Жан — Люк се премести от скоростния лост върху коляното ми. Кожата по врата и ръцете ми настръхна. Изкашлях се.

— Е, успя ли да поспиш снощи? — попитах. Беше шофирал в продължение на седем часа от Тулуза до Париж, за да ме вземе от летището.

— По средата на пътуването спрях в един мотел, починах си малко и взех душ.

Ръката му придоби смелост и започна да се промъква нагоре по бедрото ми. Мълчанието висеше във въздуха. Усещах ударите на сърцето в ушите си. Не можех да не си задавам въпроса колко скоро е прекалено скоро. Общувахме вече повече от три месеца, бяхме си написали стотици писма, всеки ден говорехме по телефона по два-три часа. Сега вече наистина бяхме заедно.

— Притесняваше ли се какво ще стане, когато ме видиш? — наруших мълчанието.

Жан — Люк извърна глава към мен и се засмя.

— Защо да се притеснявам?

— Не знам. Може би защото не сме се виждали от двайсет години?

Той стисна бедрото ми.

— Понеже ти така и не ми отговори...

— Отговорих ти.

— С двайсетгодишно закъснение.

— Уверявам те, че ако тогава бях отговорила на писмата ти и се бяхме срещнали отново, сега нещата щяха да са съвсем различни.

— Защото бях... как ме нарече?

— *Играч*. Нарекох те играч. И от това, което си ми разказвал за миналото си, излиза, че съм съвсем права — подразних го аз.

— Мила, трябва да бъда честен с теб.

Ето, започва се. Сега ще пусне бомбата, ще каже например че има двайсет любовници, че е влюбен във всяка една от тях и те всичките са под трийсет години. От устата ми успя да излезе една-единствена дума:

— Какво?

— Бях малко притеснен какво ще стане, когато се видим, като гимназист, който отива на първа среща.

По устните ми се разля усмивка.

— Наистина ли?

— Да, но аз съм мъж. От мен не се очаква да си призная, че се страхувам. Но с теб си обещахме да разговаряме за абсолютно всичко. Между нас няма да има никакви тайни. Никога.

Нещо вътре в мен ми подсказваше, че на нас с Жан — Люк ни предстои да бъдем заедно още много дълго време. Усещах го. Това не беше първата ни среща. Между нас вече всичко бе толкова естествено. Признали бяхме чувствата си един към друг и по време на среднощните си телефонни разговори бяхме нашепвали „обичам те“ и *je t'aimes*. И тъкмо в този миг взех решение да се освободя от всичките си задръжки, да спра да бъда нащрек непрекъснато и да се оставя на страстта да ме води. Извърнах се към него. Ръката му погали вътрешната част на бедрото ми, докосвайки дантелата, която отделяше плътта от роклята. Преглътнах.

— Колко още има до хотела?

— Два часа — отвърна той, измъкна пръстите си изпод роклята ми и отново стисна ръката ми. — Чакали сме цели двацет години. Нищо няма да ни стане, ако почакаме още малко.

— Къде отиваме? В Париж ли?

— Не, вече си била в Париж. Ще видиш.

---

[1] Le coup de foudre (фр.), любов от пръв поглед. — Б.пр. ↑

[2] Je l'aimais (фр.), обичах я. — Б.пр. ↑

[3] Добре дошли във Франция. Приятно прекарване. — Б.р. ↑

[4] Добре дошли във Франция. — Б.р. ↑

МИГНОВЕНА ВРЪЗКА

Може би страдах от деменция заради безсънието. Може би в мен се бе натрупало напрежение от дългите години на сексуална потиснатост. Няма значение каква точно бе причината, но в момента, в който влязохме в хотелската стая, бутнах Жан — Люк на леглото и го възседнах. Неговата страст бе не по-малко силна от моята. Само след няколко секунди дрехите ни бяха на пода и тъй като изпитвах огромна нужда от любов, се нахвърлих жадно върху него. Бях ненаситна.

Очевидно той изпитваше същото. Когато за първи път се любихме, очите му блестяха трескаво. Всъщност нито за миг не отдели поглед от моя. Лежахме задъхани в леглото, бях обвита в прегръдката му.

— Не разбирам — каза Жан — Люк.

— Какво не разбираш?

— *Alors*, как е възможно някой да те пренебрегва толкова дълго. Истината ли ми каза?

Завъртях се настрана, подпрях се на лакът и започнах да галя гърдите му със свободната си ръка.

— Никога, никога не съм те лъгала. Когато ти казах, че с Крис правехме любов шест до осем пъти в годината, това беше самата истина.

— Това е нищо. Абсолютно нищо — каза той, пое дълбоко въздух и впери поглед в тавана. — Сам, ти си много сексуална жена, а не някаква мебел. Не знам как си допуснала подобно нещо.

Ето това и на мен не ми беше ясно.

— Е, допуснах го.

— Животът не си заслужава да се живее, ако в него няма страст — заяви той, обърна ме по гръб и ми се усмихна закачливо, после отново впери поглед в мен. — Трябва да наваксаме пропуснатото време.

Час и половина и три оргазма по-късно, от които краката ми се разтрепериха и за малко не изпадناх в криза от прекомерно учестено

дишане, установих, че Жан — Люк е ненаситен и нежен любовник.

— Къде сме? — попитах сънливо.

— В Шартър.

— Как се казва хотелът?

— „Бест Уестърн“.

Името ми беше познато, в Щатите това беше прилична хотелска верига, в която човек може да отседне по време на пътуване, ако не иска да попадне в някой пълен с бълхи мотел, но този хотел тук беше наистина приятен. Много приятен. Беше боядисан в нюанси на шоколадовото, бежовото и бялото, обстановката бе уютна и елегантна, стените бяха покрити с ламперия, на леглата имаше плюшени завивки, в единия ъгъл стоеше много хубаво старо дървено бюро, на пода бе постлан дебел килим, имаше прекрасни завеси, дори и полилей.

— Шегуваш се.

— Защо, в Щатите хотелите не изглеждат ли по този начин?

— Нямам нищо общо — отвърнах аз и затворих очи.

Може би нещата във Франция просто бяха по-добри?

— Чакай само да видиш какво още съм приготвил за теб, принцесо.

Целуна ме по носа и се изтъркаля от леглото. Тялото му беше идеално, като изваяно.

— Не заспивай. Стани и си вземи един душ. Има много неща, които трябва да видим.

— Спи ми се — казах умолително аз.

— Само ще си объркаш режима. Помъчи се да останеш будна.

Жан — Люк отиде до куфара си и извади от него няколко малки пакетчета. Имаше много хубаво, закръглено, а не плоско дупе. Щръкнало. Раменете му бяха широки и силни, гърбът му образуваше идеално V.

— Освен това спящите момичета не могат да отворят подаръци.

— Обичам подаръците. — Седнах в леглото, увита в чаршафа около себе си. — Аз също съм ти донесла някои неща.

И той започна да вади един след друг подаръци за мен. Позлатено колие в комплект с обици от някакво село в Прованс. Шишенце с парфюм от виолетки от Тулуза. Кашмирен шал, купен по време на пътуването му в Шотландия. Френски сапуни *Savon de Marseille* — цяла дъга от цветове и аромати за майка ми.

Този мъж си го биваше. Наистина си го биваше.

Французите имат репутацията на най-добрите любовници в света, която не включва само физическия акт на секса, но и всичко друго, свързано с него — страстта, романтиката, всичко, за което може да се сети човек. Жан — Люк определено отговаряше на тази представа, че дори и нещо повече.

А какво му носех аз? Една книга за рибите, една шапка и няколко глупави фланелки от Малибу за него и за децата. Разбира се, всичко беше свързано с любовта му към гмуркането, но в сравнение с неговите моите подаръци изглеждаха твърде мизерни, като изключим късата черна секси нощничка и яркорозовия корсет, които си бях купила от „Виктория сикрет“, преди да замина, но строго погледнато, те не бяха за него.

Жан — Люк удържа на думата си и не ми позволи да си легна, след като се изкъпах. Вместо това се отправихме към шартърската катедрала „Света Богородица“, която се смята за едно от най-големите постижения на готическата архитектура и беше причината да се намираме в Шартър, града, който носеше същото име. Жан — Люк ме хвана за ръка и ме поведе първо през един парк, а след това през истински лабиринт от тесни улички. Не си направих труда да го попитам откъде знае пътя. Вървеше съвсем целеустремено. Опитвах се да не изоставам, клатейки се на сандалите си с коркова подметка.

След като преминахме през множество калдъръмени улички и покрай многобройни ресторанти, най-накрая спряхме. Примигнах, за да се разсъня. И тя се изправи пред мен в цялото си великолепие — кулите ѝ, напомнящи кули на пясъчен замък, се въздигаха към синьото небе, отправяха се към небесата и сякаш директно се свързваха с бога. Пред очите ми беше катедралата на Шартър. Скулптурите и резбите бяха великолепни, да не говорим за аркбутаните. О, да, все още си спомнях терминологията, изучавана във Факултета по изкуства. Бях една изморена жена, която не можеше да говори много, затова само възкликнах: „Еха!“.

Таванът се издигаше високо над главата ми. През покритите със стъклописи прозорци, на повечето от които бяха изобразени библейски сцени, навлизаше светлина, разпръскваща се по пода като купчина скъпоценни камъни. Веднага бях привлечена от образа на Синята Мадона — мъдра, царствена, с едва забележима усмивка като на Мона

Лиза. Попивах всичко около себе си, потопена в море от цветове и светлина: разкошни оттенъци на синьото, червеното, зеленото и виолетовото.

Жан — Люк отново ме хвана за ръка.

— Искаш ли да видиш кулата?

По момчешкото му изражение познах, че много иска да ми я покаже. Затова се поддадох на течението. Купихме си билети и мъчителното изкачване започна. Още на първото стъпало започнах да съжалявам за решението си, а с всяка следваща крачка изкачването ставаше все по-трудно. Представях си как се търкалям надолу по твърдите варовикови стъпала.

— Колко още има догоре? — попитах и спрях, поставила ръце върху коленете, за да си поема дъх.

— Триста стъпала.

— Триста стъпала? — повторих.

— Не е необходимо да стигаме чак до върха, мила. По пътя има много места, от които се разкрива панорамата.

— Не, не — отвърнах аз, въпреки че умореното ми тяло ме молеше да спра. — Татко ме е научил да уважавам парите. Ти плати по седем евро за всеки от нас. Ще се качим догоре.

След като се качихме на върха, погледът ми започна да се мести от наклонения светлозелен покрив към водоливниците, ясно очертани на смрачаващото се синьо небе, към града и житните поля под нас, оцветени в нюанси на жълтото и червеното. Тук имаше история. Истинска история. Жан — Люк застана зад мен, усещах дъха му върху ухото си; постави ръце на бедрата ми и докато стояхме на това историческо място, изведнъж получих усещането, че го познавам от векове. Точно както ми беше обещал преди две десетилетия, виждах Франция през очите на един французин. Църковната камбана удари седем пъти, мелодията ѝ изпълни въздуха и отекна в тялото и душата ми. В този момент реших, че седем е любимото ми число. Освен това се запитах какво ли още ни готви съдбата.

— По-добре да слизаме, преди да ни заключат тук — каза Жан — Люк.

След като излязохме от катедралата, се оказа, че Шартър е пълен с красиви виещи се улички и романтични каменни мостове, а зад всеки ъгъл ни очакваше нова изненада. По улиците звучеше музика.

Последвахме мелодията и се озовахме на един голям площад, в чийто център свиреше малък оркестър: певец, китарист, двама акордеонисти и един перкусионист. Около сцената имаше поне една дузина кафенета на открито, масите бяха пълни с хора, които пушеха, пиеха и се смееха, участвайки в един голям общ купон. Оркестърът свиреше бързи мелодии, които непрекъснато сменяха ритъма си, така че на човек можеше да му се завие свят, движенията на музикантите бяха пресилени и театрални. Пред сцената хората танцуваха трескаво на тази хипнотична музика, въртяха се и пляскаха с ръце.

— Това циганска музика ли е? — попитах аз.

— Не съвсем — отвърна Жан — Люк. — Тя е от тази част на страната, много стара френска музика, примесена с различни влияния — и на цигански мелодии, и на танго, но като цяло това е народна музика.

— Страхотна е.

Колкото и да бях изморена, не можах да се въздържа и започнах да потропвам с крак в такт с музиката. В момента, в който изразходих тази излишна енергия, залитнах и се подпрях на Жан — Люк. Той ме хвана за лактите.

— Хайде да намерим нещо за хапване. След това ще те сложа да си легнеш.

Вдигнах закачливо вежди и казах с тон, който се надявах да прозвучи съблазнително:

— Очаквам този момент с нетърпение.

— *Tu es une femme gourmande* — прошепна страстно Жан — Люк в ухото ми и плъзна ръка по гърба ми. — Много, много лакомо момиче.

Коленете ми се подкосиха.

Прехвърли ръка през раменете ми и се отправихме към един ресторант, покрай който бяхме минали преди малко. Шикозен, но уютен, той беше красиво обзаведен, може да се каже дори романтично. Синьо-белите карирани пердета му придаваха атмосферата на френската провинция, но се долавяше и ориенталско въздействие. Мароканското влияние беше навсякъде — лампи с маниста, маси, покрити с фаянсови плочки, възглавници и паравани с извити мотиви от ковано желязо. Жан — Люк поръча и за двама ни агнешко със

зеленчуци *tagine*, наречено така по името на глинения съд, в който се сервираше, както и кана вино.

Нямаше нужда от никакви думи, затова само се усмихнах на късмета си. Жан — Люк погали ръката ми с палец. Бяхме заедно от съвсем скоро, а вече се бяхме нагодили един към друг. Стори ми се, че не бе минала повече от минута, когато келнерът постави пред нас един голям глинен съд и няколко плоски питки отстриани. Обгърна ни смесица от най-разнообразни аромати. Уханието на отделните продукти в ястието погъделичка сетивата ми — ябълки, круши, кайсии, маслини, лимони, бадеми и различни подправки като канела, шафран, джинджифил и пипер. Месото буквално се топеше в устата ми, а зеленчуците — тиквички, моркови и лук, потопени в доматиен сос и подправени с канела, червен пипер, карамфил и люти чушки — бяха изключително вкусни. Вечерята беше почти толкова пикантна, колкото и връзката между мен и Жан — Люк.

Погълнахме набързо храната и се отправихме обратно към хотела за „десерта“.

Обикновено заспивам обърната на другата страна, далеч от партньора ми в леглото, тъй като не искам нищо да пречи на съня ми. Но нищо във връзката ми с Жан — Люк не беше обикновено и като че ли двамата бяхме залепени един за друг — бях облегла глава на рамото му и прехвърлила крак през тялото му. Дори дишането ни беше в синхрон. Събудих се няколко часа по-късно и с изненада установих, че все още съм в прегръдките на Жан — Люк. Той погали гърба ми с меките си пръсти.

— Толкова си красива, Сам, най-прекрасната роза в градината ми. От часове съм буден и те гледам, докато спиш.

Извъртя се и притисна мускулестото си тяло в моето, съвсем ясно беше, че изпитва привличане към мен.

— Обожавам да те гледам.

В четири сутринта изконсумирахме още една порция от десерта.

О, да, наистина си наваксвах за пропуснатото време.

Като истински *prince charmant*^[1], превръщащ всички мечти на своята принцеса в реалност, Жан — Люк ме информира каква ще бъде следващата спирка в нашето пътешествие, в което отново щяхме да

възпламеним любовта помежду си. Следващата забележителност, която щяхме да посетим, беше шато „Разе“ — едно шато от шестнайсети век, разположено по долината на Лоара, в близост до най-известните замъци във Франция, — там щяхме да отседнем за две вечери.

Очевидно във Франция има много различни места, където човек би могъл да отседне — мотели, хотели от нула до пет звезди, *gîtes* (обзаведени самостоятелни квартири), *auberge* (хижи), луксозни *relais et chateaux* (истински замъци) или *chambre d'hôtes* (частни пансиони). Шато „Разе“, което се състоеше от двайсет и девет стаи, беше точно такова място. Всъщност това беше малко по-луксозна квартира в голяма къща. Докато пътувахме натам, а аз не спирах да бърборя въодушевено и да се възхищавам от красотата на френската природа, от хълмистите възвишения, по които тук-там се виждаха крави, Жан — Люк неочаквано каза:

— Мисля, че трябва да поупражняваш френския си.

— *Zut alors*^[2]. Не съм говорила френски, откакто бях на двайсет години.

— *C'est comme le vélo. Tu n'oublies jamais.*^[3]

— Съвсем не е като да караш велосипед. Всичко съм забравила. Той вдигна вежди.

— *Mais, tu m'as écrit des lettres en français.*^[4]

Бях разбита.

— Да, но имах помощ — отвърнах аз и се усмихнах невинно. — „Гугъл преводач“...

— Е, сега вече ме хвана.

— *Sacré bleu* — казах аз.

— Това от някой анимационен филм ли го научи?

— Защо?

— Никой вече не използва този израз — отвърна той и се разсмя.

През следващите няколко часа Жан — Люк ми говореше на френски, като ме информираше за съвременната употреба на някои изрази, а аз се опитвах да поддържам разговора, което си беше истинско мъчение, защото всеки път, когато си отворех устата, той ме поправяше. Не, казваше той, никога не се произнася последната буква. Например в думата *devant* последното *t* не се чува. Започна да ми се

вие свят. Вече не можех да се измъквам от разговора и да се връщам отново към него, когато ми изнасяше. По едно време извиках:

— *Arrête! Arrête!*^[5]

Пред колата се вдигна цял облак прах. Жан — Люк беше натиснал рязко спирачката и бяхме спрели отстрани на пътя.

— Мила, *ça va? Tu es malade?*^[6]

— Не, не ми е лошо. Съвсем добре съм — отвърнах аз. — Само погледни това поле. Виж колко е красиво.

— Мислех, че има нещо сериозно, а то било само *des tournesols* — каза той и притисна ръка към сърцето си, преструвайки се, че е получил инфаркт. — Предполагам, че искаш да правиш снимки.

Вече ме познаваше толкова добре.

Няма нищо по-типично френско от това да преминеш през лятото покрай безкрайно поле от разцъфнали слънчогледи, пламтящи в златно, жълто и оранжево. *Tournesol* — френската дума за слънчоглед, както ми обясни Жан — Люк, означаваше да се обърнеш към слънцето, а полето, пред което бяхме спрели, беше като излязло от сънищата ми. Яржожълтите цветя накланяха щастливите си „лица“ към небето, а дългите им стебла танцуваха на лекия ветрец. Покритото тук-там с облаци светлосиньо небе създаваше прекрасен контраст на земните нюанси. Изскочих от колата с фотоапарат в ръка. Жан — Люк наблюдаваше слисано как се опитвах да закрепя миниатюрния си статив върху капака на колата, а той непрекъснато падаше.

— Хайде — подканих го аз, — искам да направя снимка не само на цветята. Искам да се снимаме пред тях.

Сложих ръце на кръста и започнах да потупвам с крак, докато най-накрая Жан — Люк неохотно се измъкна от форда. След няколко опита и грешки, успях да направя снимката. Жан — Люк ме придърпа към себе си за страстна целувка.

— *On y va* — каза той. — Да тръгваме.

Отвори ми вратата на колата и няколко минути по-късно вече бяхме отново на път. Хвърлих кос поглед към него. Дори и профилът му изглеждаше секси с изваяната брадичка и добре оформените бакенбарди. Можех да го зяпам цял ден. Бях като замаяна, не познавах този ексцентричен аспект на собствената си личност. Искях да го целуна, всъщност исках да направя и други неща, освен да го целуна.

Вместо това взех ръката му в своята. Кога се бях превърнала в такова влюбено момиче?

Шатото най-после се появи пред нас и цялата атмосфера сякаш крещеше: „Романтика, романтика!“. Напомняше на замък с ярките си яркорозови хортензии, засадени около голямата къща, със светлобежовите и сиви тухли, с островърхия керемиден покрив и гипсовите орнаменти във формата на раковина.

— *C'est magnifique!*^[7] — възкликнах аз.

Когато слязохме от колата и тръгнахме по покритата с чакъл алея, бяхме посрещнати от едно огромно черно прасе, което веднага легна по гръб и започна да се търкаля в очакване да бъде почесано. С удоволствие изпълних молбата му и с изненада установих, че четината му е груба и остра. Собственичката ни посрещна също така топло. Тя буквално изтича надолу по стълбите и по стар европейски обичай ни разцелува по двете бузи, след което ни направи знак да я последваме, за да ни заведе в стаята ни. Оставихме багажа си в колата и се спуснахме след нея, а тя не преставаше да бърбори забързано на френски. Аз само се усмихвах и кимах. Всички стени в шатото бяха боядисани в слънчогледово жълто, а по пода имаше червени килими. Обстановката беше приятна и сякаш казваше: „Виж колко щастливо изглеждам с тези малко крещящи цветове“, освен това беше в пълен контраст с доста по-обрания външен вид на сградата, но това нямаше особено значение, защото нашата стая беше изключително приятна, имаше дори легло с балдахин с огромни бели пердета. Жената ни даде ключа и си тръгна, а усмивката ѝ нито за миг не слезе от лицето. Погледнах леглото и след това се обърнах към Жан — Люк, повдигайки вежди.

— Тц, тц, тц. По-късно, любов моя. След тази сутрин мисля, че трябва да те пазим, а и освен това не искаш ли да видим шато „Шенонсо“?

След като бях видяла една снимка, на която баща ми, тогава на двайсет и няколко години, бе застанал пред този исторически замък, се разрових да намеря повече информация, свързана с това място. Известен като *château des femmes*, сега замъкът се изправяше пред нас в цялото си предишно великолепие, студената му каменна красота се отразяваше в реката Шер, прекрасните му градини бяха отворени и хиляди туристи ги посещаваха всяка година. Туристи като мен.

Замъкът не ни разочарова. Нито шатото, което посетихме след това — „Шамбор“, най-големият замък по долината на река Лоара. Макар че бе впечатлен от познанията ми за Шенонсо, сега беше ред на Жан — Люк да ми изнесе урок по история и той го направи, докато чакахме на опашката за билети.

— Шато „Шамбор“ — започна той, като произнасяше провлечено всяка сричка по начин, който мога да определя само като много френски — е признато в цял свят не само поради огромния си размер, а и поради впечатляващата си италианска ренесансова архитектура — каза това много гордо и очите му светнаха. — Построено като ловна хижа за Франсоа I...

Вперих поглед в тази великолепно построена постройка, която трудно се поддаваше на описание с огромния покрив, който сякаш се простираше в продължение на мили, куличките, комините и добре поддържаните градини.

— Чакай малко. Това нещо е било ловна хижа?

Той сви рамене и обърна ръце с длани нагоре.

— Как да ти кажа? Французите са екстравагантни хора, а това е истински ренесансов шедьовър, перла в короната. *Incrovable!* [8]

Забравете за ловната хижа и нейния символ, саламандъра, невероятното тук беше Жан — Люк. Наблюдавах го, очаквайки всеки момент да започне да мрънка и да се оплаква колко горещо е навън и как опашката за билети изобщо не помръдва. Той не повиши глас, нито започна да негодува ядосано. Просто си стоеше спокойно и ми изнасяше урок по история, като през цялото време ме наричаше „принцеса“.

— Не се ли дразниш от опашката?

— Трябва ли да се дразня?

— Не, не, не — отвърнах бързо. — Просто съм свикнала с по-различни реакции.

Той отвори широко очи, схванал беше какво имах предвид.

— Мила, никога не позволявам на дребните неща в живота да ме дразнят, особено когато не мога да ги променя. Разбра ли?

Хората действат на две нива — рационално и емоционално. Ако се съди по спокойния начин, по който говореше, и по изключително сдържаното му поведение, Жан — Люк внимателно обмисляше нещата, преди да избухне.

Пъхна ръката си под роклята ми и ме погали по бедрото. Отблъснах ръката му с бързо движение. Той не обърна никакво внимание на очевидното ми смущение и посочи към замъка.

— Едва двацет и пет годишен Франсоа показал пред света размаха на въображението си. Сега аз с гордост ще го споделя с теб. Искам да споделя всичко с теб.

---

[1] Чаровен принц. — Б.р. ↑

[2] Глупости. — Б.р. ↑

[3] Това е като карането на колело. Никога не се забравя. — Б.р. ↑

[4] Но ти ми пишеше писма на френски. — Б.р. ↑

[5] Спри! Спри! — Б.р. ↑

[6] Мила, всичко наред ли е? Да не ти е зле? — Б.р. ↑

[7] Прекрасно е! — Б.р. ↑

[8] Невероятно! — Б.р. ↑

ТОЛКОВА МНОГО ЗАМЪЦИ, ТОЛКОВА МАЛКО ВРЕМЕ

Влюбвах се все по-дълбоко и все по-безнадеждно в този човек. А това ме плашеше до смърт. Разбира се, преди да тръгна на това пътешествие, знаех, че изпитвам силни чувства към Жан — Люк, но тогава те не бяха така ясно изразени. По онова време той бе просто един мъж, скрит зад думите, докато сега беше съвсем, ама съвсем действителен, умен, секси, забавен и много по-добър, отколкото си бях представяла. Преди да заспим, след цял ден, преминал в откриване на нови неща, Жан — Люк прошепна в ухото ми:

— *Je t'aime, mon coeur. Avec tout mon coeur et mon âme.*^[1] Обичам те, съпруго моя.

Думите му ме накараха да седна в леглото.

— Своя съпруга ли ме нарече?

Той сви рамене и нацупи устни.

— Така усещам нещата. *Je t'aime.*

— Защо ме обичаш? — попитах, не толкова, защото търсех потвърждение, а защото наистина ми беше любопитно.

Жан — Люк ме изгледа смаяно. Трябваше отново да му задам същия въпрос.

— Защо ме обичаш?

— Нямам друг избор. Просто те обичам.

— *Je t'aime aussi*^[2] — казах аз и се гушнах в прегръдката му.

Пасвахме си като две парчета от прословутия пъзел. Нещата между нас изглеждаха прекалено идеални и започвах да се питам кога ще се случи нещо, което да ме убеди в обратното. Опитвах се да мисля позитивно, но ми беше трудно, защото залогът беше сърцето ми. Държах се здраво за надеждата, защото само тя можеше да спаси живота ми. Този път не исках да се самоубедея, че не съм влюбена, този път се бях хвърлила в любовта с главата напред.

На сутринта след лека закуска от кроасани и *confiture d'abricot*^[3] посетихме шато „Юсе“, за което се твърди, че е вдъхновило както Шарл Перо за приказката му „Спящата красавица“ (*La Belle au Bois dormant*), така и Уолт Дисни за знаменития дворец. Като излязъл от истинска приказка, замъкът „Юсе“ се намира в края на Шенонската гора, на брега на река Ендър, и гледа към терасовидните градини.

Ако можех да си избира един френски замък, в който да живея, то той щеше да е именно този. Всичко в него беше като магия, особено архитектурата му с покритите със сиво-сини плочи покриви и прави тавански прозорци, да не говорим за многобройните кули и кулички. Беше ми почти невъзможно да си представя, че по някое време това шато е било крепост и е имало подвижни мостове и бойници.

Жан — Люк ме поведе из градините.

— Много се смях на едно от писмата ти.

— Кое от всичките?

Бяхме си разменили почти двеста писма.

— Едно откачено писмо, в което ми бе написала, че страстта е като чифт стари чорапи...

— Знам. Знам. Заедно с дупките — казах аз и закрих очи с ръце.

— Моля те, не ми го напомняй.

— Живот без страст е като небе без слънце, като луна без звезди.

Той спря, прегърна ме и ме притисна до една каменна стена.

— Не мога да изживея живота си без страст. А ти?

— Никога не съм вземала съзнателното решение да живея живота си без страст.

Впери поглед в мен.

— Искам да ти дам всичко, Саманта. Всичко, което имам. Аз нямам много, но това, което имам, е твое. Искам да разбереш какво е щастие. Ти си толкова специална и неповторима. Искам да ти дам нещо, което никога не си имала. Искам да ти подаря едно дете.

Никога преди това не бях чувала подобни думи да излизат от устата на човек. Останах без дъх. В ъгъла на окото ми се появи една сълза и бавно започна да се спуска по бузата ми.

Покрай нас мина една двойка, мъжът и жената държаха за ръка дъщеря си, която трябва да беше около тригодишна. Те я залюляха и я вдигнаха във въздуха, така че крачетата ѝ се насочиха към небето. Малката се разсмя. След това се обърна и ме погледна през рамо,

надничайки през синята панделка на плитката си. Усмивката ѝ стана още по-широка, като че споделяше някаква тайна с мен, като че ли знаеше за какво разговаряме в момента с Жан — Люк и силно ме съветваше да обмисля добре предложението му. Двойката и дъщеричката им отминаха. Потреперих и бързо взех да обсъждам практическите подробности. Сигурно не говореше сериозно.

— Сега? Искаш да имаме дете сега?

— Не, не сега. Но скоро. Догодина по това време вече ще сме женени. Ще започнем тогава.

Това не беше официално предложение, а обещание, което вярвах, че наистина ще изпълни. Нищо друго не можеше да ни се случи. Бяхме предопределени един за друг. Засмях се, опитвайки се да оставя чувствата си настрана.

— Ти, какво, да не си някой пророк?

— Не, реалист съм. И както ти казах и преди, като се има предвид ситуацията, в която се намираме, и двамата трябва да бъдем изключително търпеливи.

— Но ние току-що се срещнахме.

— И след като вече се срещнахме, не искам никога да те изгубя — заяви той и спря изведнъж. — Сам, ти си най-уникалната и прекрасна жена, която някога съм срещал. — След това добави съвсем сериозно: — Искаш ли да продължим по пътя, по който вече поехме?

Отговори на въпросите ми, още преди да успея да му ги задам. Не можех да си представя живота без Жан — Люк. Бях така привлечена от интелекта му, от страстта му, от всичко в него. Нямах никакво значение какво ще стане в бъдеще, важното бе, че в момента бяхме заедно. И дума не можеше да става да чакаме още двацет години. Погледнах към шато „Юсе“.

— Можем ли да се оженим в някой замък?

Жан — Люк отметна един кичур от лицето ми.

— Ако във Франция има изобилие от нещо, то това са замъците, принцесо.

О, коледни видения и приказни желания, изглежда, всичките ми мечти щяха да се сбъднат. Носех се върху магически облак и се опитвах да попия всичко около себе си.

След като по-късно сутринта посетихме още един замък, шато „Азе ле Ридо“, пристигнахме в Дина — уникален за областта Бретан

средновековен град, напълно обграден от крепостни валове, или по-простичко казано, ограден с каменни стени. Жан — Люк бе силно привлечен от историята. Очите му блестяха, а моят поглед започваше да се замъглява.

— Мили — прекъснах го аз, докато той ми разказваше, че почти напълно запазените крепостни стени били дълги три километра, — не искам да харчиш много пари, за да ме поддържаш...

— Какво значи да те поддържам? Да не си самолет?

— Какво? Не, не съм самолет. Аз по принцип не съм момиче, което изисква скъпа поддръжка, искам да кажа, че не изисквам...

— Този израз с поддръжката е много смешен — намръщи се той. — Какво ти е, принцесо? Добре ли си?

Коремът ми закъркори силно и ме накара да се почувствам неудобно.

— Мила, обичам те заедно с всички звуци, които издаваш. Ще спрем в следващото село, за да хапнем нещо. Не усетих кога е станало толкова късно. — Жан — Люк избухна в смях. — Нощта с теб беше много шумна.

През ума ми минаха всички смуцаващи начини, по които е възможно да съм издавала шумове. Смъкнах се надолу на седалката и стиснах зъби, като се опитвах да се прикрия с една ръка от изпълнения му с любов поглед. Надявам се, че е искал да каже само, че съм скърцала със зъби, а не, пази боже, че съм отделяла газове. Въпреки любовта, която се зараждаше между нас, аз все още исках да впечатля Жан — Люк. Той само се усмихна и подкара колата по криволичетите улички, взел присърце мисията да намери нещо за хапване, преди неговата принцеса да изпадне в хипогликемична криза.

Моят човек се справи с положението — открихме една сладкарница и купихме няколко много вкусни ягодови сладкиша с многопластово тесто. Кризата беше предотвратена.

След час пристигнахме в Дина и се регистрирахме в хотела. Начинът, по който жената на рецепцията се усмихваше и флиртуваше с Жан — Люк, недвусмислено ми показва, че веднага си го беше харесала. Когато лицето ѝ се покри с руменина, вече бях напълно сигурна в това. Достатъчно е само да кажа, че до този момент бяхме така всецяло погълнати един от друг, че изобщо не обръщах внимание как появата на Жан — Люк въздействаше на другите жени.

— Тя те харесва — прошепнах аз, когато жената се обърна, за да ни даде ключа.

— Не ставай глупава.

— През цялото време говори с теб, а на мен не ми обръща почти никакво внимание.

Жан — Люк ме изгледа така, все едно бях полудяла. Но аз съвсем не бях луда. Когато влязохме в стаята, го бутнах на леглото, възседнах го и започнах да го дразня.

— Сигурен ли си, че не искаш да ме замениш за новата си приятелка?

Той ме изтърколи по гръб и ме притисна на матрака.

— *Jalouse?*

— Не, не ревнувам.

Може би все пак зеленоокото чудовище^[4] ме бе споходило, но причината за това не бе фактът, че жената беше млада или привлекателна. Причината беше, че тя можеше да контактува с Жан — Люк на родния му език. А аз? Като че ли езикът ми беше вързан, и то по отношение не на един, а на два езика. Но като оставим настрана езиковите и културните различия, все още не бях получила отговори на някои въпроси. Във всяка нова връзка неизбежно има моменти, в които човек изпитва несигурност. През изминалите няколко месеца бяхме разговаряли ежедневно в продължение на два до три часа, като не бяхме избягвали нито една тема, така че миналото и на двама ни беше отворена книга. И тъй като бяхме зачекнали въпроса за другите жени, сега беше моментът да задам въпроса, който ме измъчваше, или да замълча завинаги.

— Защо не се ожени за майката на децата си?

— Тя не искаше. Разговаряхме за това, но тя беше против брака. След известно време чувствата ни започнаха да изстиват, като вината за това бе предимно моя.

Французите наричаха този начин на съжителство *concubinage*. Знам, че много двойки във Франция живеят заедно, без да са сключили брак, и може би това е една от причините процентът на разводите да е толкова нисък. Като чужденка на мен ми трябваше виза или зелена карта, за да мога да живея тук, и много по-лесно щях да получа този документ, ако станех съпруга на Жан — Люк. За нас просто не съществуваше възможността да живеем заедно, без да сме сключили

брак. Ако искахме това, трябваше да сме сто процента обвързани един с друг.

— Значи си изоставил Фредерик заради виетнамката...

— За една година. Когато се събрахме отново, реших, че всичко ще се промени. Мислех, че нещата между нас могат да се оправят. След това се родиха децата. В началото всичко беше прекрасно, а и ние наистина много се стараехме. А след това...

— Ти я напусна заради Аня, руския номер едно.

Жан — Люк се загледа в тавана, като че ли си припомняше.

— Аня беше млада, много, много по-млада. Красива...

Очаквах да чуя отговори, а не подробности.

— Позволи ми да ти напомня, че и аз съм доста по-млада от теб.

Цели седем години.

— Мила, нямах нищо предвид, като казах това.

— О, стига, Жан — Люк, аз съм жена със самочувствие, но не е необходимо да ми казваш колко красива или млада е била някоя от бившите ти. Освен това открих фейсбук страниците и на двете.

Той вдигна учудено вежди.

— Какво?

— Не се ли запита защо поисках от теб фамилните им имена?

Потърсих ги в гугъл.

— Моята малка шпионка, значи с това си се занимавала.

— Беше ми любопитно да видя какво представляват. Дразни ли те това, че съм се ровила в миналото ти?

— Не. Нямам какво да крия от теб. И исках само да ти го кажа — отвърна той и въздъхна тежко. — Преживявах някаква криза. Мислех си, че ако съм с по-млада жена, ще получа от живота това, което очаквах. Но случаят не беше такъв и както знаеш, животът ми се превърна в истински ад.

— Тогава какво би ти попречило да напуснеш и мен? Особено заради много, много по-млада жена.

В очите му сякаш избухна пламък. Отдръпна се от мен и легна по гръб. В продължение на една-две минути и двамата мълчахме. Не исках да разруша връзката ни с Жан — Люк, но много добре знаех, че не трябва да позволявам да остане нещо неизяснено под повърхността. Научила бях този труден урок в отношенията си с Крис.

Жан — Люк седна на леглото.

— Сам, казах ти и преди, с теб нещата са различни. Искам да бъда най-добрият мъж за теб, най-добрият човек до теб. Знам какво означава да не бъдеш верен. Всички тези лъжи и болката, която причиняват. Искам да мога сутрин да се погледна в огледалото и да съм доволен от това, което виждам. Допуснал съм твърде много грешки в живота си и, повярвай ми, платил съм си за тях. Наистина съм си платил. — Замълча за миг, дишаше тежко. — Някоя друга жена в живота ми не съм искал да нарека своя съпруга. Само теб. И имам чувството, че вече си моя съпруга, и искам да го изкрещя от върха на планината. Всичко, което споделих с теб, всичко, което ти сподели с мен, е споделено в името на доверието, за да можем двамата с теб да изградим нещо стабилно, което ще устои на изпитанията на времето. Сам, обичам те с цялото си сърце и душа — каза той и ме стисна за раменете. — Трябва да ми обещаеш, че ще ми се довериш. За да се изгради една връзка, трябва да се положат много усилия — както физически, така и психически, и вярвам, че двамата с теб можем да се справим.

Прехапах долната си устна и поклатих глава.

— Жан — Люк, просто трябва да изтрия от съзнанието си всички съмнения и резерви, които имам. Понеже си ми разказвал толкова много за миналото си, се случва да мисля за него, не през цялото време, но понякога; мислите за него човъркат подсъзнанието ми и не ми дават мира. Сега, след като изяснихме всичко, мога да продължа напред и повече няма да се обръщам назад. Обещахме си, че ще разговаряме за абсолютно всичко. Никакви тайни, нали така?

— Никога. Между нас никога няма да има никакви тайни. — Дръпна ме до гърдите си и ме притисна толкова силно, че едва успях да си поема дъх. — Мила, трябва да ти кажа нещо.

Поех дълбоко въздух.

— Кажи. Каквото и да е то.

— Най-трудният момент в живота ми бе денят, когато трябваше да съобщя на децата, че майка им е починала. Те от години виждаха, че тя страда, но в дните преди смъртта си тя отказваше да ги види. Беше прекалено болна и вече не приличаше на себе си. Понякога си мисля, че на децата все още им е трудно да разберат защо, защо тя не искаше да ги види и защо умря. — Гласът му потрепери. — Само да беше видяла лицата им, когато им казах...

Стиснах ръката му и го оставих да продължи.

— Две малки деца не би трябвало никога да видят как майка им умира, Сам. — Той сякаш се задави с думите си. — Опитвам се да бъда възможно най-добрият баща. След като майка им си отиде, всичко в техния свят и всичко в моя свят се преобърна. Мислех си, че с Наташа нещата ще потръгнат, наистина си го мислех, но само времето ще покаже дали надеждите ми не са били прекалено големи. И тогава ти се появи в живота ми и осъзнах, че бих могъл да имам нещо по-различно. Видях един по-добър живот.

— Същото е и при мен, Жан — Люк. Почти се бях предала, мислех, че не заслужавам нищо по-добро. Бях се примирила. Но тогава намерих писмата ти и всичко се промени.

— Всичко. — Жан — Люк стисна силно ръката ми. — В твое лице виждам една добра жена, една прекрасна жена със сърце на дете, жена, която ще бъде добра към децата ми: тези, които имам, и онези, които, да се надяваме, ще имаме заедно. Затова, Сам, мисля, че ще съм най-глупавият човек на тази земя, ако допусна връзката между нас да се провали. Обещай ми само едно нещо — помоли той.

— Всичко, което поискаш.

— Че никога няма да ме накараш да се чувствам като половин човек. Това е причината, поради която напуснах майката на децата си. С теб искам да се чувствам цял.

Аз също. Прегърнахме се и правихме луда, безумна, страстна любов.

---

[1] Обичам те, сърце мое. С цялото си сърце и душа. — Б.р. ↑

[2] И аз те обичам. — Б.р. ↑

[3] Кайсиев конфитюр. — Б.р. ↑

[4] Английски израз, използван като синоним на ревност. — Б.р.

↑

ПЪТЕШЕСТВИЕТО, ВЪЗПЛАМЕНЯВАЩО ЛЮБОВТА НИ, ПРОДЪЛЖАВА

Двете ноци, които прекарахме в Дина, минаха без всякакви перипетии, като оставим настрана рецепционистката в хотела, която се опитваше да сгащи Жан — Люк при всяка възможност, а това на нас ни се струваше много забавно. Вечерно време се разхождахме по стръмните калдъръмени улици, разглеждахме града и зяпахме по витрините. Ядохме сандвичи, пълнени с *chèvre chaud*^[1] и придружени от *cidre brut*^[2]. Спряхме в една местна кръчма и наблюдавахме хората, докато се наслаждавахме на ментовото мохито. Правехме любов всяка вечер. Денят ни започваше по същия начин.

Посетихме укрепения град Сен Мало с многобройните му пиратски знамена, ядохме пресни стриди край морето и се разхождахме по скалистите плажове. Направихме си екскурзия до древния град Мон Сен Мишел — бивше монашеско селище, намиращо се в Нормандия, което отдалеч приличаше на огромен пясъчен замък, носещ се над кехлибарените царевични и житни поля. Когато пристигнахме, Жан — Люк ме предупреди за нестихващия поток от туристи, както и за това, че трябва да си тръгнем, преди да е настъпил приливът, или щяхме да останем там като в капан, защото след няколко часа всичко щеше да е обградено с вода.

Обикаляхме бреговете на Нормандия, отидохме в казиното в Довил — град, известен като северната Френска Ривиера. Ядохме *moules frites*^[3], изучавахме историята и пиехме френски вина. Бяхме една (недотам) млада влюбена двойка, която си прекарваше страхотно.

Най-смешното беше, че аз, която никога не съм била от сантименталните жени, трептящи от вълнение за всяко нещо, сега бях част от една от онези двойки, на които винаги съм се подигравала, че не могат да откъснат ръце един от друг и непрекъснато се гледат влюбено в очите. При други обстоятелства бих казала, че такива

двойки не просъществуват дълго, но всеки ден, прекаран с Жан — Люк, напълно опровергаваше теорията ми.

Докато се регистрирахме в друго шато, превърнато в хотел — шато „Говил“, съвсем близо до град Байо, регион Нормандия, изведнъж установих, че се питам как само след няколко дена ще събера сили, за да се разделя с Жан — Люк. Наблюдавах го как говореше със собственика и се гордеех с него. Направо беше омаял възрастния господин, който в началото се държеше много резервирано, а сега тупаше Жан — Люк по гърба, сякаш бяха стари приятели.

Колко неприятно, че изобщо не разбирах какво си говореха, затова само се оглеждах наоколо, докато Жан — Люк уреждаше регистрацията ни.

Навсякъде — във всяко кътче, във всяка стая, във всяка ниша — бяха изложени френски антикварни предмети: чинии, текстил, порцеланови петли, стъклени фигурки. От атмосферата се долавяше онази елегантност на Стария свят, която само французите могат да създадат. Жан — Люк продължаваше да си приказва със собственика и аз реших, че ще имам време да огледам наоколо. Искях да се потопя в атмосферата, да я попия в себе си. Излязох навън и се озовах в прекрасна френска градина с идеално оформени храсти, рози и една малка беседка в дъното. Отвън шатото имаше западнал вид — зърнестият варовик беше напукан, боята по белите дървени капаци се лющеше, но това само му придаваше още по-голям чар.

Жан — Люк отново се беше справил, открил бе моята представа за съвършенство. Една млада двойка пристигна на мотор по покритата с чакъл пътека и двигателят рязко спря. Наблюдавах ги с любопитство, докато сваляха каските си. Момчето изглеждаше доста добре, имаше твърде замислен вид, а момичето бе типична францужойка — устните ѝ непрекъснато бяха нацупени и беше направо страхотна, въпреки че дългата ѝ кафява коса беше разчорлена от вятъра. Мина покрай мен, оставяйки входната врата отворена, и се заизкачва по стълбите, като всяка нейна стъпка отекваше ясно.

Жан — Люк ми направи знак да вляза и скоро ни заведоха до стаята ни.

Стените бяха покрити с брокат с цвят на градински чай. В ъгъла имаше красиво бюро от махагон, а пред прозореца бяха поставени една кръгла маса и два стола, на които сутрин щяхме да закусваме.

Обстановката беше прекрасна, странна, еkleктична, но прекрасна. Изтегнахме се на леглото с балдахин и до нас достигна далечният шум на двойката, която правеше любов в стаята над нас — леглото скърцаше, момичето пшкеше. Лампата се разклати. Бях почти сигурна, че знам кой си разменяше тези бурни ласки, но изведнъж всичко приключи толкова бързо, колкото и започна. Вратата се затръшна. Надолу по стълбите се чува тежки стъпки.

— Мисля, че имаме съперници — каза Жан — Люк и ми намигна палаво.

— Съперници ли? Направо го съжалявам това момиче. Всичко продължи не повече от две минути.

— Няма нищо лошо в това да го направиш набързо.

Но не беше прав. Времето бе отминало прекалено бързо. Оставаха ни още само два дни. Два дни, през които да се дразним и закачаме. Два дни, през които да се обичаме.

Сутринта пътувахме три часа, за да стигнем до едно старинно селище край морето, наречено Етрета и разположено в регион Горна Нормандия, и пристигнахме там точно за обяд. Бяхме седнали под навеса на един ресторант, наслаждавахме се на морския въздух и слушахме крясъците на чайките, когато Жан — Люк ми поръча един деликатес, който не бях опитвала досега — *bulots* — малки морски охлюви, сервирани със сос „Айоли“ с кора от лимон. Други типични ястия като *escargot* вече ми бяха познати, затова се доверявах на Жан — Люк и го оставях той да поръчва; сега с удоволствие вадех деликатесите от шарените им кафеникави черупки и ги ядях охотно бързо.

— Къде отиваме след това? — попитах.

— Това е изненада — отвърна Жан — Люк и ме изгледа над слънчевите си очила. — Надявам се, че ще ти хареса.

Плати сметката и ме поведе за ръка. Прекосихме града и след това минахме през един затревен хълм. С всяка измината крачка гледката, която се разкриваше пред нас, ставаше все по-невероятна. Скоро напред се изправиха снежнобелите скали и тъмносините води на Ламанша, който отделя Франция от Великобритания.

— Никога преди не съм идвал тук, но си спомних, че обичаш изкуството и най-вече френските импресионисти — каза Жан — Люк и ми посочи една невероятна арка, образувана в скалите. — Това са скалите, които Моне е обичал да рисува. Спомняш ли си, че видя негови картини в музея „Орсе“, когато за първи път беше в Париж?

— Да — едва успях да промълвя аз.

Също както преди двайсет години, в далечната 1989 г., когато Жан — Люк ме бе завел в „Сакре Кьор“, за да ми покаже къде са рисували любимите ми художници, защото си спомняше разговора ни от предишната вечер, и сега той си бе спомнил за любовта ми към френските художници импресионисти. Жан — Люк ме притисна до себе си и ме целуна, а вятърът развяваше косата ми.

— Хайде — каза той и се отдръпна от мен, — ела да разгледаме.

Стояхме на ръба на скалата, но не изпитвах никакъв страх. Бях се доверила изцяло на Жан — Люк. Страхът да обичам и да бъда обичана наистина се бе превърнал в далечен спомен от миналото. Исках да скоча напред и да продължа нататък.

Последните две вечери прекарахме в Сен Валери ан Ко, който се намира само на час път от Етрета. Вече започвахме да усещаме умората от непрекъснатото пътешестване. Направихме кратка разходка, след което решихме да вечеряме в хотела, който беше прекрасен и гледаше към каменистия бряг.

Отново се доверих изцяло на Жан — Люк. Досега никога не ме беше подвеждал. Всъщност винаги бе постъпвал както трябва. Затова се съгласих, когато ми предложи да опитам *pot-au-feu de la mer*. Келнерът постави ястието на подложката пред мен. Очаквах да видя миди, скариди и може би калмари, а не разни риби заедно с главите, очите и кожата, които плуват в купа със зелена супа. Комбинацията от най-различни ярки цветове и острата миризма ми напомниха за открит рибен пазар в горещ летен ден. Въпреки това не можех да обидя Жан — Люк, като заявя, че няма да го ям, затова преглътнах хапка неидентифицирана риба и я прокарах с глътка вино, това бе единственият начин да прочистя устата си от ужасния вкус.

— Харесва ли ти яденето? — попита Жан — Люк.

Натъпках парче хляб в устата си и се опитах да не правя гримаси.

— Ами, скаридите са много вкусни.

В действителност бяха прекалено солени и трудно се ядяха, защото бяха с люспите.

— А другите риби? Те хубави ли са?

— Ммм, много са вкусни. Искаш ли малко?

„Например онази, която е вперила поглед в мен.“ Той си гребна една лъжица от купата ми, но остави сребрилата кожа. Направи ми знак да продължа да се храня с вилица. Но аз не можех да го направя. Освен ако нямах нещо, с което да прокарам храната. Имаше един проблем. На масата беше сложена само по една чаша за всеки от нас, пълна с домашно розе. Жан — Люк щеше да реши, че съм алкохоличка, ако започнех да се наливам с вино. Вдигнах каната за вода.

— Мили, би ли помолил келнера да ни донесе две чаши за вода?

Ou, j'ai besoin d'une pipe.

Двойката, която седеше на съседната маса, се опита да прикрие смеха си в салфетките. По лицето на Жан — Люк се разля широка секси усмивка.

— Току-що каза, че искаш да ти направят една свирка.

— Не, не казах това. Казах, че искам сламка.

Сниших се на стола и започнах да мърморя, като се опитвах да се поправя. Да върви по дяволите онзи френски сайт!

— Значи трябваше да кажа *une paille* вместо *une pipe*.

Жан — Люк се наведе напред и си хапна нещо розово и хлъзгаво от купата ми. Без да се усетя, свих устни. В очите му грееше дяволито пламъче.

— И освен това ме излъга. Обеща ми никога да не ме лъжеш.

— Не съм те лъгала.

— Напротив, излъга ме — разсмя се той. — Това ядене не ти харесва. Никак не ти харесва. Сякаш гледам някое малко дете, което го карат да яде насила.

— Значи през цялото време си знаел? И защо не каза нищо?

— Беше много забавно човек да те наблюдава как се храниш. Правиш много смешни физиономии, Сам. Много смешни.

— Не исках да те разочаровам — казах аз.

— Никога не можеш да ме разочароваш, Сам. Ти си истинско съкровище, което възнамерявам да запазя за себе си.

Дните и нощите се сливаха в едно. На каменистия бряг на Сен Валери ан Ко постлахме една кърпа за плаж и се опитахме да се насладим на последните ни моменти заедно в компанията на бутилка вино, парче пастет със зелен пипер и прясно изпечен хляб. В далечината се виждаше едно семейство, което караше яркооранжеви каяци и заобикаляше рибарските лодки, хвърлящи мрежите си. Морето беше спокойно, водата — гладка като стъкло. За разлика от нея, емоциите вътре в мен бушуваха. Щастливите пеперуди, които пърхаха в стомаха ми, бяха изместени от тежко чувство на страх. На следващата сутрин Жан — Люк щеше да ме остави на „Шарл дьо Гол“. А аз още не бях готова да си тръгна.

— Чакат ни доста трудни времена, затова трябва да бъдем търпеливи — каза Жан — Люк, — но можем да се справим. Сега поставяме основите на останалата част от живота си. Сега всичко, което трябва да направим, е да градим.

Освен любовта си и може би няколко добри думи не бях в състояние да предложа на Жан — Люк нищо съществено.

— Върху какво да градя? Нямам работа. Нямам пари. Единственото, което притежавам, са дрехите на гърба ми.

Жан — Люк се засмя. В началото смехът му бе съвсем тих, но постепенно стана гръмогласен. Смръщих вежди.

— Какво толкова смешно казах?

Той ме смушка в ребрата.

— Това е най-тъжната история, която съм чувал някога.

— Говоря съвсем сериозно.

— Аз също — каза той и ме целуна по челото. — Обичам те, Сам. Казвал съм го и преди и ще продължа да го повтарям, докато ми повярваш. Искам да споделя всичко с теб. Макар че това, което имам, не е особено много. Аз съм съвсем обикновен човек, водещ съвсем обикновен живот.

Прозвуча ми чудесно — живот, не така объркан като моя. Бях уморена от бягане, уморена от това да се надпреварвам с хората около себе си. Нямах нужда от скъпа кола, огромна къща или дизайнерски

дрехи. Като се замисля, нито едно от тези неща нямаше съществено значение за мен и никога не бе имало. Единственото, от което се нуждаех, беше живот, изпълнен с любов. И страст.

О, да, наистина изпитвах нужда от страст.

Наблюдавахме мълчаливо как залязващото слънце хвърля жълтеникави и оранжеви отблясъци по белите скали, издигащи се над нас. Топлият летен бриз премина през косата ми. Жан — Люк ме прегърна и притисна силно до себе си, като че ли вятърът можеше да ме отвее. Във въздуха се носеше ухание на свежо и солено, на чисто — като обещание за ново начало.

Размърдах се леко и извих глава, така че да мога да виждам лицето на Жан — Люк. Очите му отразяваха цвета на небето и океана, бяха толкова ведри и спокойни. Гледах чайките, които се рееха във въздуха, и вълните, разбиващи се в скалистия бряг, и имах чувството, че сънувам идеалния сън и не искам да се събудя. В този съвършен момент открих тишината и спокойствието, към които се бях стремела цял живот. Усещах как сърцето на Жан — Люк бие, притиснато до гърба ми.

Той ме приемаше и бе готов да се примири с всичките ми недостатъци.

Аз го приемах.

Отпуснах се в обятията му и облегнах гръб на гърдите му. Една-единствена сълза се спусна мълчаливо по бузата ми. На следващата сутрин щях да съм в самолета. Не исках да се сбогувам. Но разбира се, трябваше да го направя.

От: Жан — Люк

До: Саманта

Относно: Mon Amour

Току-що пристигнах вкъщи, след като шофирах седем часа без компанията на моята прекрасна спътничка. Често поглеждах към празното място до мен с надеждата, че ще те открия там. Не можеш да си представиш колко много ми липсваш, липсва ми всичко твое — тялото,

кожата, очите, устата, смехът ти, чувството ти за хумор. Ти си прекрасна жена, толкова нежна, толкова мила, изпълнена с изненади. Никога не съм си представял, че ще открия жена като теб. Думите са безсилни да те опишат. Тези десет дни бяха фантастични, но животът с теб не може да бъде сравнен с нищо, той е като врата към рая. Да, всичко е прекрасно.

Твой,

Жан — Люк

---

[1] Френско ястие от козе сирене, което се сервира горещо. — Б.р. ↑

[2] Сайдер. — Б.р. ↑

[3] Популярно във Франция белгийско ястие от миди и пържени картопки. — Б.р. ↑

ЗАПОЗНАЙ СЕ С РОДИТЕЛИТЕ

Минута по минута, час по час отминаваха дните. Бях отново в режим на изчакване, непрекъснато имах чувството, че съм в безизходица. Като изключим връзката ми с Жан — Люк, нищо друго в живота ми не се беше променило. Все още не можех да си намеря работа. Спестяванията ми се бяха стопили и от тях не бе останало нищо. Освен това парите, които печелех от разхождането на кучета, ми стигаха само колкото да наливам бензин в колата, за да мога да стигна до домовете на клиентите си, и не ми оставаха повече от десет долара на седмица. Към всичко това може да се добави и унижението, на което бях подложена от страна на няколко дами, докато разхождах един малък джак ръсел на име Роки в местния парк.

— О, толкова е сладък! — възкликна една от жените.

Беше обута в клин, обилно гримирана, а маникюрът и прическата ѝ явно току-що бяха направени.

— Колко е годишен? — попита нейната близначка от Малибу с неестествена усмивка.

Очите ѝ бяха абсолютно безизразни, може би беше жертва на спешната помощ, където лекарите всъщност спешно инжектират ботокс.

Свих рамене.

— Не знам. Кучето не е мое.

Приятелските усмивки моментално бяха заменени от пълно пренебрежение.

— А, значи вие само разхождате кучето. — Завъртяха се на пети и се изнесоха наперено, като ме оставиха сама на прашната алея.

Искаше ми се да извикам след тях:

— Аз не само разхождам кучета. Аз съм бивш художествен директор и сега изчаквам да дойде моментът, в който ще замина за Франция.

Нищо подобно не излезе от устата ми. За да допринесе още повече за унижението ми, Роки се изака. Извадих от джоба си син

найлонов плик и събрах изпражненията му. Цялата в пот, оставих Роки в дома му и се отправих към къщата на следващите си клиенти, където заварих три тийнейджърки да се излежават край басейна под един раиран навес и да ядат ягоди.

— О, това е жената, която разхожда кучетата. Не ѝ обръщайте внимание.

Ами ако нещата с Жан — Люк не се получат? Дали нямаше да се превърна в лудата кучкарка, която живее с родителите си, отбягвана от доброто общество на Малибу? Прибрах се бясна вкъщи и проверих пощата си, за да видя дали няма някакви добри новини от Жан — Люк — светлината на моя живот.

Майка ми влезе в кухнята.

— Отново ли пишеш на французина? Трябва да се махнеш от този компютър, да се срещаш с хора.

— Не искам. Няма какво повече да говорим по въпроса. Той е единственият мъж за мен.

— Не ставай смешна, Сам. Може да сте прекарали невероятна ваканция заедно, но ти едва го познаваш.

Трябваше да я стресна по някакъв начин, за да я накарам да го приеме. Може и да не сме разговаряли директно, но, докато растях, темата за секса не беше табу вкъщи. Когато бях на шестнайсет, попитах майка дали мога да започна да взимам противозачатъчни хапчета, премигнах смутено и добавих: „За да регулират цикъла ми“. Майка ми, както ми каза години по-късно, не беше вчерашна. Не можех да повярвам какво се канех да кажа, затова го изломотих бързо:

— Той е невероятен любовник.

— Любовник? — повтори тя и се задави с мъфина си. — Какво?

Бузите на мама се покриха с червенина, а ченето ѝ увисна.

— Сам, аз съм твоя майка. Не можем да разговаряме за подобни неща. — Стисна устни и ме погледна косо. — И колко му е голяма онази работа?

Кафето изхвърча от устата ми и падна върху стъклената масичка. *Онази му работа?* Може би бях прекалила, споменавайки думата *секс*?

— Мамо, това, което казваш, е толкова нередно, че дори не е смешно.

Но не беше така. И двете се превивахме от смях.

След като двете с майка ми можехме да си споделяме всичко, реших да ѝ демонстрирам как действа „Гугъл преводач“, като ѝ покажа някой от имейлите на моя френски жабок. Избрах едно от по-кратките писма, което на пръв поглед ми се стори „безобидно“.

Любов моя,

Тази сутрин по време на закуска наистина си мислех за теб. Имаме днес и утре и аз полудявам от щастие да те имам при себе си... това е заключението.

Много любов на моята малка любима, моята непослушна малка уличница.

(Plein d'amour pour ma petite chérie, ma petite cochonne.)

Мама впери невярващ поглед в екрана на компютъра.

— Защо, за бога, те нарича „уличница“?

След като успях да дойда на себе си, отговорих:

— Какво? Не, не, неее, не ме нарича уличница. *Ma petite cochonne* означава „моето малко прасенце“.

Което наистина беше така. Но когато наречеш една жена „малко прасенце“, в израза има сексуален намек, а не е буквален превод на уличница. Благодаря ти, гугъл.

Майка ми не беше никак убедена.

— Е, добре, защо те нарича „малко прасенце“?

— Това е начин да се изрази привързаност. Грух.

— Тогава ти би трябвало да го наречеш *gros cochon*. Голямо прасе.

— Не, ти можеш да му го кажеш право в лицето. Според последния му имейл той би искал да дойде на гости през октомври. Разбира се, ако нямате нищо против.

Мама ме погледна така, сякаш имах три глави.

— *Mi casa, su casa* — каза тя. — И не е необходимо да питаш. Умирам от нетърпение да се срещна с него лично!

В ранната привечер стоях на балкона на стаята си с чаша изстудено бяло вино в ръка, а Айк лежеше до мен. Навън, сред дърветата и птиците, можех да дишам спокойно. Природата винаги е

действала успокояващо на душата ми. Много обичах да наблюдавам колибритата. Какви невероятни, фантастични създания са те, стрелкат се от цвят на цвят, пъстрите им телца проблясват на слънчевата светлина, крилцата им се движат със скорост хиляда мили в час.

И тогава се случи нещо абсолютно невероятно.

Една от птиците започна да трепка с крилца във въздуха на около петдесет сантиметра пред мен. Тялото ѝ беше ярко блестящо зелено, а вратът — яркочервен. Крилцата трептяха бързо и издаваха звук, сякаш вътре в нея имаше малко моторче. Въртеше глава наляво и надясно и бе съвсем очевидно, че се бе заинтригувала от мен точно толкова, колкото и аз от нея. Затаих дъх, не исках да изплаша това великолепно създание. Почти веднага птицата долетя още по-близо до мен и застана на около петнайсет сантиметра от лицето ми. Крилцата ѝ се движеха толкова бързо, че почти не се виждаха. С неочаквано рязко движение тя се стрелна към мен. Уплаших се, да не би да ме клъвне в окото с острия си черен клюн и отскочих назад. Като че ли за да се присмее на страха ми, тя прелетя още веднъж над главата ми и кацна на един клон. Разсмях се.

Според мен това колибри ми носеше послание от една по-висша сила и ми казваше да бъда силна, да бъда търпелива, да ценя света и новия си живот. Жан — Люк знаеше отношението ми към религията — аз съм вярваща, но от онези вярващи, които приемат и уважават всички религии. Когато разказах на Жан — Люк за случилото се в двора, той — като истински учен — се впусна в дълго обяснение какви необикновени птици са колибритата.

— Те са истинско инженерно чудо — каза ми.

Слушах търпеливо, докато ми обясняваше как от години учените в областта на космическите науки се опитват да пресъздадат модела на летежа на колибритата и много се изненадах от вълнението и страстта, с които говореше за това. Той искрено им се възхищаваше, защото те, като истински специалисти по аеродинамика, са единствените птици на земята, които могат да летят назад.

— Да, да, всичко това е много интересно. Но кажи ми какво мислиш за тази птица.

— *C'est incroyable, mon coeur.*^[1] Също като теб — заяви Жан — Люк.

Октомври дойде неочаквано като гръм от ясно небе. Единствената ми надежда беше буреносните облаци бързо да се разсеят. Джесика пристигна в града за няколко дни, за да отпразнуваме рождения ми ден — великата четирийсета годишнина. Някак си успях да се самоубедея, че сега на четирийсет години човек се чувства така, както някога се е чувствал на трийсет. Донесете шампанското.

Мама, Джесика и аз взехме яхтата и заедно с Айк прекарахме един великолепен ден. Просто плавахме наоколо, слушахме Джими Бъфет и пиехме бяло вино, когато четирийсет-петдесет делфина започнаха да плуват редом с нас; делфините се стрелкаха, обръщаха и играеха в бялата пенеста дияра, която оставяхме след себе си. Бяха навсякъде, плуваха по гръб и минаваха под яхтата, показваха белите си коремни край носа й, играеха, подскачаха и организираха такова шоу, на което би завидял дори „Сирк дю Солей“. Величествени и изключително красиви, те танцуваха и плуваха, а водата беше тяхната сцена. Беше истинска магия.

— Господи, видяхте ли това? — изкрещя Джес.

Всъщност ние и трите пицяхме, сочехме с пръст, усмихвахме се и се смеехме. Но както внезапно се бяха появили делфините, така и неочаквано изчезнаха на хоризонта. Този ден се прибрах вкъщи удовлетворена, но няколко дни по-късно настроението ми се промени и изпаднах в тъжна меланхолия. През този месец имаше твърде много сбогувания.

Сбогувах се с Джесика, която се върна в дома си в Ню Йорк. Сбогувах се с трийсетте си години. Скоро щеше да настъпи моментът да се сбогувам и със своя верен спътник Айк. След като разбрахме, че самолетната компания „Пет еървейс“ е започнала да работи, Крис ме попита дали можем да си поделим попечителството върху нашето косматото дете. И аз се съгласих.

Знаех, че денят, в който трябваше да кача Айк на самолета, както и последвалите дни, щяха да бъдат трудни за мен, но не бях подготвена за болката от раздялата с него. Когато го оставих в „Пет еървейс“, въпреки опитите ми да се убедея в обратното, вътрешната интуиция ми подсказваше, че го виждам за последен път. Една бучка заседна в гърлото ми и трябваше да положа неимоверни усилия, за да не избухна в плач.

Като някоя прекалено грижовна майка предупредих служителите, че Айк страда от парализа на ларинкса. Затова ги помолих, ако започне да изпада в паника, да разтрият врата му и да му дадат бенадрил, за да се успокои. Подадох на жената чантата с храната и лекарствата, одеялото и любимата му плюшена играчка — една голяма кафява маймуна.

— Прякорът му е Маймуна — обясних аз. Свалих черните очила от главата си и скрих очите си.

Жената ми се усмихна съчувствено.

Искаше ми се да се обърна и да си тръгна към къщи, да забравя за уговорката, която имах с Крис. В края на краищата Айк беше щастлив. Живееше си прекрасно в Калифорния — плуваше в басейна, разхождаше се по плажа и ядеше хамбургери на барбекю и хотдог. Но обещанието си е обещание. Айк беше куче и на Крис.

Спрях, за да прегърна с всички сили моя космат най-добър приятел, и обвих ръце около врата му. Той облиза сълзите от бузите ми. С лакомство в ръка жената подмами Айк и го отведе в задната стая. Той през цялото време въртеше опашка. И след това изчезна. Качих се в колата и загубих контрол над емоциите си. Тялото ми се тресеше от конвулсии. Ръцете ми трепереха. Опитвах се да потисна риданията, които ме раздираха.

Когато се прибрах вкъщи, навсякъде виждах неща, които ми напомняха за Айк — плюшени животни, резервния му повод, вълма черна козина, които се търкаляха по земята. Голдън ретрийвърът Бодхи ме следваше по петите, като че ли искаше да ми каже:

— Престани да бъдеш толкова тъжна! Нали съм тук!

Но аз имах чувството, че съм загубила дете.

Не можех да спра да плача.

Прегърнах големия глупчо Бодхи и го притиснах до гърдите си. След това се обадох на Трейси. Едвам говорех.

— Какво е станало? — попита тя.

— Току-що качих Айк на самолета.

— О, Сам, съжалявам. Но скоро пак ще го видиш.

— Не, Трейси, вътрешното усещане ми подсказва, че няма да го видя повече. Имах чувството, че се сбoguвам с него завинаги. Той не е добре. Трябваше да го задържа тук. При мен.

— Сам, ти най-вероятно ще заминеш за Франция.

— Не знам.

— Но нали обичаш Жан — Люк и той също те обича?

— Така е.

— Виж, знам, че скоро ще ти дойде на гости, но след това трябва да изкараш един-два пробни месеца. Във Франция. Вие двамата трябва да спрете с ваканционните фантазии и да се опитате истински да поживеете заедно. Трябва на всяка цена да видиш какво представлява реалният му живот, да се запознаеш с децата. — Тя замълча за момент и после продължи: — И не се тревожи за Айк. Направи за него всичко, което беше по силите ти.

— Знам.

Ридаех истерично, когато затворих телефона.

Нямах търпение да дойде най-после двацет и шести октомври. Децата на Жан — Люк щяха да останат при баба си за празниците и моят французин идваше при мен. В момента, в който Жан — Люк излезе от залата за получаване на багаж, аз се втурнах към него, а той ме прегърна и завъртя около себе си. Господи, колко ми липсваха тези прегръдки. Липсваше ми усмивката му. Липсваха ми устните му, допирът му. Целунахме се дълго, силно и страстно. Поведох го към колата, преди някой да ни е направил забележка. Петнайсет минути по-късно спрях пред пристанището.

— Къде сме? — попита той.

— При яхтата на родителите ми. Реших, че може да искам да се освежиш, преди да се срещнеш с тях — заявих аз и вдигнах вежди. — Цели два месеца не сме се виждали. Помислих си, че няма да е зле да останем малко насаме.

Излязох от колата и тръгнах по дока, преди той да успее да ми възрази. Жан — Люк ме последва, носейки ръчния си багаж, и двамата се качихме на яхтата. Бръкна в чантата си и извади оттам една тънка черна квадратна кутия с червена панделка.

— *Joyeux anniversaire*^[2], любов моя.

Хвърлих кутията на плота и бутнах Жан — Люк на леглото.

— Ти си единственото нещо, което искам.

Два часа по-късно двамата се появихме в къщата на родителите ми.

Докато стояхме пред входната врата, пипнах отново колието, което Жан — Люк ми беше подарил за рождения ден. Красива черна

таитянска перла с формата на капка висеше на инкрустиран с диаманти медальон, а верижката беше от бяло злато.

— Наистина не трябваше да го правиш.

— Ако не ти бях донесъл нещо — възрази той, — никога нямаше да спреш да говориш за това.

— Ти дойде. Този подарък ми е достатъчен.

— Хм — изсумтя той, присви очи и ме погледна закачливо. — Ако има нещо, от което разбирам, то това са жените — заяви и горната му устна потрепна. — Чувствам се малко неудобно да се запозная с родителите ти.

— Защо?

— Защото разводът ми все още не е приключил.

Личеше си, че това истински го притеснява. Но и двамата не можехме да направим нищо по въпроса, освен да проявим търпение.

— Щях да се чувствам много по-добре, ако можех да поискам ръката ти от баща ти. Сам, бих предпочел да можех да ти подаря пръстен вместо колие.

Сърцето ми подскочи.

Вълнението му бе съвсем очевидно. Размаха ръка и посочи към къщата.

— Чувствам се леко потиснат от всичко това. Къщата ми е по-малка, много по-малка от тази. Не мога да ти предложа никакъв лукс, нямам басейн или яхта. Мога само...

Целунах го леко по устните.

— Жан — Люк, материалните неща нямат никакво значение за мен. Единственото, което има значение, си ти. И освен това разказах на родителите си всичко. Те ни разбират. Наистина. А и не знам защо, но имам чувството, че с баща ми много ще си допаднете.

Най-искрено се надявах да стане така.

---

[1] Невероятна е, сърце мое. — Б.р. ↑

[2] Честит рожден ден. — Б.р. ↑

ПРОВЕРКА НА БАГАЖА

За разлика от Жан — Люк и майка ми, семейството на втория ми баща е било доста заможно и той е израсъл в градчето Рай, близо до Ню Йорк. Родителите му били наследници на юристи и банкери, чиито корени могат да се проследят чак до първите заселници, пристигнали с кораба „Мейфлауър“. Всъщност двама от предците му били сред личностите, подписали Декларацията за независимостта. Родителите му, които наричах Грам и Кракър, бяха типичните бели англосаксонски протестанти. Когато баща ми станал на единайсет години, те го изпратили да учи в мъжко училище, където живеел на пансион. Там той се отличил с блестящите си постижения в учението и се научил да се бунтува. Щом дошло време да избере колеж, вместо да кандидатства в „Йейл“ и да се присъедини към прочутото тайно общество „Череп и кости“, както всички мъже от семейството от предишните две поколения, той се записал да следва в Северозападния университет в Еванстън, щата Илинойс. За разлика от „Йейл“ там учили както момчета, така и момичета. Освен това, представете си, решението му предизвикало истински семеен скандал.

Но също като Жан — Люк баща ми се бе трудил здраво за всичко, което бе постигнал, нищо не му бе дадено на готово. Началото на кариерата му било доста скромно. Когато срещнал майка ми, живеел в малък апартамент под наем и карал стар червен джип с бял покрив. Но бил умен, предприемал правилните ходове и никой не се изненадал, че кариерата му в областта на рекламата се развила така добре. След като живели къде ли не, защото така изисквала работата му, най-накрая майка ми отказала да се мести повече, установили се в Калифорния и заживели живот, за който всеки би мечтал.

Понечих да отворя голямата дървена врата с метален обков. Жан — Люк ме стисна за ръката и прошепна:

— Как да наричам баща ти? Малкото му име е Ливингстън, нали?

Успях да потисна смеха си.

— Никой не го нарича така. Просто Тони.

— Тони ли?

— И аз не го разбирам. Всички наричаха баща му, Ливингстън втори, Питър — изговорих името с пресилен британски акцент.

— Не знам, Сам — поколеба се Жан — Люк.

— Не се тревожи, всичко ще бъде наред. Ще те заобичат толкова, колкото и аз.

Така и стана.

Жан — Люк и родителите ми веднага намериха общ език, подпомогнати от подаръците, които той бе донесъл от Франция — козметични продукти с лавандула, бонбони и вино. Всъщност никога не бях виждала баща ми толкова бързо да се сприятелява с някого. Дватамата разговаряха, както ми се струваше, часове наред, докато майка ми жужеше около Жан — Люк като пчела, смееше се, усмихваше се и се шегуваше.

Татко ме дръпна настрана, така че Жан — Люк да не ни чуе, и каза:

— Сам, ти си истинска късметлийка. Сигурно имаш някой ангел пазител, който се грижи за теб.

— Все още се чувствам така, сякаш се изправям на крака след силен удар, но разбирам какво имаш предвид. След цялото нещастие, което се стовари върху мен, сега идва нещо много хубаво.

— Всичко ще бъде наред, миличка. Раните заздравяват.

— И така... какво мислиш за Жан — Люк?

— Много ми е приятно наоколо да има човек, с когото мога да разговарям — усмихна се той. — Винаги съм знаел, че в крайна сметка ще се събереш с мъж с поетична душа. Той е страхотен. Не знаех, че ръководи екип от двайсет и четирима учени. Това е много впечатляващо.

— Да, също като теб той е трябвало да работи здраво, за да постигне това, което е днес.

Баща ми и Жан — Люк може и да бяха с различно потекло, но имаха много общи интереси. Не че очаквах да станат първи приятели или че непременно имах нужда от одобрението на родителите си, но определено ми беше приятно да го получа. Сега оставаше само да ги накарам да седнат един срещу друг да играят „Скрабъл“ или някаква

друга подобна игра, на която татко винаги печелеше — това щеше да бъде битка на умовете, Америка срещу Франция!

— Ако не съм ти го казвал напоследък, то трябва да знаеш, че ти също си страхотна — заяви баща ми. — Както и да решиш да постъпиш, ние с майка ти ще те подкрепим, независимо от всичко.

Трябваше ли да пусна бомбата още в този миг? Да им кажа, че ще се омъжа за Жан — Люк и ще отида да живея във Франция?

— Ще се запозная със семейството му по Коледа, татко. Той ще ми резервира билет още докато е тук.

— Вече ми го каза — отвърна татко и очите му светнаха. — Пробният месец.

Всички знаехме, че става въпрос за нещо повече от това.

— Идеята беше на Треиси — опитах се да се измъкна.

Докато приготвях вечерята — най-обикновено барбекю, състоящо се от крехки говежди пържоли и голяма салата, майка ми се промъкна зад гърба ми и прошепна:

— Толкова е сладък. Сега вече знам какво те накара да се влюбиш в него.

— Много е добър с мен.

— Той е подходящ за теб. Татко ти също го харесва. А не забравяй и кучетата! Дори Джак го хареса. А Джак не харесва никого. Всички в Малибу искат да се запознаят с Жан — Люк.

— Той да не е панаирджийска атракция.

— Хайде, де! Доведи го в „Уайн баръл“.

И дума не можеше да става да пеем караоке в „Уайн баръл“. Искях Жан — Люк да види колкото е възможно повече от Калифорния, докато имаше тази възможност. Той ми бе показал практически цяла Франция и сега беше мой ред да играя ролята на екскурзовод. На следващия ден с Жан — Люк отпътувахме за Палм Дезърт, където щяхме да пренощуваме при една от най-старите ми приятелки, Дебра. След като бяхме пътували около два часа, по обяд спряхме пред къщата й с букет цветя и бутилка вино в ръка.

— Това хотел ли е? — попита Жан — Люк.

Погледнах красивото имение в марокански стил. Със своите хиляда и шестстотин квадратни метра то беше наистина огромно, а градините — идеално поддържани.

— Не — отвърнах аз, — и ако мислиш, че отвън е впечатляващо, почакай само да влезем вътре.

Триметровите дървени врати с месингов обков се отвориха с натискането само на един бутон. Посрещна ни Дебра. Беше руса, красива и с безукорния си вкус изглеждаше елегантна дори и по плажно облекло. Целуна Жан — Люк по двете бузи.

— Много се радвам да се запозная с теб.

— Аз също — отвърна той. — Благодаря, че ни прие при теб.

— Хайде, влизайте. Ще ви разведа набързо и после ще обядваме в клуба.

Зад гърба му Дебра вдигна палец нагоре, зяпна и закима одобрително. Жан — Люк също зяпна, когато влязохме в къщата ѝ. Стояхме в отвореното преддверие, а палмите се издигаха до небето. Това, което не бях казала на Жан — Люк, беше, че Дебра бе наела работници от Мароко, за да построят този шедьовър, а материалите също бяха пристигнали оттам. Подовете бяха постлани с плочки, образуващи сложни орнаменти. Месинговите лампи бяха ръчна изработка. По гипсовите тавани се виждаха прецизно изработени детайли, бели и идеални като сватбена торта. Жан — Люк пристъпи напред и надникна през балкона, под който бе разположена истинска турска баня. В задната част на къщата, точно до перфектно обзаведената кухня, се намираше салонът с наргилетата, там само с натискането на едно копче пред погледа на смаяната публика се появяваше шестметров филмов екран. Имаше два открити басейна — водата преливаше през ръбовете на единия, а другият беше овален и имаше вградени шезлонги. Сякаш бяхме попаднали в рая, в суперлюксозен оазис сред пустинята.

По време на обяда видях магията на Жан — Люк в действие, възхищавах се на умениято му да общува. Не беше необходимо да се мъчи да впечатли когото и да било, представителността му беше вродено качество. Когато дойде сметката, той се протегна да я вземе. Дебра го спря.

— Това е клуб. Само аз мога да платя — каза тя. — Парите ти нямат никаква стойност тук.

Жан — Люк ме изгледа ядосано. Дебра се засмя.

Прекарахме следобеда, като се излежавахме на пустинното слънце, слушахме музика, плувахме в басейна и пиехме шампанско.

Двете с Дебра седяхме на кушетката на открито с чаши в ръце.

— О, боже! — възкликна тя. — Трябва да го клонираме. Незабавно.

— Значи ти харесва?

— Дали ми харесва? Влюбена съм в него. Той е много мил, умен, секси... — заяви тя и ме стисна за коляното. — Никога не съм те виждала толкова щастлива, Сам. С този наистина улучи десетката. Направо е страхотен.

Жан — Люк ни махна с ръка откъм басейна.

— Съгласна съм — казах аз. — Напълно съм съгласна.

Двете с Дебра чукнахме чашите си.

Вечерта хапнахме в един местен суши ресторант. Както винаги Жан — Люк беше неотразим в елегантната си черна ленена риза, черен колан и дънки. Аз отново играех ролята на наблюдател, седях и слушах, докато те двамата разговаряха и се смееха. В края на вечерта Дебра се извини и отиде до тоалетната.

— Искам да платя сметката — каза Жан — Люк. — Никак не ми хареса, че не можах да платя на обяд.

— Тогава най-добре извикай келнера сега — посъветвах го аз и той го направи.

Лицето му се обля в червенина, когато установи, че Дебра вече се бе погрижила за това.

— Ще трябва утре сутринта да се измъкнем от къщата и да купим нещо за закуска и обяд, преди да ни е усетила.

Той сви устни.

Шестте дни отминаха много бързо. Знаех, че Жан — Люк ще се върне във Франция, а аз отново ще се окажа сама. Но вместо да усещам празнота, бях в много добро настроение. Съвсем скоро щях да прекарам един месец с Жан — Люк във Франция — изпитателния период. Кой кого щеше да изпитва? Не знаехме, макар че той бе казал, че понякога децата му могат да бъдат доста непослушни. Тази вечер седяхме на леглото ми с лаптопа пред нас. Вместо да ми запази билет за самолета, използвайки натрупаните точки от пътуванията си, както мислех, че ще направи, той влезе в сайта на френския бижутер Мобусен. Извъртя компютъра към мен.

— Не мога да си позволя да ти купя голям диамант, когато дойде времето за това. Но диаманти, колкото щеш. Бих искал да си избереш

нещо по-различно. Виждаш ли тук нещо, което ти харесва?

Еха! Значи наистина е мислил за сватба. Усмихнах се на Жан — Люк дяволито и започнах да кликам върху някои от моделите. Един от тях изскочи на преден план — *Fou de Toi*. Представляваше шесткаратов светлорозов аметист — *rose de France*, монтиран върху нежна халка от бяло злато и плътно обкръжен от съвсем малки диамантчета — истински бонбон за всеки женски пръст, абсолютна наслада за окото. Нямах никаква представа какъв бюджет бе отделил Жан — Люк. Пръстенът струваше две хиляди евро.

— Този харесва ли ти? — попита той.

— Харесва ми името му. Луд по теб. Защото аз съм луда по теб.

Жан — Люк започна да прехвърля пръстените и се спря на друг модел. Беше от бяло злато, с малък диамант, чиято подложка приличаше на крилата на пеперуда, в халката също имаше монтирани малки диамантчета. Беше изчистен и елегантен, очарователен. Освен това беше с триста евро по-евтин.

— Какво ще кажеш за този?

— И той е много хубав — казах аз и прочетох на глас името на пръстена: *Moi aimer toi*.

— Говориш френски като неандерталка — каза той, бутна лаптопа настрана и ме събори по гръб на леглото. — Аз обича теб също.

Сърцето ми бе изминало пътя от точката на замръзване до точката на кипене и единственото, което исках, бе да продължа живота си с Жан — Люк. А сега него го нямаше. Разговаряхме всеки ден, къляхме се един на друг във вечна любов и се опитвахме да се поддържаме взаимно, доколкото бе възможно това, като се има предвид, че ни разделяше цял океан. Разбира се, говорихме и за брак, но все още имаше толкова много неизвестни. Като например кога щеше да приключи разводът му. И дали децата му щяха да ме харесат. Искрено се надявах, че ще ме приемат, но с оглед на това, което бяха преживели с първата си мащеха, надали щяха да се спуснат възторжено в обятията ми. Непрекъснато мислех за това.

Едно от нещата, които никога нямаше да се опитам да правя, бе да им налагам дисциплина. Това не означаваше, че ако вършеха нещо,

което не ми харесваше, щях да ги оставя да ми се качат на главата. Но определено отказвах да играя ролята на злата мащеха вещица и се надявах, че с времето щяха да започнат да гледат на мен като на приятел, като на човек, на когото могат да се доверят. Исках още отсега да започна постепенно да завоювам доверието им. Спомних си, че децата страдаха повече от загубата на котката на Наташа, отколкото на нея самата. Трябваше да открия котка, по-хубава котка, и то веднага. Ако не друго, то съвместното избиране на домашен любимец щеше да ми помогне да установя по-близка връзка с децата.

Една моя приятелка наскоро бе публикувала във Фейсбук снимка на новата си бенгалска котка и в момента, в който видях котето, реших, че искам да покажа на децата тази порода. Така започна издирването на малката петниста пантера с цвят на карамел и кафе с мляко. След като часове наред се рових из Гугъл, открих наблизко няколко развъдника на тази порода, но установих, че такова котенце струва най-малко хиляда и двеста долара. Което нямаше как да стане. Понататъшното ми проучване показва, че майките, или котките за разплод, се продаваха за двеста долара, а дори и за по-малко — доста попоносима цена. Споделих идеята си с Жан — Люк и той предложи да обсъдя това с Елвир. В крайна сметка това беше тема, за която можехме да си поговорим по женски, и щеше да ни даде повод да се сближим.

Затова ѝ изпратих имейл.

Елвир, която много обичаше котките, знаеше за тази порода. Двете започнахме да си разменяме въодушевени имейли колко прекрасно би било, ако можехме да си вземем такова коте за Коледа, разбира се, със съгласието на Жан — Люк. И така издирването започна. Пишехме си писма, в които обсъждахме различни развъдници. След няколко седмици и много ровене успях да открия *un éleveur* в областта Бордо, само на два часа път от къщата на Жан — Люк. Имаше четири котенца, от които можехме да си изберем — две мъжки и две женски. Помолих Елвир да накара Жан — Люк да се обади за повече информация и след това да ми позвъни обратно. Няколко минути по-късно телефонът иззвъня.

— Колко струват? — попитах разтревожено.

— Деветстотин евро.

Остави на мен и аз непременно ще намеря най-скъпата котка на света.

— Мили, казах ти, че тук мога да купя по-възрастна котка — казах. — Струва двеста долара.

— Те искат котенце.

— Когато са на една година, те още приличат на котенца.

— Елвир желае сама да избере женско коте и благодарение на теб иска да е от тази порода. Максонс също.

Разбира се, че искаха. Бенгалската котка беше звездата в света на котките.

— Съжалявам.

— Мила, никога не се извинявай. Не се тревожи. Имам една идея, с която децата вече се съгласиха.

Изслушах решението, гризейки ноктите си. Децата, Жан — Люк и аз щяхме да си поделим разходите за котето. Децата имаха някакви спестявания и всяко от тях щеше да даде по сто и петдесет евро. Жан — Люк щеше да плати половината. На мен се падаха останалите сто и петдесет евро.

— Ами, добре — съгласих се аз.

— Винаги съм мислел, че котките не струват нищо. Човек може да ги намери навсякъде по улиците.

Отговорих с мълчание на смеха на Жан — Люк. Изведнъж той стана сериозен.

— Мила, ако не можеш да си го позволиш, ще платя и твоята част, но си помислих, че ще искаш да участваш.

— Не, не, не. Идеята за котето беше моя. Ще измисля нещо.

Глупавата котка. Проклетата ми голяма уста.

— И коя част от котката ще притежавам? Задника й?

След няколко дни Елвир ми изпрати имейл, в който ме питаше дали имам някакви идеи как да се казва котето. Сетих се за обхваналата я напоследък мания по романа на Стефани Майър „Здрач“ и затова предложих името Бела. Постигнахме съгласие. Щеше да бъде Бела, бенгалската котка. Като оставим разходите настрана, бях развълнувана относно появата на котето не по-малко от децата. Пък и това беше отличен начин да разчупя ледовете между мен и Елвир, чиито хормони вече започваха да бушуват. Да, с двама тийнейджъри вкъщи щях да се хвърля с главата напред право в дълбокото.

На следващата сутрин Жан — Люк ми се обади и ми съобщи една невероятна новина. Нямахте нищо общо с котката, разводът му с Наташа най-после бе станал факт. Драмата приключи и вече можехме да започнем да планираме бъдещето си — щяхме да се превърнем в едно голямо щастливо френско-американско семейство с безбожно скъпа котка.

Вдъхновена от финализирането на развода на Жан — Люк, реших да се задействам и да въведа ред в живота си. Време беше да се заловя здраво за работа, да се отърва от всички проблеми, които избягвах до този момент, и като истински боец да се захвана първо с най-сериозните. Първо, трябваше да се срещна с адвокат по фалитите, който да прецени дали глава седма от Закона за фалитите е валидна в моя случай. Не исках да натоварвам никого с изплащането на дълга ми — нито Жан — Люк, нито родителите ми, никого. Второ, трябваше да продам всичко възможно. В Санта Моника, на улица „Монтана“, имаше един бижутер, на чийто магазин висеше табела „Изкупувам злато“, затова веднага се завтекох натам.

Магазинът беше хубав, пълен с красиви бижута, всичките блестящи от диаманти. Две красиви халки, поставени на черен фон, хванаха погледа ми. Но не, не бях тук, за да си купя нещо ново, а за да продавам. Собственикът на магазина взе една лупа и започна да оглежда венчалните ми пръстени. Беше млад, около трийсет и пет годишен, доста добре изглеждащ, с дълга кестенява коса, която стигаше до раменете му. Както повечето мъже в Лос Анджелис, беше облечен много странно — в „дънки за готини хлапета“ за двеста долара и риза с избродиран на гърба й дракон. Постави пръстените на везната.

— Мога да ви дам хиляда и петстотин долара за двата.

Не бях сигурна дали бях чула правилно. Имах чувството, че някой ме е ударил с юмрук в стомаха. Ама и аз бях един боец! Идваше ми да се отпусна на колене, да повърна и след това да се разплача като бебе.

— Какво?

— Преди всичко диамантът има крушовидна форма. Никой вече не купува пръстени с крушовидни диаманти. В този вид нямам какво друго да го направя, освен да го превърна в колие. Освен това е отчупен — каза той и посочи върха на диаманта. — Трябва отново да

бъде шлифован, което ще ми струва няколкостотин долара, а и ще намали размера му. Платиновият обков струва само цената на метала. Имате тънки пръсти, така че...

Спря, може би бе забелязал сълзите в очите ми.

— Колко си мислехте, че можете да вземете за тези пръстени?

Думите сами изскочиха от устата ми:

— Бившият ми съпруг каза, че диамантът струва осемнайсет хиляди.

— Не и на този свят — разсмя се бижутерът. — Качеството му е добро, но в никакъв случай не е отлично. Ако го продадете по цени на дребно и имате късмет, може да вземете три-четири хиляди за него.

— Четири хиляди е добре — казах аз. — Съгласна съм на четири хиляди. Плюс цената на платината.

— Мила, аз търгувам по цени на едро, а не по цени на дребно. И както ти казах, никой не купува крушовидни диаманти.

Имах чувството, че коленете ми се огъваха под мен. Полуусмивката на бижутера бе изпълнена със съжаление.

— Видях, че се загледа в тези халки, ако искаш замяна, мога да ти дам по-добра цена.

Поклатих мълчаливо глава. Не можех да продам старите си венчални пръстени, за да купя нови. И въпреки че бяхме говорили за женитба и нещата вървяха точно в тази посока, формално погледнато, Жан — Люк все още не ми беше предложил.

— Не, това би било лоша карма.

— Това са само пари — възрази той. — Ако ще се почувстваш по-добре, ще откупя пръстените от теб, ще ти дам парите в брой, след това ти ще ми ги върнеш и ще си избереш нещо друго.

Подиграваше ли ми се? Луд ли беше? Погледнах го ядосано.

— Все едно и също е.

— Както искаш — заяви той и ми върна пръстените. — Наистина, не смъквам нарочно цената. Всичко е съвсем честно. Помисли си.

— Ще си помисля — измърморих аз и се отправих към вратата.

Ръцете ми трепереха, докато вкарвах ключа в стартера. Посетих още три бижутерски магазина, в които ми казаха приблизително същото. Обзе ме паника. Преди се шегувах с това, но сега наистина осъзнах, че не притежавах нищо, освен дрехите на гърба си.

Когато се прибрах вкъщи, мама ми предложи да се свържа с една брокерка на недвижими имоти, с която работила преди няколко години, обадих ѝ се и си уредих среща. Освен пръстените, жената каза, че може да ми помогне да продам един посребрен сервиз за чай, от който отдавна се опитвах да се отърва. Не можех да си представя, че дори и във Франция ще имам случай да организирам официално събиране на чай. Трябвало да бъда търпелива, обясни ми брокерката, но според нея щеше да успее да продаде всичко за около пет хиляди долара, от които щеше да си удържи трийсет и пет процента. Приех, тъй като няха друг избор.

Що се отнася до фалита ми, поради факта че не познавах никой, преминал през тази процедура, се зарових в сайтовете в търсене на адвокат, който: а) не приличаше на Мазния Уили, търговеца на коли втора употреба; б) рекламата му не гласеше: „Специална оферта — Глава 7 за 795 долара заедно с всички юридически съвети, от които се нуждаете“; в) не беше от адвокатите, които преследваха клиентите си. Това ми отне известно време. Най-накрая, след много проучвания, се спрях на една жена на име Шанън Шугър, която практикуваше и семейно право. След като я запознах със ситуацията, в която се намирах, както и с катастрофалното си финансово положение, я попитах дали според нея ще имам някакви проблеми.

— Ами — започна Шанън, — финансовото ви състояние е близко до границата на бедността. Определено не разполагате с достатъчно финансови средства. Но нищо не мога да ви гарантирам.

— Чудесно — отвърнах аз. Бях се превърнала в бедняк. Просто чудесно.

— Е, уведомих ви за рисковете, които поемате, и вие ги разбирате.

Да, разбирах, че щях да унищожа почти перфектното си кредитно досие — нещо, с което, колкото и да е странно, се гордеех. Да, разбирах, че съществуваше възможност дълговете ми да не бъдат опростени. Да, разбирах, че никога досега не се бях озовавала в толкова трагично финансово положение. Да, разбирах, че цялата процедура щеше да отнеме около три месеца. И да, разбирах, че ако имах достатъчно късмет да продам пръстените си, парите, които щях да получа, щяха да покрият хонорара на адвокатката и за мен щеше да остане съвсем малко. Да, разбирах всички рискове.

— Кога искате да подадете документи? — попита Шанън.

Искам не бе точната дума, която бих употребила. Не исках да правя това. Нито един човек с капка здрав разум не би искал да направи това. Преглътнах саркастичния си отговор.

— Нека да видя как ще се развият нещата през следващите няколко месеца. Ако положението ми не се промени, ще се наложи да започна процедурата веднага след Нова година.

— Не използвайте кредитните си карти дотогава. И не плащайте нито една от сметките си.

Бях затънала до гуша в дългове. Можех да се справя с това.

ПИСМО ПЕТО

Париж, 18 август 1989 г.

„Писалката се движи по-бързо от езика.“

Сърце мое,

Това е петото ми писмо. На Господ са му били нужни седем дни, за да сътвори света, така че може би на мен ще са ми необходими повече от седем писма, за да създам нещо също толкова велико с теб. Дните отминават, а аз все още мисля за теб толкова силно, колкото и в началото. Нямам никакви новини от теб, откакто напусна Париж. Не знам, но тази вечер съм доста разтревожен.

Саманта, ако ти си само една падаща звезда, която премина през живота ми по такъв прекрасен начин, все пак ще си спомням за часовете, прекарани заедно, като за истински скъпоценни камъни. Разбира се, надявам се, че тази падаща звезда няма да изчезне.

Искам скоро отново да дойдеш в Париж. Липсваш ми.

След малко ще пусна това писмо в пощенската кутия и ще започна да се питам дали съм написал най-доброто. Може би говорих прекалено много и ти се притесняваш от начина, по който изложих чувствата си. Може би ще си помислиш, че съм луд като всички останали „франсета“.

Но много неща вътре в мен ме карат да ти изпратя писмата си, защото човек трябва да разкрие чувствата си, когато изпитва нещо толкова велико като това, което изпитвам аз към теб. Когато видиш своя влак на гарата, не можеш да го пропуснеш. Може да е последният. Аз правя същото с живота си. Ти принадлежиш на тази история и се надявам, че чувстваше и все още чувстваш същото.

Иска ми се тази вечер да беше тук, до мен, и заедно да изживяваме моменти на нежност. Пиши ми скоро. Нуждая се от новини за теб.

Все така твой,

Жан — Люк

ПРОБНИЯТ МЕСЕЦ

От месеци правех всичко възможно да си намеря работа. Непрекъснато ровех из сайтовете за работа и пращах резюмета на всички възможни места. Преследвах служителката от Бюрото по труда. Тя се опитваше да се отърве от мен. Не се отваряха никакви възможности за работа на свободна практика. Никъде нямаше свободни работни места. Изобщо пред мен нямаше нищо, освен кариерата ми на разводач на кучета, като от време на време се налагаше да се грижа за животните и през нощта.

Докато се грижех за две кучета, един кон и едно шотландско пони и спях в стаята за гости, където имаше цяла колекция от стари кукли, останали я без око, я без крак или ръка, които ме гледаха от полицата над леглото, аз се въртях неспокойно (с по едно куче от всяка страна) под завивките и си казвах, че тази работа ще ми помогне поне да спестя достатъчно пари за своята част от котката. Но преместването ми във Франция не бе твърдо решено. Всичко можеше да се случи. Бракът на Жан — Люк с Наташа се бе провалил поради отношенията ѝ — или по-скоро липсата на такива — с децата. Ами ако те не ме харесат?

Съвсем скоро щях да разбера.

Дойде деветнайсети декември и аз отново се озовах във Франция. Минах през митническата проверка и съвсем скоро щях да се срещна с най-големите си критици. Жан — Люк се затича към мен и ме взе в огромната си мечешка прегръдка, след което ме целуна силно. Максонс и Елвир надничаха иззад рамото му, вперили поглед в мен — това странно нещо, непознатата жена от Америка. Елвир беше нежна като цвете, имаше лице с цвят на слонова кост и огромни котешки сини очи, кестенявата ѝ коса беше в пълен контраст с бледата кожа. Максонс бе нейната противоположност. Наистина беше дребен, но силен и здрав, цветът на лицето на десетгодишното момче бе малко по-тъмен,

очите му бяха синьо-зелени, а косата му светлокестенява. И двете деца имаха перфектните устни на баща си.

Преди да го напусне, Наташа бе казала на Жан — Люк, че няма да намери никой, който да обича тези две ужасни чудовища. Може би защото приближаваше Коледа, но на мен те ми заприличаха на две ангелчета — не намирах в тях нищо ужасяващо.

— *Tu es plus jolie en personne*^[1] — казах на Елвир и това веднага я накара да се усмихне широко.

Двете се целунахме по бузите и я прегърнах силно. Повторих същата процедура и с Максонс, но вместо да му кажа, че е хубав, му казах, че е *tres beau*^[2]. Елвир и Максонс се спогледаха и след това погледнаха към мен. Имах чувството, че можех да видя как мислите им се блъскат в главите, питаха се дали съм толкова мила, колкото баща им беше казал.

Жан — Люк взе чантата ми и се отправихме към колата.

— Готова ли си да отидем у дома?

У дома. Очаквах с нетърпение да видя дома му.

— Не е нещо особено — каза Жан — Люк. — Но правя каквото мога. Трябваше да купя къщата набързо — добави и погледна към децата, — веднага след като майка им почина.

— Сигурна съм, че е чудесна.

— Има още много работа да се свърши.

— Ще ти помогна.

Жан — Люк беше от онези мъже, които обичат да вършат всичко вкъщи сами, вече ме бе подготвил за някои „проблеми“ като това, че стените във фоайето трябвало да се боядисат, а в душа се била появила дупка след един негов неуспешен опит като водопроводчик.

— Сам, няма нищо общо с къщата на родителите ти.

— Знам. Вече я видях — казах аз, а той ококори ужасено очи. — „Гугъл Земя“ — обясних аз. — Бежова градска къща с малък двор отпред, на два етажа, със зелена ограда.

— Кога...

— След като ми изпрати телефона. На колета беше написан адресът ти.

Жан — Люк добре познаваше тази черта на любопитния ми характер. Той го наричаше „дебнене“, а аз „проучване“. Поне бях откровена за действията си в стил Мата Хари.

— Ах ти, малка шпионке, ето с какво си се занимавала! — възкликна той и ме побутна по рамото. — Вкъщи има една кутия, която може да те заинтригува. Ще ти покажа къде е.

Спряхме на улицата, която веднага разпознах от проучванията си в Гугъл. Една жена, разхождаща непослушен померан, се зазяпа в колата. Вдигнах ръка, за да я поздравя приятелски. Тя ме изгледа ядосано и се забърза, влачейки кучето след себе си по улицата. Жан — Люк се засмя.

— Хората тук не са така дружелюбно настроени като в Щатите. Те са, как да кажа, малко по-резервирани.

Спря на едно определено за паркиране място. Децата изскочиха от колата и се отправиха към светлата къща със зелена ограда. Малкият преден двор бе доста обрасъл с плевели, но не казах нищо по въпроса.

— Трябва ми известен артистичен замах, за да превърна къщата в дом — каза Жан — Люк, докато вадеше ключовете си.

— Наташа направи ли нещо?

— Не, аз вършех всичко, аз се занимавах с къщата. Готвех и чистех, пазарувах, подреждах. Всичко.

— А тя не работеше ли?

— Известно време работеше. След това договорът ѝ изтече и започна да получава помощи за безработни. Нямам никаква представа какво правеше с парите си. Нито веднъж не предложи да покрие разходите за каквото и да било. Когато я питах, започваше да крещи и да плаче.

— Обаждала ли ти се е?

— Не, не сме разговаряли, откакто разводът ни приключи преди две седмици. Общувахме само с имейли.

— Опитва ли се да се свърже с децата?

— Не, нито дума за тях.

Изсумтах неодобрително.

Жан — Люк отвори вратата. Очаквах да заваря обстановка, подредена по мъжки вкус — черен кожен диван и телевизор с голям екран, може би холна масичка на колелца. Но той преувеличаваше, като твърдеше, че има нужда от помощ. Разбира се, стаята се нуждаеше от женска ръка, но той се бе справил отлично с обзавеждането. Едната стена на хола беше покрита с тапет с релефна

текстура в естествен цвят, а другата — боядисана в светлобежово. При масата за хранене, изработена от масивно тъмно дърво, и четирите стола се усещаше азиатско влияние, също както и при niskия шкаф, върху който бе поставен телевизорът. Диванът беше в шоколадовокафяво, явно купен от ИКЕА, на него едва можеха да се поберат четирима души. Стаята беше тясна, но удобна, няколко цветни петна биха й се отразили добре — килимче, няколко произведения на изкуството, възглавници, свещи и други неща от този род. В ъгъла стоеше една съвсем дребна елхичка, върху нещастното дръвче бяха поставени четири шарени светлилки и нахвърляни малко цветни гирлянди. Очевидно Жан — Люк се бе постарал.

— Когато купих тази къща, тя бе напълно изоставена. Трябваше да я видиш, Сам. Беше ужасна. Бързах да намеря нещо. Имах само две седмици да я направя обитаема, преди децата да дойдат да живеят при мен. Слава богу, че брат ми помогна.

Надникнах в малката кухня с чамови шкафове и шахматно подредени черно-бели плочки по пода. Всичко лъщеше от чистота. Жан — Люк отвори вратата, която водеше към гаража, там в една ниша се намираше пералното помещение. Показа ми сушилнята.

— Току-що купих това. За теб. Весела Коледа, мое американско момиче.

— Такъв романтик си — отбелязах и красивите му устни се извиха в подигравателна усмивка.

— Наистина съм романтик, Сам. Бъди търпелива. Ще видиш.

Докато ме водеше нагоре по стълбите, се питах какво ли си бе наумил.

На пода в антрето и по стълбите, водещи към втория етаж, Жан — Люк бе поставил плочи, имитиращи тухли, но само половината от стълбищната площадка беше завършена, а стените над плочите бяха оставени на мазилка. Той посочи голите стени и сви рамене.

— Знам, че трябва да се боядисат. Просто нямах време да довърша всичко. Освен това бих искал ти да избереш цвета.

Кимнах, с удоволствие щях да му помогна.

— Свършил си страхотна работа с тази къща. Трябва да се гордееш с това.

— Прекалено снизходителна си. Нещата не са идеални, но един ден ще станат.

По стените в стаята на Елвир имаше тапети в светло слънчогледово жълто, по тях бяха закачени постери от филма „Здрач“. Освен леглото ѝ в стаята имаше още библиотека, тоалетка и бюро със стъклен плот. Както можеше да се очаква от стаята на един тийнейджър, вътре цареше истински хаос — по пода бяха разхвърляни опаковки от бонбони, листове и дрехи. Жан — Люк поклати глава.

— Казах ѝ да си подреди стаята, но тя изобщо не ме слуша — обясни той, след което извика: — *Elvire, viens ici et range ta chambre!*^[3]

— *Deux secondes* — прозвуча отговорът ѝ.

Две секунди. Изсумтях, спомняйки си каква бях аз на нейната възраст. Децата, независимо дали са във Франция, Щатите или Зимбабве, са едни и същи.

Взех една снимка, на която Елвир беше доста по-малка и се усмихваше, застанала до жена с къса тъмна коса. Тя имаше сиви котешки очи като тези на Елвир. Телата и на двете бяха покрити със сини и розови конфети.

— Наташа помоли Елвир да прибере снимките, така че да не се виждат. Теб притесняват ли те?

Не че снимките сами по себе си ме притесняваха. Имах чувството, че съм вперила поглед в лицето на някакъв призрак, изпитвах чувство, което ми беше трудно да опиша — не беше ревност, но усещах присъствието на тази жена. Усетих как стомахът ми леко се сви.

— Наташа опитваше ли се да се състезава със спомена за починалата им майка?

— Не — отвърна Жан — Люк. — Тя се състезаваше с Елвир за вниманието ми.

— Аз нямам нищо против да те споделям — заявих и след като си спомних историята, която ми бе разказал за *ménage-à-trois*^[4], целунах го и се поправих: — Имам предвид, с децата.

Жан — Люк ме заведе в стаята на Макс, която бе покрита с тапети в светлосиньо. За разлика от стаята на Елвир, неговата бе спретната и подредена. Различни колекции от картички бяха подредени на идеални купчинки върху бюрото му. Дрехите му бяха оставени на една страна. Играчките — прибрани. Усмигнах се, когато видях синия робот, който родителите ми му бяха купили за рождения ден, а Жан —

Люк му донесе след завръщането си от Щатите. Сив слонски хобот се подаваше изпод тъмносинята завивка на леглото му.

— Това е Дуду. Макс го има още от бебе.

— О! — възкликнах аз. Още един спомен от миналото. Това беше моментът, в който си казах, че трябва да спра да си вра носа навсякъде. Знаех за Жан — Люк и децата всичко, което беше необходимо.

— Трябва да ти покажа още нещо — каза той, заведе ме на балкона, който бе остъклен с голям прозорец, и се усмихна гордо. — Реших, че ще имаш нужда от свой собствен дрешник. Сам поставих дъното и вдигнах стените, единственото, което трябва да направиш, е да избереш осветлението.

Сърцето ми биеше като лудо от щастие. Следващата ни спирка беше оскъдно мебелираната голяма спалня. Там имаше само легло и тоалетка.

— Изглеждаш ми поуморена — каза той и ме целуна по носа. — Почини си, докато приготвя вечерята.

Сънувах толкова сладки сънища, че се събудих едва на следващия ден. На сутринта правихме любов, опитвах се да бъда съвсем тиха, тъй като Макс спеше дълбоко в съседната стая. Известно време останахме просто да лежим в прегръдките си, преплели крака един в друг.

— Мислиш ли, че ще можеш да живееш тук? — попита шепнешком Жан — Люк.

Погалих с ръка мускулестите му гърди.

— Вече се чувствам у дома си.

Веднага след закуска Жан — Люк, децата и аз трябваше да отидем до Коледния базар в Тулуза. Градът носеше прозвището *La Ville Rose* заради тухлените си сгради. Розовият град бе център на космическата индустрия във Франция, именно затова Жан — Люк живееше в този край на страната. С нетърпение очаквах да видя града, покрит с бяла пелена, което според Жан — Люк се случваше много рядко.

Облечени в зимните си одежди — якета, ботуши, шапки и шалове — пътувахме двайсет минути до *Le Capitole*, центъра на

Тулуза, като по пътя си минахме покрай покрити със сняг паркове, където родителите дърпаха децата си на пластмасови шейни, както и покрай *Canal-du-Midi*, който сега бе покрит с тънък лед. Пътувахме напред-назад по тесните улици, от двете страни на които се издигаха красиви здания с железни перила на балконите и резбовани дървени врати, докато най-после стигнахме до целта си — огромен площад, изпълнен с малки дървени къщички, в които се продаваше всичко: от дрехи и обувки до подправки, морски деликатеси и наденички. Сергиите бяха обърнати с лице към огромна неокласическа сграда от тухли и варовик, украсена с впечатляващи статуи. Множество кафенета, пълни с посетители, седнали на открито, бяха разположени от всички страни на пазара.

— След като базарът приключи, площадът се опразва. Понякога тук има представления или се организират други прояви. Това е кметството — поясни Жан — Люк и кимна към *Capitolium*. — В далечния му десен край има театър. Обичаш ли опера?

Децата изпъшкаха. Аз се засмях и отговорих:

— Обичам.

— И коя ти е любимата?

— „Мадам Бъттерфлай“.

— Някой ден може би ще успеем да я гледаме заедно.

— Би било много хубаво.

Децата изтичаха пред нас. Жан — Люк ме прегърна през рамо и двамата ги последвахме, като ги оставихме да обиколят наоколо сами, но едновременно с това непрекъснато ги наблюдавахме.

Всички ние — и младите, и по-възрастните — се разхождахме безцелно из базара, зяпахме витрините и се наслаждавахме на гледките, ароматите и звуците. Духаше лек ветрец, не толкова силен, че да ни стане студено, но достатъчно, за да замръзне върхът на носа ми. Макс и Елвир изтичаха до една сергия с бонбони и лигите им буквално потекоха при вида на сладките неща. Жан — Люк даде на всеки от тях по няколко евро. Дали щяха да си купят от захаросаните плодове — праскови, ябълки и ягоди? Или щяха да предпочетат шоколада?

— Мила, искаш ли вино с подправки? То е местен специалитет — поясни Жан — Люк и кимна по посока на едно от магазинчетата на няколко метра от нас.

Кимнах нетърпеливо с глава. Той се отдалечи с уверена стъпка. Отново видях как се запrikaзва с продавача. Жан — Люк беше толкова добронамерен и общителен, че можеше да накара всеки да се усмихне.

Погледите ни се срещнаха, когато той ми подаде хартиената чашка с греяно вино и усетих как ароматът на Коледа навлиза в ноздрите ми. Отпих, течността затопли гърлото ми. Превъзходно. Децата скоро дойдоха при нас — по устните им блестяха захарни кристалчета — и ние продължихме нататък.

— Харесва ли ти базарът? — попита Жан — Люк.

Дали ми харесваше? Бях влюбена в него. Харесваше ми ароматът на канела и индийско орехче, който се носеше из въздуха по това време на годината, както и уханието на прясно изпечен хляб. Някои от продавачите носеха шапки на Дядо Коледа, пееха френски коледни песни и цялата атмосфера беше празнична. Новото положение, в което се намирах, вече не ми изглеждаше толкова страшно, колкото при пристигането ми.

Максонс дръпна ръкава на якето ми.

— *Regarde! Un petit cochon!*^[5]

В една кутия вляво от нас едно малко прасенце тичаше в кръг и квичеше, силният звук подплаши десетки гълъби и те се вдигнаха в небето. На сергията се продаваха някакви сладкиши и очевидно прасенцето беше примамка, която да привлече по-младите посетители. Усмихнах се на Макс.

— *C'est toi?*^[6]

— *Non, c'est notre diner*^[7] — обади се Жан — Люк.

Елвир ококори широко очи. Смехът на Максонс изчезна. Ощипах леко Жан — Люк по ръката.

— Няма да изядем прасенцето за вечеря — казах аз и намигнах на децата. — *Ton père, quel blagueur!*^[8]

Какъв шегаджия!

Максонс изтича да погали прасенцето. Жан — Люк прегърна с една ръка мен, а с другата Елвир.

— *Mes deux filles*^[9] — каза той, а аз се усмихнах.

Елвир премигна и недоверието изчезна заедно със снега, посипал се по миглите й.

Миниатюрни, приличащи на дантела снежинки покриваха земята с тънко бяло одеяло и се топяха под стъпките ни. Начинът, по който

децата гледаха Жан — Люк с широко отворени, изпълнени с обожание очи, накара сърцето ми да прелива от гордост, приличах на надут балон, който всеки момент можеше да се пукне. Сякаш се намирахме в някоя зимна страна от приказките. Моята приказна страна. Бях толкова щастлива, че с усилие си наложих да спра да се въртя в кръг посред улицата, да размахвам ръце и също като децата да се опитвам да уловя снежинки с език. Оставяйки стъпки подире си, се върнахме обратно на паркинга, стиснали в ръце плик с печени кестени.

Настъпи моментът, в който трябваше да се срещна с приятелите на Жан — Люк.

Той пусна някаква класическа музика и запали колата. Децата веднага сложиха слушалки в ушите си и включиха айподите си.

— С Кристиян работим заедно от около четиринайсет години. Той и жена му Гилен са ми толкова близки, все едно са членове на семейството.

— Какво си им казал за мен?

Жан — Люк нацупи устни.

— Няма за какво да се тревожиш, Сам. Сигурен съм, че ще те обикнат не по-малко от мен.

Но съвсем в стила на Сам колкото повече мислех за това, толкова повече се тревожих. Стиснах ръце пред себе си и си представих неизбежната катастрофа. Какво щеше да стане, ако например децата кажеха на приятелите на Жан — Люк, че не могат да ме понасят и очакват с нетърпение да дотъртя американския си задник обратно вкъщи, където ми беше мястото? Ами ако отново поисках свирка вместо сламка? Или ако приятелите му бяха сухи, сковани хора, които не разбираха чувството ми за хумор? А ако ни сервираха *pot-au-feu de la mer* и аз трябваше непрекъснато да надигам чашата си с вино, за да прокарам яденето?

Жан — Люк натисна звънеца. Вратата се отвори.

Оказа се, че страховете ми са били напразни. Абсолютно напразни.

Кристиян имаше блестящи сини очи и огромна усмивка и също като Жан — Люк се смееше заразително. Говореше малко английски, което веднага ме накара да се чувствам по-спокойна. Съпругата му

Гилен имаше дружелюбно усмихнато лице и носеше екстравагантни очила с оранжеви рамки. Предположих, че и двамата са около шейсетгодишни. Размахаха ръце и веднага ни поканиха да влезем в хола.

От момента, в който пристигнахме, не спряха да се усмихват. За аперитив наляха шампанско. Децата се забавляваха с една книжка с фокуси. Седяхме край камината, похапвахме бисквити и сирене и се опитвахме да се опознаем по-добре въпреки езиковата бариера. Жан — Люк ми превеждаше, когато не разбирах нещо. Предложих с жестове на Гилен да ѝ помогна в кухнята, но тя бързо отказа.

По време на вечерята сервираха ароматно бордо. Жан — Люк разказа за нашия романс от 1989 година и как сме се събрали отново двайсет години по-късно, както и за плана ни да се оженим. Аз се обаждах от време на време, като говорех френски, използвайки само сегашно и минало време. Никой не ме поправяше, защото виждаха, че се старая. Споделихме някои от неприятностите, които сме имали в предишните си връзки — Жан — Люк с Наташа, а аз с Крис. Когато свършихме, очите на Гилен бяха пълни със сълзи.

— *Je suis très contente* — каза тя и посочи с глава децата. — *Et je pense qu'ils sont heureux aussi. Ils ont besoin d'un morceau de bonheur.*^[10]

Едва в този момент забелязах, че децата ми се усмихваха. Тогава осъзнах, че не бе необходимо да им давам котка, това, което те търсеха, беше *un morceau de bonheur* — „късче щастие“. Единственото, от което имаха нужда, бе да бъдат обградени с любов. Да, всички ние бяхме *très content*. Много щастливи.

В опита си да ме приобщят към местните специалитети домакините бяха посветили цялата вечер на *le canard* — патицата, и различните начини, по които можеше да се приготви. За ордъовър се насладихме на *foie gras*^[11], който никога дотогава не бях опитвала и който се произвеждаше в тази част на Франция. Беше превъзходен, имаше невероятен маслен вкус, последва основното ястие *confit de canard*, патешки бутчета, сервирани с печени картофи. Домакините се усмихнаха и ме попитаха дали храната ми харесва.

Наистина ми харесваше.

— *C'est fantastique!*

Нито една официална вечеря във Франция не може да завърши без салата, различни сирена и пресни плодове, като всичко това бе

сервирано едно след друго точно преди десерта — невероятна шоколадова торта, украсена със захаросани парчета киви и ягоди. В края на вечерята се чувствах преяла и замаяна от богатството на аромати. След това ме налегна умората. Едва държах очите си отворени и се борех да потисна прозевките си. Беше само десет вечерта, но след обиколката на базара и като се има предвид, че не бях свикнала с часовата разлика, имах чувството, че е два след полунощ. Жан — Люк забеляза това, обясни, че съм пристигнала едва вчера вечерта и според него ще е най-добре да ме отведе къщи. Освен това рано на другата сутрин щяхме да заминем за Прованс.

— Няма проблем! Напълно ви разбираме! — възкликнаха домакините ни.

Последва бързо сбогуване и целувки по двете бузи.

По пътя за къщи не можех да не си мисля как Кристиан и Гилен наистина бяха като членове на семейството. Бях прекарала само няколко часа с тази невероятна двойка, но топлотата и любезността им накара мисълта за преместването ми във Франция да не изглежда чак толкова страшна.

---

[1] По-хубава си на живо. — Б.р. ↑

[2] Много красив. — Б.р. ↑

[3] Елвир, ела тук и си подреди стаята. — Б.р. ↑

[4] Домакинство от трима души. — Б.р. ↑

[5] Вижте! Малко прасе! — Б.р. ↑

[6] Това ти ли си? — Б.р. ↑

[7] Не, това е вечерята ни. — Б.р. ↑

[8] Какъв шегаджия е баща ви! — Б.р. ↑

[9] Двете ми момичета. — Б.р. ↑

[10] Много съм щастлива. И мисля, че те също са. Имат нужда от малко щастие. — Б.р. ↑

[11] Гъши дроб. — Б.р. ↑

ПРАВИЛАТА НА ГОДЕЖА

Макар срещата с приятелите на Жан — Люк да бе опъващо нервите изпитание, то изобщо не можеше да се сравнява с напрежението, което изпитвах преди срещата със сестрите му. Сестрите са покровителки, те са пазителките на подстъпите към семейното огнище — господ ми е свидетел, поне моята беше такава. Щяхме да останем у Изабел, по-голямата от сестрите на Жан — Люк, но по-малка от него с три години, затова трябваше да тръгнем рано сутринта на следващия ден.

Отново се настаних на мястото до шофьора, кършейки потни ръце.

Измина един час от четиричасовото ни пътуване от Тулуза до Марсилия и децата започнаха да се дразнят едно друго на задната седалка, да се удрят, да пицят и накрая направо да крещят. Жан — Люк им каза, че няма да вземе котката след Нова година, ако не престанат да правят глупости. Или престават да се карат, или той ще спре колата. Последната заплаха подейства като магия. Пусна по радиото някаква станция, която предаваше поп музика — както френска, така и американска. Двете с Елвир запяхме заедно с Лейди Гага хита ѝ *Poker Face*. Жан — Люк не успя да запази лицето си безизразно. Направи гримаса.

— *Les deux. Vous chantez comme une casserole.* Звукът, който издавате вие двете, е по-лош от удряне по тенджери.

Двете с Елвир продължихме да пеем. Макс сложи слушалките в ушите си. Жан — Люк въздъхна.

Три часа и много песни по-късно пристигнахме в дома на Изабел. Бях представена на Ришар, партньора ѝ от седем години, двамата ѝ сина — двацет и три годишния Стив, годеницата му Лора, осемнайсетгодишния Максим и разбира се, Изабел. След това се запознах с Мюриел, най-малката сестра на Жан — Люк, със съпруга ѝ Ален и двете им деца — дванайсетгодишния Арно и осемгодишната Анаис. Двата големи боксера Лео и Жужу, както и сивата котка Доли,

скоро се присъединиха към компанията. Всички, освен животните ме целунаха по двете бузи, като цялото представяне продължи повече от половин час.

И двете сестри на Жан — Люк бяха невероятно красиви, или *éblouissantes*. Мюриел беше много стройна и в чудесна физическа форма, имаше дълга кафява коса и идеална стойка. Чернокосата Изабел беше по-пищната от двете, но това изобщо не значи, че беше пълна, сигурно носеше дрехи четвърти размер. И двете имаха типично френското отношение *je ne sais quoi*. Мисля, че в крайна сметка всичко опираше до самочувствието, което не липсваше и на двете сестри, то включваше и стилния им начин на обличане — облеклото им беше ежедневно, но шикозно, небрежно, но елегантно. Добре че бях облякла семпли, но стилни черни ботуши, дънки, черен пуловер и черен шал. Почти се вписвах в обстановката. Почти. Но определено бях чужденката сред тях. И тъй като толкова много хора говореха едновременно, ми беше много трудно да разбере и дума на френски. Самочувствието все повече ме изоставяше.

Изабел и Мюриел ме разведоха из къщата, като първо ми показаха голямата сцена на Рождество в хола. Някои от теракотените фигури, изработени в този район, бяха ръчно оцветени в светлосиньо, блестящо жълто, яркозелено и червено и пресъздаваха различни типажи от селския живот в Прованс: рибари, продавачи, артистични жени и овчари с овцете си. Всички селяни и животни стояха сред красиво подредените сгради, ферми и магазини, които насочваха погледа на човек към *crèche* — яслата, където бяха поставени Мария, Йосиф и бебето Христос, заобиколени от ангели, влъхви и разбира се, животни. Изабел ми каза, че двамата с Ришар от години събират такива фигурки.

— *C'est magnifique* — казах аз.

Трябва да призная, че след като видях жалката елхичка в дома на Жан — Люк, леко се уплаших как французите празнуват Коледа. Сестрите се усмихнаха. Изабел се извини и след няколко минути се върна с една малка кутия.

— Отвори я. С този скромен подарък искаме да ти кажем „добре дошла в семейството“.

Мюриел се усмихна още по-широко.

— От новите ти сестри.

Отворих подаръка и видях една тънка класическа сребърна гривна, купена от магазин, наречен *Agatha Paris*. Гривната беше красива, но това, което ме поразя повече, беше топлотата на тези две жени, любезността на всички наоколо. Бях приета радушно в тази страна, в новия си живот, бях посрещната с разбиране и въздушни целувки.

— Харесва ли ти?

— *J'aime beaucoup, beaucoup, beaucoup. Merci.*^[1]

Разбрах, че никога не бяха ходили в Щатите, поради което и двете сестри искаха да започнат да планират пътуването си веднага, колкото е възможно по-скоро. И идеалният момент за това бе сватбата на Жан — Люк и Сам! Планираха да дойдат за две седмици, може би три. Това щеше да бъде пътешествието на живота им! Всичко това бе съвсем ново за мен и само с един замах на ръката видях как мечтата ми да се венчая във френски замък отива по дяволите. Дръпнах Жан — Люк настрана.

— Какви са тези приказки, че ще се женим в Калифорния? — прошепнах аз.

— Трябваше да те предупредя колко развълнувани са всички най-накрая да си намерят извинение да заминат за Щатите.

Изабел ме погледна и вдигна палци нагоре. Двете сестри се заприказваха, гласовете им се надигаха все повече. Успях да доловя някои думи.

— Лас Вегас!

— И Калифорния!

— Големият Каньон!

— Зона 51!

Свих устни и въздъгнах:

— Не искам да убивам ничии мечти.

— Мила, ако искаш да се оженим тук, можем да го направим. Не променяй плановете си заради тях — каза ми и посочи с глава сестрите си.

Те продължаваха да се усмихват. Колкото и да е странно, струваше ми се, че всичко това бе предварително планирано.

— Както и да е. Голяма работа. Винаги мога да накарам сестра си да се омъжи в някой замък. — Извадих телефона от чантата си и отворих календара. — Кога мислиш... — започнах, но се спрях.

— Офисът ни затваря за две седмици в края на юли, тогава мога да взема по-голям отпуск.

Чакай, спри за секунда. *Un instant*. Двамата с Жан — Люк бяхме говорили за женитба, но той всъщност все още не ми беше предложил.

— Но ти не си ме попитал...

Мюриел извика Жан — Люк при себе си, преди да успее да довърша изречението си. Чух на френски думите „вечеря“ и „помощ“ и това бе всичко, което успях да разбера. Погледнах Жан — Люк с любопитство, но той ми направи знак, че трябва да се погрижи за соса.

Единайсет чифта очи се насочиха към мен по време на вечерята. Този път Изабел попита, използвайки френгле — езика, с който вече бях много добре запозната:

— Ти и Жан — Люк желаете ли *pour les enfants*^[2]?

Поради някаква причина очаквах от нея да спомене и думата *terrible*^[3], но тя не го направи.

Наблюдаваше ме само как се гърча и как ми става горещо, като през цялото време се усмихваше. Ах, колко забавно! Хайде да потормозим американката.

— Говорили сме по въпроса — отговорих аз и набучих на вилицата си едно оранжево доматице, то се разцепи и от него потекоха жълти семки. — Но сега не е време за това.

Разговорът ме караше да се чувствам малко неудобно. Изпих наведнъж чашата си с вино. За нещастие, погледите на всички все още бяха вперени в мен. С леко слисано изражение Ришар се наведе напред и напълни отново чашата ми. Имах чувството, че успях да разчета мислите му. „Ах, тази американка, тя е истински пияч!“ Може дори да го бе казал на глас.

— *Quand? Quand est-ce que tu veux des enfants?*^[4] — попита Мюриел.

— *Après le mariage. Nous attendrons pour juillet* — отвърнах, събирайки всичките си познания по френски.

Потънах на мястото си, след като си преведох думите, които току-що бях изрекла. След сватбата? Ще изчакаме до юли? Защо изобщо говорех за сватба, която бе само предполагаема? И за деца?

Сестрите, Ришар, Ален, Стив, Максим и Жан — Люк избухнаха в смях. Изабел сложи ръка на стомаха си. Мюриел дори не можеше да ме погледне. Обърнах се към Жан — Люк, сърцето ми биеше лудо.

— Какво има? Какво е толкова смешно?

— Мила, току-що каза, че искаш да получиш оргазъм.

— Не, не, не. Не казах това. Казах не и преди юли. *Юли*. — Отворих широко очи объркана.

Хората около мен се разсмяха още по-силно. В очите им се появиха сълзи. Кикотеха се, заливаха се от смях и сумтяха. Намръщих се.

Жан — Люк взе ръката ми и я стисна.

— Сам, не произнесе „юли“ правилно. Каза го като глагола *jouir*, който означава „получавам оргазъм“.

О, не. Не го направих.

Но да, да и, О, ДА, наистина го направих.

Утрото беше тъмно и бурно, облаците — натежали от заплахата за идващия дъжд. Въпреки времето ние пътувахме към родния град на Жан — Люк, Ла Съота, разположен на брега на Средиземно море. След като се движихме по магистралата в продължение на двацет минути, завихме и пред очите ни се появи Каси, курортно селце в близост до Ла Съота. Беше поразително красиво, цветовете на величественния пейзаж бяха особено ярки на бурната светлина — жълтите, розови и оранжеви сгради изпъкваха на фона на зеленината. Самият град беше сгушен в един залив, заобиколен от множество тихи по-малки заливчета, известни като *calanques*.

— Ааа, ето това е ароматът на дома — каза Жан — Люк и свали прозореца на колата. — Дишайте дълбоко, за да го усетите.

Във въздуха се носеше влажният аромат на сол и земя, който действаше много освежаващо. Движихме се в дълбоки каньони, сред скалисти местности, от които се откриваше невероятна гледка към морето под нас и към Ла Съота. Едновременно страшно и красиво, Средиземно море вреше и кипеше, белите пенести вълни се разбиваха под нас.

— Сигурно е било страхотно да израснеш на това място.

— Така беше — кимна Жан — Люк и посочи една висока скала. — Това е най-високата точка в цяла Европа. О, когато бяхме млади, се забърквахме в доста неприятности — каза той и се засмя тихо на

собствените си думи. — Изобщо не ми беше необходимо да напускам града. Момичета от цяла Европа...

— По-спокойно, свалячо — прекъснах го аз и погледнах към задната седалка. — Има деца в колата.

— Те не знаят английски толкова добре.

Очите на Жан — Люк блестяха весело. Извърнах поглед нагоре.

Ла Съота бе много по-голям и по-суров от изтънчения и очарователен свой съсед Каси, но въпреки това беше красив град. При бързото ни преминаване през него минахме покрай старото пристанище, плажа и безброй ресторанти и магазини, предназначени за туристите. Освен с прословутите *calanques* Ла Съота се гордееше с факта, че там се намираше най-старото кино в света, *Eden*, където се е състояла първата филмова прожекция.

— Имаме малко време, преди да отидем при родителите ми — каза Жан — Люк, което означаваше, че трябва да сме точни, но да не пристигаме прекалено рано. — Затова можем да прием по едно бързо кафе.

Паркирахме на обществения паркинг до плажа и тръгнахме по виещите се калдъръмени улички, накрая намерихме един *Salon de the*^[5]. Настанихме се на една маса за четирима в близост до витрина, в която бяха изложени най-различни чайници, повечето от които явно бяха японски. Децата си поръчаха безалкохолни напитки и сладкиши. Ние с Жан — Люк решихме да прием чай. Веднага щом направихме поръчката, той извади портфейла си. Нямаше никакви пари в брой. Преди да успее да му предложи *centime*, той стана и ме остави сама с децата.

— Дори не си го и помисляй, Сам. Изобщо не подлежи на обсъждане. Връщам се веднага.

— *Où vas-tu, papa?*^[6] — попита Елвир в момента, в който вратата се затвори след него.

Протегнах ръка и потърках палеца и показалеца си в универсалния знак за пари. Елвир кимна в знак, че ме е разбрала. Неочаквано отвън се чу някаква врява, силна музика и смях. Децата ме погледнаха. Кимнах. Всички скочихме от масата и излязохме навън, където видяхме гигантски ходещи коледни елхи с огромни изпъкнали очи и мъже на кокили, изрисувани като войници играчки и големи снежинки. Мъже с шапки на Дядо Коледа свиреха на различни

инструменти — валдхорни, барабани и тромбони, а жени, облечени като джуджетата на добрия старец, танцуваха наоколо. Това беше истинска лудост в най-добрия ѝ вид. Бързо извадих камерата си.

Настроението в двора беше повече от празнично, изпълнено със смях и ами, ходещи коледни елхи. Едно закръглено дръвче, покрито с яркожълти топки, блестящи украшения и големи червени панделки, скочи към Максонс. Макс се усмихна накриво, сякаш искаше да каже: „Прекалено готин съм, за да се занимавам с такива работи“, но смехът в очите му говореше съвсем друго. Сигурно причината за това беше полюшващата се платнена звезда на главата на дръвчето. Веднага след това един от войниците, обут в бонбонени раирани панталони, се приближи на кокили до Елвир и застана над нея, сложил ръце на кръста. Лицето му беше боядисано в бяло в контраст с големите му черни извити мустаци в стил Салвадор Дали и брадичката във форма на катинарче. Големи кръгли топки украсяваха червеното му сако в тон с шутовската шапка. Ококори смешно очи и хвана един кичур от кестенявата коса на Елвир, вдигна го нагоре, но така, че да не ѝ причини болка. Елвир избухна в смях и след това избяга. Мъжът на кокили се престори, че тръгва да я гони, като танцуваше и поклащаше ръце.

Жан — Люк застана зад гърба ми.

— Какво става тук?

— Нямам представа. — Бях се смяла толкова много, че бузите ме боляха. — Така ли се посреща Коледа в Южна Франция?

— *Evidemment.*^[7]

Няколко минути по-късно тълпата се разпръсна и трупата от комици отиде да представя номера си пред други нищо неподозиращи хора. Върнахме се засмени обратно в чайната, за да се насладим на късната си закуска.

Сградата, в която се намираше апартаментът на родителите на Жан — Люк, беше стара, най-вероятно построена през шейсетте години, и доста занемарена — представляваше една кутия, на която ѝ липсваше френското очарование. Не очаквах да видя подобно нещо и Жан — Люк веднага долови това.

— Баща ми работеше в корабостроителницата — обясни той — и винаги се е боял да инвестира пари в имот. Работата му беше тежка и му беше трудно да се раздели с всеки спечелен франк. Сега дори и да искат да купят нещо, цените на имотите в Ла Съота са скочили до небето и те, както и повечето жители на града, не биха могли да си позволят да платят цени, които са по джоба само на богатите парижани.

Отърсих се от първоначалния си шок.

— Не мястото, а хората са тези, които имат значение. Наистина очаквам с нетърпение да се запозная с тях.

Децата се втурнаха пред нас и се заизкачваха по стълбището, стъпките им отекваха в коридора.

— Няма ли асансьор? — попитах. Всичко това малко ми напомняше за парижкия апартамент на Жан — Люк от 1989 година.

— Няма.

— А имат ли тоалетна?

Жан — Люк направи гримаса.

— Разбира се, че имат. Да не сме в Средновековието.

Стъпка по стъпка се изкачихме на четвъртия етаж. Докато стигнем горе, бях останала без дъх. Лампата в антрето се запали. Братът на Жан — Люк, Мишел, отвори широко вратата и ние влязохме в слънчевия тристаен апартамент. Мишел каза *bonjour*, като ме целуна по двете бузи, а след това се покри в стаята си, затваряйки вратата след себе си. Постъпката му не остана незабелязана от майката на Жан — Люк, която се развика ядосано на френски.

Жан — Люк ми прошепна:

— Родителите ми се чувстват неудобно от поведението на Мишел.

Магнах с ръка.

— *Non, ça va*. Всичко е наред.

Жан — Люк вече ми бе разказал за срамежливостта на Мишел. Не се обидих от това.

Бащата на Жан — Люк, Андре, беше слаб мъж, главата му бе покрита с бяла като пух коса, имаше добродушни кафяви очи и закачлива усмивка. На седемдесет и шест години той изглеждаше фантастично, беше в добра форма и изпълнен с живот. Жена му Марсел пристъпи зад него. Тя, както Жан — Люк беше споменал, бе

доста дребна, с красиви зелени очи, които обясняваха цвета на неговите очи — смесица между цветовете на очите на родителите му. Жената ме прегърна и ме притисна силно, доста по-силно, отколкото бих очаквала от нея, взе лицето ми в ръце и ме целуна по двете бузи.

— *Bienvenue dans la famille*^[8] — каза тя, след което последваха още целувки.

Изглежда, вече бях започнала да ставам половин французайка. Може би вече бях успяла да се справя с целувките, но беше време да поработя върху уменията си да разговарям. Всъщност Жан — Люк не ми беше предложил да се оженим, просто приемаше за даденост, че това ще се случи. Очевидно, през юли.

Дори нямах време да си поема дъх, когато тръгнахме отново. Жил, най-добрият приятел от детството на Жан — Люк, и съпругата му Натали ни бяха поканили на вечеря заедно с още една двойка — Клод и Даниеле. Изабел вече се бе съгласила да гледа децата. След разговора от предишната вечер не бях сигурна дали бях готова отново да се подложя на шегите на компанията и от това, което Жан — Люк ми беше казал за Жил, изпитвах известен страх от него. Той беше лудият, невъздържаният, онзи, който създаваше неприятности. Бях твърдо убедена, че ще последва нещо такова.

— Говорих с Жил по-рано — започна Жан — Люк — и той ми каза нещо много смешно.

Изсумтях, а той продължи:

— В деня на сватбата ми с Наташа той и някои членове на семейството ми се обзаложили колко ще продължи бракът ми — каза и тихо се засмя на себе си. — Половината не вярвали, че ще продължи и шест месеца, останалите му дали една година.

Запитах се какво ли си говорят семейството и приятелите му зад нашите гърбове. Какви ли облози правеха? Скоро щях да разбера.

Жан — Люк погали ръката ми с палец. Жестът му беше нервен. Имаше нещо, което не ми казваше, нещо, което го тревожеше. Преместих се така, че да заставам пред него.

— Какво има?

Той се прокашля.

— Причината, поради която разводът ми с Наташа мина толкова лесно, е, че преди брака ни я накарах да подпише някои документи.

— Предбрачен договор?

Той кимна.

— Никога не съм й имал доверие, но на теб имам. Мислех, че тя ще се промени, след като се оженим, че чувството за сигурност ще я превърне в човек, на когото може да се разчита. Но сгреших. Не стана по-добра. Напротив.

— Ще подпиша всичко, което пожелаеш.

— Ето това е причината, поради която знам, че нямаме нужда от предбрачен договор. И когато се оженим, това ще бъде завинаги.

— Значи все пак ще се женим?

— Разбира се — отвърна Жан — Люк. — Възможно ли е да постъпим по друг начин?

— Но...

— Пристигнахме — обяви Жан — Люк.

Спряхме пред къщата на Жил — голяма и модерна, с басейн с преливащ край. Вратата се отвори и той тръгна към нас, ококорил широко очи, с което малко ми напомни на Джак Никълсън от филма „Сиянието“. Отстъпих крачка назад, но преди да успея да се втурна към планините, Жил ме сграбчи за раменете, дръпна ме към себе си, целуна ме по двете бузи, след това ме вдигна и ме завъртя около себе си, преди най-сетне да ме остави на земята.

— Здравей, Сам! Добре дошла! — поздрави ме на английски. — Влез вътре да пийнем шампанско. Днес ще празнуваме годежа ви! *Félicitations!*

Жил вкара Жан — Люк в хола, като го шляпна по задника. Последвах ги, смеейки се съвсем не на място. Натали се появи от кухнята и вдигна поглед към небето. Беше облечена по последна мода — още една францужойка, която се държеше така, сякаш искаше да каже: „Кой, аз ли? О, не, просто облякох първото, което ми попадна под ръка“. Изгледахме се една друга критично, не го направихме прекалено явно, но въпреки това се опитахме да се преценим взаимно. Както повечето францужойки, с които се бях запознала досега, и Натали бе сложила съвсем малко грим, само спирала, основа, руж и съвсем лек гланц за устни. Погледът ми веднага беше привлечен от светлосивите й велурени ботуши. Бяха истинско съвършенство. Целуна ме по двете бузи.

— *Bonjour*, Саманта. *Enchantée*.

След това ме представиха на Клод и неговата двайсет и пет годишна съпруга Даниеле.

Седнахме на един модерен кафяв диван, който ми напомняше за мебелите на „Рош Бобуа“, и Натали ни сервира аперитива — малки хапки с овкусени сирена и *kirs*^[9]. Жил извади фотоапарат от джоба на ризата си.

— Всички искаме да знаем защо. Защо при толкова много мъже в Съединените щати, толкова много мъже във Франция, толкова много мъже по целия свят, защо? Защо избра Жан — Люк?

Цялата стая се разтреса от смях. Жил се разсмя като луд и ме снима. Посочи към Жан — Люк и продължи:

— Погледни го само. Ужасен е. Истинско чудовище!

Седях мълчаливо и не знаех как да реагирам. Жан — Люк се нацупи. Натали и Даниеле свиха рамене. Разбрах, че след като се познаваха повече от трийсет години, за тримата приятели беше съвсем в реда на нещата да си говорят по този начин.

— Нито една жена с малко акъл в главата не би се омъжила за него — съгласи се Клод, почуквайки се два пъти отстрани по главата.

Жил и Клод се наведоха напред. Жил взе един бележник от стъклената холна масичка, като че ли се готвеше да си води бележки.

— Кажи ни. Защо?

— Никога досега не съм срещала мъж като него. Обичам го.

Смехът на Жил прокълтя. Написа нещо в бележника и след като размаха ръце, каза:

— Сам, трябва да бъдеш сериозна *pour un instant*. Защо Жан — Люк?

Отпих глътка от шампанското си. Можех да вляза в тона им, да започна да се държа като тях и да се позабавлявам.

— Какви са всички тези приказки за женитба? — попитах аз и показах лявата си ръка. — Той дори още не ми е предложил. Не виждам пръстен на пръста си. Вие виждате ли? Може дори да е някой пластмасов от пликче с бонбони, това въобще не ме интересува.

Бинго.

Жил и Клод ахнаха от изненада и стиснаха ръце, преструвайки се на изпаднали в шок.

— На колене! Падни на колене и й предложи веднага!

Жените стиснаха ръце в напрегнато очакване. Клод избута Жан — Люк от дивана. И най-неочаквано Жан — Люк застава на коляно пред мен. Приятелите му започнаха да скандират.

— Направи го! Направи го! Направи го!

Жан — Люк грабна ръката ми и попита:

— Саманта, ще станеш ли моя жена?

Отворих уста, за да му отговоря, но всички в стаята в един глас изпъшкаха и ме прекъснаха. Жил се развика, като едновременно с това не спираше да прави снимки като истински папарак.

— Това беше ужасно! Направи го отново!

Жан — Люк поклати глава.

— Саманта, любов моя, за мен ти си единствената жена на света, светлината в живота ми, най-красивата роза в градината ми. Ще ми окажеш ли честта да се омъжиш за мен?

— Не е много по-добре — заяви Жил, — но все пак става.

След това ме побутна по рамото.

— Няма ли да му отговориш? Не ме гледай мен. Аз вече си имам жена.

Погледнах Жан — Люк в очите.

— Да, ще се омъжа за теб.

Жил, Клод, Даниеле и Натали започнаха да скандират:

— Целувка, целувка, целувка.

И ние се целунахме.

— Къде ще бъде тази сватба? — попита Натали.

Хм-хм хм...

Двамата с Жан — Люк отговорихме едновременно:

— В Калифорния.

---

[1] Харесва ми много, много, много. Благодаря. — Б.р. ↑

[2] Деца. — Б.р. ↑

[3] Ужасен. — Б.р. ↑

[4] Кога? Кога искаш деца? — Б.р. ↑

[5] Чайна. — Б.р. ↑

[6] Къде отиваш, татко? — Б.р. ↑

[7] Очевидно. — Б.р. ↑

[8] Добре дошла в семейството. — Б.р. ↑

[\[9\]](#) Популярен френски коктейл с бяло вино и плодов ликьор. —
Б.р. ↑

КОЛЕДНИ КАМБАНКИ

Бяхме отново при Изабел и Ришар и седяхме на леглото, след като се бяхме натъпкали с още патица у Жил и Натали. Имах чувството, че ако хапна още *confit de canard*, ще започна да квакам. Облегнах се на лакти, за да събуя ботушите си, и видях как Жан — Люк извади една кръгла бяла кутийка от чантата си. На капака ѝ беше изписано „Мобусен“. Отвори кутийката. В нея лежеше пръстен от бяло злато с огромен, ама наистина огромен квадратен бледорозов аметист, който блестеше върху елегантната, покрита с малки диаманти женствена халка. Ахнах от изненада. *Fou de toi!*

— Не възнамерявах да направя това тази вечер. Но ситуацията се промени и тъй като Коледа е утре... Какво значение има един ден?

Жан — Люк постави нежно пръстена на безименния пръст на лявата ми ръка и каза:

— Ти така или иначе вече каза „да“.

Не се сещах какво да отговоря. Стоях като вцепенена, вперила поглед в пръстена, готова всеки миг да избухна в сълзи.

— Не се шегувах, когато казах, че пръстенът може и да е от пластмаса...

— Какво има, мила? Не ти ли харесва? Другият повече ли ти харесваше?

Дали ми харесваше? Шегуваше ли се с мен? Вдигнах поглед към Жан — Люк, сълзите се стичаха по лицето ми.

— Луд ли си? Страшно ми харесва. — Обвих ръце около врата му и се целунахме, докато той ме галеше по гърба. — Със или без пръстен, обичам те толкова много. — Засмях се и погледнах ръката си. — Но този тук е наистина страхотен.

— Така е, нали?

Гледах розовия бонбон върху пръста си и не можех да спра да се усмихвам. Тъй като сега вече правехме всичко според правилата, в главата ми се роди една идея.

— Моля те, трябва да поискаш ръката ми от татко. Това ще означава толкова много за него.

— Хайде да се обадим на родителите ти още сега.

— Имам по-добро предложение — казах аз. — Ще осъществим жива връзка.

Извадих лаптопа си, включих го и зачаках нетърпеливо на екрана да се появи иконката на скайп. Видях, че компютърът на родителите ми е онлайн, и майка ми отговори още на първото позвъняване.

— Здравсти, Сам!

— Мамо, включи камерата и извикай татко и Джес.

— Тони, Джес, елате тук — разкрещя се тя. — Сам се обажда от Франция.

Някъде отзад дочух гласа на баба ми:

— Здравсти, Сам! Липсваш ми.

Камерата се включи и усмихнатото лице на майка ми изпълни екрана. Баба надникна зад рамото ѝ.

— Здравсти, бабо, и ти ми липсваш! — казах аз и наклоних глава на една страна. — Бабо, това е Жан — Люк.

— Здравей, Доти — обади се Жан — Люк. — Чувал съм прекрасни неща за теб.

— И аз се радвам да те видя, Жан — Люк — каза баба с доста объркано изражение на лицето. — Искам да кажа, по скайп. Чакам с нетърпение да се запознаем на живо.

Сега вече цялото семейство се появи на екрана, всички говореха един през друг. Бодхи дишаше тежко в ъгъла. Единственото, което се виждаше от него, беше мокрият му черен нос.

Вдигнах ръка и я показах пред камерата. Мама, баба и Джесика започнаха да пицят.

— О, мили боже!

— Поздравления!

— Аааааааааа!

След като вълнението на дамите попремина, смушках Жан — Люк в ребрата. Той се изправи, при което главата му излезе извън екрана. Нагласих лаптопа така, че да могат да се гледат с баща ми очи в очи и да проведат истински мъжки разговор.

— Здравей, Тони, бих искал да помоля за позволения ти да се ожения за дъщеря ти.

От начина, по който очите на татко светнаха, разбрах, че оценяваше жеста на Жан — Люк, макар че очевидно аз го бях подтикнала към това.

— Разбира се — започна татко, но веднага беше прекъснат.

Жените в семейството се разкрещяха:

— Вземи я!

Преди да прекъснем връзката, мама ме помоли да ѝ покажа какво представлява Коледа в Прованс. Затова занесох лаптопа на долния етаж, показах ѝ коледното дърво и фигурките, като мимоходом представих нея, сестра ми и баба ми на Изабел, Ришар, Стийв и приятелката му Лора, които не си бяха легнали и още гледаха телевизия. Всички махаха с ръце и се смееха, а единственото, което ми идваше на ум, беше, че всичко това е толкова странно — да запозная роднините си с новото си френско семейство с помощта на компютър.

В момента, в който екранът изгасна, набрах през скайп мобилния телефон на Трейси.

— Е, весела Коледа — каза тя.

— Весела и на теб. Вече всичко е официално.

— Какво е официално?

— С Жан — Люк сме сгодени.

— Поздравления! Толкова се радвам за теб — каза тя и замълча за миг. — Да не би случайно да се омъжваш във Франция?

Въздъгнах и ѝ обясних, че сме решили да го направим в Калифорния.

Колкото и да си обичах сивия пуловер със светлолилави пайети, купен от „Форевър 21“, вече не бях на двайсет и една и той не ми ставаше. Затова го дадох на Елвир. Тя се усмихна и ми благодари, излезе от стаята, две секунди по-късно се появи в банята, облечена в него, и започна да ме наблюдава, докато се гримирах. Наклони глава на една страна. Разбрах намека ѝ. Имаше нужда от жена в живота си. Усещах го. И, мили боже, кога, ако не сега, бе подходящият момент да изградя връзка с нея.

— *Est-ce que tu veux un peu de maquillage?*^[1] — попитах я и Елвир закима ентусиазирано с глава.

Подбрах естествени цветове — малко кафяв молив за очи, съвсем леки бежови сенки, лек намек за руж и малко спирала. Подадох ѝ гланца за устни и тя си сложи от него. Начинът, по който леко вирна брадичка, ми показа, че в момента се чувстваше красива. Двете слязохме тежко по стълбите и Максим и Стив веднага започнаха да свиркат и да я аплодират, което я накара да се изчерви. Тя удари Максим.

— *Arrête!*

— Малкото ти момиченце пораства — казах аз и седнах до Жан — Люк на дивана. Той изпъшка. — Да се надяваме, че когато порасне, няма да заприлича на мен.

— Какво искаш да кажеш? — попита.

— Ами, семейството ми се опитва да се отърве от мен, а аз като бумеранг непрекъснато се връщам при тях.

Като никога всички разбраха хумора ми. Жан — Люк ме хвана за ръка и ме поведе към масата за вечеря.

— Улових те и повече никога няма да те изпусна.

— Това е добре — отвърнах аз, — защото нямаш право на рекламации.

— *Tout le monde, venez à table* — прозвуча повикването. Всички на масата. Време е за коледната вечеря.

Ален, съпругът на Мюриел, беше донесъл основното ястие за вечерта — див глиган. Някой каза молитвата. Но моите мисли бяха насочени в съвсем друга посока. Как, по дяволите, можех да се измъкна и да не ям това месо от дивеч в гъст сив сос, без да обидя някого? Членовете на бъдещето ми френско семейство — четиринайсет на брой, — които се бяха събрали за празника, говореха бързо един през друг и аз не можех да участвам в този оживен разговор, защото отново не разбирах нито дума. Със същия успех можеха да си говорят и на суахили. Жан — Люк сложи парче глиганско в чинията ми. Зави ми се свят. Стомахът ми се обърна. Започнах да побутвам с вилица мазното парче месо и се опитвах да потисна чувството за гадене. Жан — Люк сложи цяла лъжица от сивия сос върху месото в чинията ми. Преглътнах.

— Мили, мисля, че не бих могла да ям това.

— Хубаво е. Ще ти хареса. Ален сам е застрелял животното.

Като че ли това можеше да ме накара да се почувствам по-добре.

— Знам. Но сосът? Сив е...

— Много е вкусен, направо невероятен, направен е от кръвта на глигана.

От кръвта? Идеше ми да заплача. Също като горкото прасе в чинията ми. Имах чувството, че мен са изпекли. Всички се смееха и говореха, а аз едва се въздържах да не се разкрещя от отчаяние. Колкото повече се смееха те, толкова повече аз се ядосвах. Започна да ме измъчва чувство за несигурност. Този свят, този начин на живот, беше толкова различен от моя. Наблюдавах как всички се хранеха и реших, че сигурно се държа ужасно неприлично на масата. Дори не държах приборите както трябва. За разлика от мен, когато нарежеха храната си, французите не прехвърляха вилицата в дясната си ръка, за да я поднесат към устата. Вперих поглед в пръстена. Изведнъж истината се стовари върху мен със страшна сила. Нов живот? Нов език? В нова страна? И две хлапета, които най-вероятно биха ме заменили за пакетче дъвка? Добре, може би не точно за пакетче дъвка, но със сигурност за котка.

— Какво има, мила? — попита Жан — Люк.

— Не знам дали съм готова за това — прошепнах.

— Не се чувствай длъжна да ядеш от глиганското.

Насилих се да се усмихна, но не казах нито дума.

Жан — Люк взе парчето глиганско от чинията ми и го сложи в своята. Това просто действие ме накара да се почувствам като уплашено дете, чиято рана някой е целунал, за да му мине, изведнъж всичко ми се стори много по-лесно. Вместо да се опитвам да прикрия страховете си за това как бих могла да променя целия си живот и да го споделям, шепнешком казах на Жан — Люк всичко. Той разбра безпокойството ми, а аз осъзнах, че дори когато обстоятелствата ме притискаха, можех да преодолея всичко, стига той да беше до мен. В крайна сметка нали точно старите му любовни писма ме бяха вдъхновили да променя живота си. И от какво толкова се страхувах? Да опитам нещо ново ли? Всичко това беше ново за мен. Събрах цялата си смелост и изядох парче от онова глиганско месо с кървавия сос. Не беше чак толкова лошо. Тази вечер си легнах, развълнувана като дете в нощта на Коледа. Но истинският ми коледен подарък не беше красивият годежен пръстен, нито страстният секс, който

правихме, нито ужасно скъпата котка, която скоро щяхме да вземем, и определено не сушилнята — моят подарък бяха Жан — Люк и децата.

— Знам, че всичко тук е съвсем различно за теб — каза той и ме целуна по върха на главата. — Толкова съм щастлив, че присъстваш в живота ми. Заедно можем да се справим.

Мама беше купила за Жан — Люк, за мен и за децата плюшени чорапи в червено и зелено с монограми, а аз бях напълнила чорапите на малките с най-различни забавни неща — сладки, фланелки, игри, гланц за устни за Елвир и временни татуировки за Макс. Очите и на двамата светеха, докато ровеха в чорапите и с изненада откриваха все нови подаръци. Що се отнася до коледния подарък на Жан — Люк, той бе малко по-специален, не просто фланелка или пластмасово бастунче, пълно с шоколадчета. Той веднага свали стария часовник от ръката си и сложи новия.

— Как можа да си позволиш да купиш такова нещо? — попита той.

— С помощта на древна китайска тайна — отвърнах аз.

— Сам...

— Жан — Люк, моля те. Купих го преди няколко месеца, когато имах парите.

— Това е прекалено.

Но не беше. Беше нищо в сравнение с онова, което той бе направил за мен.

— Знам, че обичаш да се гмуркаш. А освен това знам, че имаш нужда от нов часовник.

Купих часовника за гмуркане на швейцарската армия, който бе направен от неръждаема стомана, имаше син циферблат и можеше да се използва на петстотин метра под водата, веднага след пътешествието си в Европа, месеци преди големият лош вълк под формата на фалит да бе дошъл и с гръм и трясък да бе издухал къщичката ми. Когато видях часовника в един сайт, веднага разбрах, че трябва да го взема за Жан — Люк. Освен това бе на сметка, тъй като цената му беше намалена. Изискваше се огромен самоконтрол от моя страна да не му кажа за него, особено като се има предвид, че

часовникът през цялото време бе скрит в бюрото ми, когато Жан — Люк ми гостуваше през октомври.

— Във всеки случай беше на разпродажба и също като мен при него нямаш право на рекламации.

— Сам, това е прекалено — повтори Жан — Люк.

— Твърде късно е — отвърнах.

След като всички в семейството отвориха коледните подаръци, ние събрахме нещата на децата, качихме се в колата и пътувахме около трийсет минути, за да ги оставим при баба им по майчина линия, където щяха да прекарат следващата седмица. Спряхме пред една малка тухлена къща с висока ограда. От другата страна на улицата, на откритото пространство, тичаха петли и кокошки. Една черно-бяла котка се приближи до портата. Децата ни целунаха бързо по бузите, грабнаха чантите си и изскочиха от колата. Хвърлиха чантите си пред входната врата и се затичаха след котката.

— Аз ще се запозная ли с баба им? — попитах.

— Не. Тя ме мрази, обвинява ме за смъртта на дъщеря си.

— Нямах никаква вина, че Фредерик се е разболяла от рак.

— Но тя не мисли така и никой не може да я убеди в обратното.

Една сивокоса жена, облечена в черни панталони и бял пуловер, излезе от къщата. Махнах ѝ с ръка, но тя даже не си направи труда да погледне към нас. Вкара децата в къщата, като дори за миг не погледна през рамо, нито по някакъв друг начин показа, че е забелязала присъствието ни.

Преглътнах. Това щеше да бъде труден за преодоляване проблем. Казах си, че не трябва да забравям да направя опит да изгладя противоречията.

Тъй като се намирахме в сърцето на Прованс, с Жан — Люк останахме при Изабел до края на седмицата и той отново се превърна в моя личен (и много секси) екскурзовод. Посетихме древни руини, катедрали и укрепени градове — Марсилия, Екс ан Прованс, Сен Реми дьо Прованс и Ле Бо дьо Прованс. Но аз с нетърпение очаквах Нова година, приемах я като символ на новия ми живот. Жил ни беше поканил да посрещнем празника във вилата му в Алпите.

Бяхме изминали известно разстояние от двучасовия път, когато Жан — Люк ме попита:

— Мила, ти караш ли ски?

За първи път отидох да карам ски с Трейси и преживяването беше истински кошмар. До този момент кракът ми не бе стъпвал на планина, не че баирите на Южен Уисконсин можеха да се нарекат планина, те по-скоро бяха създадени от човека хълмове от твърд лед. Трейси ме инструктира около две секунди, след което моментално се отправихме към седалковия лифт, който веднага ме блъсна на земята. Паднах още веднъж — този път, като слизах от лифта. Трейси ме качи на върха на хълма, след което ми каза „давай“. И аз дадох. Понесох се надолу по хълма, крещейки с цяло гърло: „Махнете се от пътя ми! Не мога да карам ски!“, минах през едно малко скокче, размахвах крака и връхлетях един нещастник, който беше спрял на хълма. Трейси каза, че от върха се е видяла само една гигантска бяла топка. Бум! За щастие, не бях наранена, само си изкарах въздуха и изкривих щеката на човека.

— Обожавам ските, но мисля, че трябва да започна съвсем внимателно, например от бебешката писта. Не съм карала много отдавна.

— О! — възкликна Жан — Люк. — То е като карането на колело. Никога не се забравя.

— Като моя френски ли?

Жан — Люк не обърна никакво внимание на закачката ми.

Друг път, когато отидох да карам ски с Трейси, ударих коляното си лошо и се наложи да ме свалят от пистата с носилка. Започвах да се питам дали идеята беше особено добра. Дали нямаше да е по-разумно да си почивам във вилата и да пия горещ сайдер?

— Нямам екипировка за ски — напомних му, като си мислех, че по този начин ще успея да се измъкна и да предотвратя посещението си в спешното отделение.

— *C'est pas grave*. Не е проблем. Натали и дъщерите й ще ти заемат каквото ти е необходимо.

— Чудесно.

Пейзажът пред очите ни се промени, стана планински и невероятно красив, назъбените върхове се издигаха към небето. Вилата на Жил се намираше в Алп дьо От Прованс, в ски курорт, наречен Сент Ан ла Кондамин. Трябва да призная, че изглеждаше страхотно да

заявя: „О, прекарах Коледа в Прованс, а за Нова година отидохме да караме ски в Алпите“.

Заваля още по-силно. Не беше истинска виелица, но видимостта бе силно затруднена. Жан — Люк съсредоточи вниманието си върху пътя и както винаги запази пълно спокойствие. По прозореца на колата се залепиха няколко борови иглички.

Най-накрая видяхме табелката „Сент Ан ла Кондамин“! Кокалчетата на ръцете на Жан — Люк побеляха в усилието му да държи колата под контрол. Един рейс беше спрял встрани на пътя. Нямахше мантинела. Само едно грешно движение и щяхме да се изтърколим надолу по хълма. Затворих очи, докато опасността премине. И се молех.

На хълма вдясно от нас имаше двайсетина дървени вилички. Завихме в една тясна уличка и спряхме. Преди да изляза, обух чифт зимни ботуши, взети назаем от Елвир.

— Коя е вилата на Жил?

Жан — Люк изду долната си устна и сви рамене. Извади мобилния телефон от джоба на якето си, набра номера, каза нещо бързо на френски и след това се отправи към една тясна стръмна пътека.

— *Suis-moi*. Последвай ме. Тук, наблизно е. Трябва да побързаме. Току-що говорих с Жил и се разбрахме да се срещнем след десет минути за обяд. Натали ще ни посрещне във вилата.

Поставяйки крак пред крак, прекосих пътя, покрит с тънък лед. Мирисът на пушек изпълваше въздуха, няколко камини бълваха бели облаци дим, приличащи на захарен памук. С широка усмивка и чаша горещо кафе в ръка Натали ни махна откъм верандата.

— *Coucou! Faites attention!* Хей, вие! Внимавайте! — извика тя и ме хвана за ръката, преди да се подхлъзна по стълбите.

Влязохме във вилата, където ни очакваха малък хол и кухня. Банята беше скрита отзад, зад едно перде. Дъщерите на Жил, и двете тийнейджърки, спяха на първия етаж, който представляваше голямо открито пространство с няколко легла и баня: Натали посочи към двете мансардни стаи с общ балкон.

— *Ta chambre est a droite*. Вашата стая е вдясно. *On y va dans cinq minutes.*^[2]

Имах пет минути да се приготвя. Натали ми даде една черна грейка, бяло скиорско яке, ръкавици, шапка, дебели вълнени чорапи и скиорски очила.

Изглежда, щях да се чувствам добре и нямаше да ми е студено в покрития със сняг като захар свят около нас.

Дори и да си счупех крака.

В мига, в който отворихме вратата на снекбара, всички присъстващи извикаха:

— *Ahhh, c'est Samantha et Jean-Luc* — и целият ресторант запя.

Една чаша, пълна с пет сантиметра пастис, бе напъхана в ръката ми. Прегръщаха ме и ме целуваха. И след това ме целуваха отново.

— *Félicitations!*^[3]

Нямах представа кои са тези хора. Но вече ги обичах.

Жан — Люк прошепна в ухото ми:

— Жил ми каза, че повечето от тези хора са производители на вино от областта Нем. Всички те идват тук от години.

— Производители на вино ли? — попитах и се усмихнах така широко, че бузите ме заболяха. — Значи са мои хора.

Отпих глътка пастис, която стопли гърлото ми почти толкова, колкото искреното бурно приветствие бе стоплило душата ми. След това дойде време да караме ски.

За нещастие, Жан — Люк не бе разбрал правилно думите ми и бе решил, че „Обожавам да карам ски“ означава „Мога да карам ски“, така че в крайна сметка аз паднах, ударих главата си и си изкълчих коляното на една писта, която определено не беше бебешка. Това обаче не ми попречи да танцувам цяла нощ на песента на Давид Гета и Кид Къди „Спомени“, както и на други френски и американски хитове, заедно с Жил, Натали и дивата тълпа от винопроизводители от Нем, включително един мъж на име Анри, когото видях да се измъква с огромна бутилка пастис.

Когато удари дванайсет, Жан — Люк ме целуна по устните, докато все още имаше тази възможност. Очевидно във Франция човек трябваше да целуне всички присъстващи и за всеки случай хората от Нем ми дадоха и по още една допълнителна целувка — обичаят в Южна Франция е да допрете бузите си три пъти и да си дадете въздушни целувки. Дясно. Ляво. Дясно. А може и да беше ляво, дясно, ляво. След като разбраха новината за скорошния ни годеж, всички

искаха да са близо до нас. Двамата с Жан — Люк успяхме да се измъкнем от партито рано — около три сутринта, — така че да посрещнем насаме Новата година, преди да заспим.

На следващата сутрин поблагодарихме и се сбогувахме с всички, тръгнахме рано, за да вземем децата от баба им и да се отправим към дома. Учудих се, когато видях, че от къщата излязоха четирима души, за да ни посрещнат: Тиери — чичото на децата, съпругата му Кристина и двете им деца — Томас, който беше на възрастта на Елвир, и Матилде на възрастта на Макс. Двамата с Жан — Люк излязохме от колата и изпълнихме ритуала с целуването.

Именно чрез Тиери, с когото някога бил близък приятел, Жан — Люк се запознал с Фредерик. Естествено, след като Жан — Люк напуснал сестра му, приятелството им се разпаднало. Тиери поне се опитваше в името на Макс и Елвир да потисне чувствата си към Жан — Люк и това ме радваше. Двамата мъже се шегуваха един с друг относно косата си, или по-точно липсата на такава. Казахме си за последен път *Bonne Année*^[4], но въпреки приятелското отношение и смеха, когато децата се качиха в колата, атмосферата беше тягостна.

Макс каза бързо нещо на френски. Погледът на Жан — Люк помръкна.

— Какво каза той? — попитах аз.

— Че баба им и чичо им ги подкачали за нас двамата, казали, че къщата ми сигурно има въртяща се входна врата. Коя жена влиза? Коя излиза?

— Е, да се надяваме, че един ден ще видят истината. Ти обичаш децата. И знаеш ли какво? Аз също ги обичам — казах аз и стиснах ръката му. — Никъде няма да ходя. И освен това ще махна въртящата се врата. Ще се превърнем в истинско семейство.

---

[1] Искаш ли малко грим? — Б.р. ↑

[2] Тръгваме след пет минути. — Б.р. ↑

[3] Честито! — Б.р. ↑

[4] Честита Нова година. — Б.р. ↑

ФРЕНСКО-АМЕРИКАНСКАТА ДИРЯ ОТ ДОКУМЕНТИ

От френското консулство в Лос Анджелис научихме, че от административна гледна точка ще бъде много по-лесно да се свържем законно във Франция, а след това да организираме церемония за семейството и приятелите си в Малибу. Единствената законна процедура във Франция бе гражданският брак, извършен в местното *mairie*, или кметство. Допълнителна сватбена церемония, проведена в църква или някакъв друг храм, беше често срещана практика, но тя не узаконяваше брака. Преди да ни определят дата за сватбата, трябваше да представим в *mairie* папка с документите ни за женитба и едва тогава оттам щяха да публикуват това, което се нарича *la publication des bans*, във витрина, така че целият град да може да види съобщението, в случай че някой — например някой отмъстителен бивш съпруг или съпруга — пожелаеше да се противопостави на брака. Това малко ми заприлича на традиция от Средните векове, но такъв беше законът. Документите, които трябваше да подготвим, бяха объркани и изглеждаха безкрайно много.

В момента, в който се прибрахме в новия ми дом, отидохме в *Hôtel de Ville* — изискано название на кметството, — за да вземем списък с необходимите документи. Влязохме в сградата на кмета, седнахме на една твърда пейка пред *état civil* и търпеливо зачакахме да дойде редът ни. Няколко минути по-късно една пълна жена с кестенява коса и тъмни очи ни направи знак с показалец да влезем в кабинета. Настани се зад бюрото и с жест ни покани да седнем на столовете пред нея. Докато Жан — Люк ѝ обясняваше причината за посещението ни, тя го гледаше с любопитство, а по погледа ѝ разбрах, че го бе разпознала. Жената бръкна в една папка, извади оттам едно оранжево листче и го постави пред нас.

— *Vous avez des questions?*^[1]

Погледът ѝ казваше това, което устните не изговориха: „Би трябвало да знаеш какво ти е необходимо. Нали беше тук и миналата

година?“. Когато станахме да си ходим, погледът на жената попадна върху огромния ми пръстен в бонбонен цвят и тя погледна гневно към Жан — Люк. Бяхме обречени. Почувствах го.

Списъкът на Жан — Люк беше твърде прост: актът му за раждане, решението за развод, документ за самоличност и такъв, доказващ местожителството му. Моят беше доста по-дълъг. Освен документите, изискани от Жан — Люк, които трябваше да бъдат преведени от заклет преводач, бе необходимо да представя още или *certificat de non-remariage*, или *certificat de coutume*. Първият сертификат потвърждаваше факта, че след развода не съм се омъжвала отново. Вторият беше законов документ, който заявяваше, че според законите на моята страна имах право да встъпя в брак и не съм се омъжвала след развода си.

— Мисля, че трябва да наемем адвокат, който да ни снабди с всички документи — каза Жан — Люк.

— Защо? Струва ми се, че тук има повторение. Искам да кажа, че пише „или“. Или означава или.

— Имам такова предчувствие.

Начинът, по който жената от *mairie* бе изгледала Жан — Люк, ме накара да се съглася с него.

— Каза ли вече на Крис за нас? — попита Жан — Люк.

— Все още не съм. А ти на Наташа?

— Тя не отговаря нито на имейлите, нито на обажданията ми — отвърна той и нацупи устни. — Но Крис все още ти пише имейли. Това трябва да спре.

— Знам — съгласих се аз. — Но нещата между Крис и мен стоят по различен начин. Бяхме заедно почти тринайсет години...

— Сега си с мен, Сам.

— Ще му кажа — заявих аз.

Единственият проблем беше, че не знаех как да преодоля този страх, как да кажа на бившия си съпруг, че съм щастлива. Най-после. Щастлива.

Докато Жан — Люк беше на работа, а децата на училище, прекарвах времето си в търсене на някакви възможности за работа като дизайнер на свободна практика в Щатите, само за да установя, че такива не съществуваха. Освен това се опитвах да разбера какъв е най-лесният начин да набавя документите за предстоящата си женитба, и

то възможно най-скоро. Макар че на сайта на френското консулство имаше списък с адвокати, както и районите, в които практикуваха, откриването на такъв, който можеше да работи както в Щатите, така и във Франция, се оказа истинско предизвикателство. Двамата с Жан — Люк окомплектовахме неговите документи, но решихме, че ще е най-добре аз да събера моите, когато се върна у дома.

Една седмица не е чак толкова много, нали така?

Жан — Люк ми беше обещал, че ще ми покаже как изглежда ежедневието му с децата. И сега, след като празниците бяха отминали, получих обещаното. Вечерно време ме учеше как се готвят основните френски ястия — умение, което отлично владееше, след като толкова дълго бе живял като самотен баща. Отварях бутилка вино и двамата пиехме по чаша, докато той ми обясняваше тънкостите на приготвянето на киш — тайната се състоеше в предварително подготвената кора, миниатюрните парченца шунка, наречени *lardons*, *crème fraîche*, *herbes de Provence* и дижонска горчица, при това истинска. Аз готвех *lardons*, докато Жан — Люк биеше яйцата с тел. Срецахме се някъде по средата и се целувахме над киша или над *pot-au-feu*, *bœuf bourguignon* или по-простите ястия, завършващи на *ettes* — *raclettes*, *tartiflette* или *galettes*. Работехме добре заедно и на мен много ми допаднаше фактът, че той обичаше да готви не по-малко от мен. Една вечер обаче Жан — Люк се забави на работа и аз приготвих яденето сама, когато Елвир влезе в кухнята, последвана от Макс.

— *On mange quoi ce soir?*^[2] — попитаха те с известен страх.

Жан — Люк ме беше предупредил за една случка с храна, която децата бяха преживели с Наташа. Очевидно тя бе сготвила някакво руско ядене с огромно количество майонеза и те отказали да го ядат, което я накарало да изпадне в истинска истерия. Качила се на горния етаж разревана, затръшна вратата и отказала да излезе от спалнята до сутринта. Освен това заявила, че повече никога няма да се опита да сготви нито на децата, нито на Жан — Люк.

— Тази вечер — отвърнах аз с широка усмивка — ще хапваме *un magret du connard*.

— *Connard?* — попита учудено Макс.

— Да — отвърнах аз. — Обичате ли *connard*?

Децата избухнаха в луд смях, а аз не можах да разбера защо, докато Елвир не ми обясни, че *connard* означава „задник“ на френски, а

canard) е патица. Леле! Макар че напоследък гафовете ми на френски ме караха да се червя от неудобство, този беше добър. За първи път Макс и Елвир искрено се смееха заедно с мен.

Докато ядяхме патицата, сервирана с гарнитура от ориз и зелен фасул, хвърлих поглед към дивана. Имаше нужда от цветни възглавници и няколко одеяла. Трябваше и килим за пода на хола. Малко произведения на изкуството по стените също биха изглеждали добре. Дизайнерът в мен не можеше да се въздържа да прави планове, не всичко трябваше да е непременно полезно. Освен това бе нужно да оставя и собствения си отпечатък в къщата, да я направя свой дом. Съставих си списък с нещата, които трябваше да донеса от Щатите, както и онези, които не трябваше да пропусна. Като чинии и прибори, които да си подхождат, тенджери и тигани, които да не са криви, както и купи за сервиране.

За щастие, Жан — Люк се съгласи. Искаше да направи така, че домът ни да изглежда по-весел, но бе прекалено зает на работа и нямаше време. Започнах с дребните неща, отидох в града и започнах да избирам предмети за украса — разбира се, на разпродажба — като например два свещника от цветно стъкло и една резбована дървена табла.

Що се отнася до домакинската работа, имах чувството, че прането никога не свършва. Така става, когато в къщата живее тийнейджърка, чиято представа за разтребване се състои в това да изсипе всичките си дрехи в коша за пране. Спомням си тези дни. И бях много благодарна на Жан — Люк, че беше купил сушилнята. Аз съм американка, свикнала със съвременните удобства, и не можех да си представя, че през зимата ще простирам дрехите и чаршафите в задния двор, закачайки ги с дървени щипки като съседките ни. В петък вечер отивахме да напазаруваме основните хранителни продукти, а събота сутрин прекарвахме на пазара, където купувахме пресни плодове и зеленчуци. В неделя Жан — Люк, децата и аз чистехме заедно. Повярвайте ми, няма по-секси гледка от това как един мъж чисти с прахосмукачка и мие пода, особено като се има предвид, че не обичам да правя и двете. Предпочитах да бърша прах и да подреждам. Проблем настъпваше само когато децата отказваха да слушат Жан — Люк или му отговаряха като истински тийнейджъри. Когато се случеше подобно нещо, аз просто се правех, че не ги разбирам. Исках

да стоя далеч от разправиите им, поне докато не ме приемеха в живота си.

Само едно нещо липсваше в нашето процъфтяващо френско-американско семейство — котето.

Затова се качихме на колата и пътувахме в продължение на два часа, докато стигнем до Бордо, за да вземем Бела от развъдника, като през цялото време си пеехме основната мелодия от мюзикъла „Щастливи дни“. В момента, в който я видяхме, се влюбихме в нея. Беше истинска красавица, а козината ѝ бе мека като коприна. Мъркаше като мотор. Беше лъскава и мускулиста, коремчето ѝ беше на леопардови петна, а лапичките — на тигрови ивици. Шарките на муцунката ѝ създаваха впечатление, че непрекъснато се усмихва. Имаше огромни красиви жълто-зелени очи, излъчваше мъдрост и някаква тайнственост почти. Децата бяха развълнувани до краен предел. Аз също. Може и да бяхме купили една от най-скъпите котки на света, но фактът, че това ме бе сближило с децата, беше безценен. Бяхме едно голямо и щастливо почти семейство.

Имах чувството, че е прекалено хубаво, за да е истина.

И наистина беше така, защото отново времето мина прекалено бързо. Едва бяхме започнали да навлизаме в естествения ежедневен ритъм на живота, децата тъкмо свикваха с мен и аз трябваше да си тръгвам. Вперих поглед в очите на Жан — Люк, докато чакахме на летището. Той настоя да остане с мен до последния момент, искахме да прекараме заедно всяка възможна секунда.

— Моля те, трябва да му кажеш за нас.

Под „му“ Жан — Люк разбираше бившия ми съпруг Крис.

— Виждам чувството за вина в очите ти.

Преди да тръгнем за летището, бях направила грешката да проверя пощата си, където намерих безброй имейли от Крис, в които ми съобщаваше, че здравословното състояние на Айк бързо се влошава, а това само по себе си бе твърде тревожно. Вътрешното ми усещане за кучето се бе оказало вярно.

— Не сега. Моментът не е подходящ.

— Много добре те познавам, Сам. Ти имаш голямо, добро сърце, но той е вреден за теб. Токсинът не убива моментално. Малко по малко навлиза в теб. Трябва да изхвърлиш отровата от живота си, преди да е унищожила всичко. Има по-важни неща, за които трябва да мислиш.

Имаш мен и децата. Трябва да се освободиш от чувството за вина и да продължиш напред.

Знам, че беше прав, но не смятах, че сега най-важното нещо за мен бе да нараня Крис още повече, предпочитях да избегна конфликта.

— Обещавам. Ще го направя.

— Кога?

— Не мога да му сервирам това в момента. Айк...

— Разбирам те за Айк. Наистина те разбирам. Но също така мисля, че той използва кучето, за да те държи в живота си.

Жената зад гишето на „Бритиш еървейс“ ми направи знак да се приближа. Жан — Люк държеше ръката ми, докато се регистрирах, стискаше я. Имахме само още няколко минути, след което трябваше да се отправя към изхода. Тъгата надвисна над доскоро щастливото ми съществуване.

— Сам, знам, че ще постъпиш правилно — прошепна Жан — Люк в ухото ми. — Искам да бъдеш тук, при мен. Изцяло.

— Ще направя каквото мога. Толкова бързо, колкото мога.

Разделих живота си на малки парчета, като реших, че по този начин ще мога по-лесно да преглътна проблемите, с които ми предстоеше да се справя. Първо сватбата. Що се отнася до акта ми за раждане, който беше най-важният документ, изискван от френските власти, за да одобрят встъпването ни в брак, трябваше да попълня някакъв формуляр и да го изпратя заедно с нотариално заверена клетвена декларация, удостоверяваща самоличността ми, придружени от чек за четиринайсет долара. Това беше лесно. Бързо го отметнах в списъка си.

Беше дошло време да си наема адвокат, който да уреди фалита ми. Това щеше да ми струва малко над две хиляди долара, но така щях да се отърва от дълга си. Преди да я наема, разказах на адвокатката точно в каква ситуация се намирах и споделих решението си да се преместя във Франция. Тя ме увери, че това не представлява никакъв проблем. Няколко дена по-късно получих съобщение, че изслушването ми е насрочено за края на февруари.

— Мила — каза Жан — Люк по време на един от ежедневните ни разговори, — ако молбата ти за обявяване на фалит не бъде приета,

аз съм тук, за да ти помогна. Заедно ще се справим. Ще плащам месечните такси, докато успея да продам мансардния апартамент в покрайнините на Париж. Така или иначе, отдавна искам да се отърва от него.

Това по никакъв начин нямаше да стане. Оценявах предложението му, но нямаше да допусна подобно нещо. Гордостта ми не би го позволила.

— Но това са твоите пари за черни дни. Това е единствената ти инвестиция. Сама ще се справя с финансовата каша, която съм забъркала. Това не е твой проблем.

Жан — Люк нямаше никакви дългове. Никога не бе имал. Когато за първи път му казах каква сума дължа по кредитните си карти, той не разбра как съм успяла да задлъжня толкова много. Той беше поставил лимит на кредитната си карта от три хиляди евро и похарчените от него пари всеки месец се изплащаха автоматично. Разбира се, понякога се случваше да остане на „червено“, както се изрази той, но това никога не бе за дълго, а и наказателните лихви на банките не бяха големи.

— Сега инвестирам в теб.

Какъв човек само. Щеше да стои до мен при всяка една криза.

Тонът на Жан — Люк изведнъж стана сериозен.

— Каза ли вече на Крис?

— Това е последната точка в списъка ми, но вече приближавам към нея.

— Гордея се с теб — заяви Жан — Люк.

— Гордееш се?

— От това, че си толкова силна.

По онова време не се възприемах като силна. Стресът, на който бях подложена, ме смазваше и вече започвах да се съмнявам дали ще мога да запазя здравия си разум. Питях се дали ще успея да свърша всичко необходимо, за да вкарам живота си обратно в релси. Списъкът ми представляваше пълна бъркотия от нечетливи драсканици. Колкото повече си мислех какво трябва да свърша, толкова по-дълъг ставаше. Обадих се на Треиси, имах нужда да чуя приятелски глас.

— Можеш ли да ми дойдеш на гости, преди да се преместя във Франция? — попитах я.

— Кога имаш предвид?

— Ами, аз ще пътувам през април, така че какво ще кажеш за март?

— Веднага щом затворя телефона, ще погледна какви билети има — отвърна. — Не мога да повярвам, че ще се местиш във Франция. Това е лудост.

Преглътнах. Това наистина си беше лудост. Вече започвах да осъзнавам действителността. Преместването в чужда страна беше много страшно преживяване, най-меко казано. В какво се забърквах? И тъй като бях в настроение да правя списъци, реших да направя списък с всички „за“ и „против“ женитбата с Жан — Люк и преместването ми във Франция.

ПРОТИВ

1. Ще бъда далеч от семейството и приятелите си.
2. Не говоря езика добре.
3. Ще трябва веднага да приема ролята на родител.

ЗА

1. През последната година живея в дома на родителите си, а Франция е само на един полет отук. Мога да се върна вкъщи, когато поискам.
2. Ще си намеря нови приятели. И всичките ми приятели от Щатите умират от желание да ми дойдат на гости във Франция — особено сестра ми.
3. Ще се потопя напълно във френската атмосфера, така че няма начин да не усъвършенствам френския си.
4. Разбирам се много добре с децата на Жан — Люк. Сигурна съм, че в сърцата им има място за мен.
5. Преместването в нова страна би било истинско приключение.
6. Не мога да си представя живота без Жан — Люк. Обичам го.

Всички доводи „за“ обезсмисляха доводите „против“ и откровението, което получих вечерта на Коледа, се бе запечатало в съзнанието ми. Спомних си, че се боря за любовта си. Ако това беше лудост, то бях готова да полудея. Можех да се справя със стреса, но точките в списъка с предстоящите ми задачи нямаше да се отметнат от само себе си. Имаше един-единствен човек, на когото можех да разчитам да ме измъкне от батака на живота ми — това бях аз и само аз.

Още малко и банковата ми сметка щеше да отиде на червено. Наистина се нуждаех от пари. Обадох се на Стейси, за да ѝ кажа, че съм готова да поема нощната работа, но мога да разхождам само хъското Кира, тъй като стопаните му живееха наблизко, а аз трябваше да върна колата си. След като свърших с този разговор, оставих съобщение на гласовата поща на служителката в Бюрото по труда, а после за всеки случай ѝ изпратих и имейл. Изпратих няколко резюмета в отговор на оферти за работа на свободна практика, които намерих в интернет. Обадох се в банката и ги информирах за тежкото финансово положение, в което бях изпаднала, съобщих им, че съм подала документи за фалит и ще върна колата. През останалата част от следобед се занимавах с данъците си. Тъй като по-рано бях осребрила пенсионните си вноски, се оказа, че дължа триста долара по пенсионния си план. Стомахът ми се сви. Проснах се изтощена на леглото и тъкмо задрямвах, когато телефонът ми иззвъня. Беше брокерката, която се занимаваше с продажбата на пръстените ми.

— Имам една добра и една лоша новина — започна тя. — Коя да ти кажа първо?

Мечтаех да чуя нещо хубаво.

— Добрата.

— Продадохме сервиза за чай.

— Чудесно! — Разсъних се моментално и седнах в леглото. — А лошата?

— Говорих със специалистката по бижута и тя ми даде оферта за пръстените ти. Не е точно това, което очакваш, но според нея в момента не може да се направи нищо по-добро.

Сумата, която ми събщи, наистина звучеше разочароващо, но не исках да разчитам прекалено много на късмета си, като се има

предвид, че никой в града не ми даваше повече от две хиляди. Направих сметка наум.

— Приемам.

— Утре ще ти изпратя чека по пощата.

Въздъгнах от облекчение толкова дълбоко, че въздишката ми можеше да накара листата на всички дървета в каньона да зашумолят.

Докато все още имах кола и здравна осигуровка, си запазих час при лекаря за годишната профилактична цитонамазка. По време на редовния мамологичен преглед тя изрази безпокойство от наличието на няколко бучки, които бе напипала в дясната ми гърда. Даде ми час за мамография и ехографско изследване. Също както когато на шестнайсет години открих бучката, и сега непрекъснато стисках и опипвах гърдата си — бях повече от разтревожена, вече не бях тийнейджърка.

* * *

Две седмици по-късно двама татуирани бабаити дойдоха да вземат колата ми. Не ги погледнах в очите. Само им подадох ключовете, без да кажа и дума. Няколко часа по-късно получих заверено копие на решението за развода ми, което беше прекрасно, но освен това имах и писмо от Отдела за гражданско състояние в Лос Анджелис, с което ме уведомяваха, че при тях няма никакви данни за раждането ми. Скоро разбрах, че тъй като бях наполовина осиновена, данните ми се пазеха в Сакраменто и аз трябваше да се обърна към Калифорнийския отдел по общественото здраве, на чийто сайт прочетох, че издаването на акт за раждане може да отнеме до осемнайсет седмици. Без акт за раждане, издаден и сертифициран през последните шест месеца, не можех да се омъжа за Жан — Люк.

Обзе ме гняв.

Дявол да го вземе този Чък. За пореден път биологичният ми баща бе объркал живота ми. Ако не беше той, актът за раждане щеше да бъде в ръцете ми след две седмици.

Тъй като вече нямах кола, се изкачих бясна в жегата една миля нагоре по пътя в каньона, за да разходя Кира, надявайки се, че собственичката ѝ Барбара, която беше адвокатка, ще си е вкъщи.

Барбара беше приблизително на възрастта на майка ми и беше любимата ми клиентка, тъй като не се отнасяше към мен като към прислуга, а ме приемаше като приятелка. Отворих вратата задъхана и с радост видях, че тя седеше зад компютъра си в хола. Разказах ѝ за проблема си, а брадичката ми потрепваше през цялото време.

— Скоро ще има избори, Саманта. Добре си направила, като си писала първо на Калифорнийския отдел по общественото здраве. Ако това не ти помогне, обърни се към големите клечки, като например сенатора или дори губернатора. Аз на твое място не бих губила повече време. Приемните им за граждани са точно за тази цел — да помогнат на хората от техния избирателен район. Опитай, не може да ти навреди — заяви Барбара и вдигна юмрук. — Бори се за любовта си. Подкрепям те изцяло.

Писах до всички възможни институции в Калифорния, молейки за помощта им. След това съобщих новината на Жан — Люк.

— Мила, не се тревожи толкова — отвърна той. — Засега трябва просто да продължим напред с това, което имаме. Сканирай стария си акт за раждане и решението за развод, изпрати ми ги и аз ще дам да ги преведат, докато ти издирваш оригиналите. И след като вече имаш решението за развод, наеми адвокат, който да ти извади *certificat de coutume* и за *nonremariage*. Не се стресирай. Всичко ще се нареди.

Ами ако не се нареди?

---

[1] Имате ли въпроси? — Б.р. ↑

[2] Какво ще вечеряме? — Б.р. ↑

ЛЮБОВ, ЗА КОЯТО СИ ЗАСЛУЖАВА ДА СЕ БОРИШ

— Дишай, издишай. Можеш да го направиш. Ти си безстрашна авантюристка.

Тези думи се превърнаха в моя мантра. Трите дузини оранжеви и яркорозови рози, които Жан — Люк ми изпрати за Свети Валентин, затвърдиха това ново усещане за сила. А имейлът, който получих по-късно през деня, ми даде сили да продължа напред.

До: Саманта

От: Жан — Люк

Относно: Joyeux Saint-Valentin

Любов моя,

Когато се събудиш, погледът ти първо ще се спре върху това съобщение и в думите ми ще видиш цялата любов, която изпитвам към теб. Когато се срещнахме, ти беше тийнейджърка, а аз млад мъж, но една страница от любовта ни вече бе започнала да се пише — една страница от книгата на любовната ни история, нашата история с главно „И“. Тази книга беше затворена точно толкова бързо, колкото бе отворена. След това, през един майски ден на 2009 година, двайсет години по-късно, книгата отново беше отворена и празните страници бяха изпълнени с любовни думи... отново и отново.

Това е нещото, което правех аз, което правехме ние във всяка минута и всеки час на всеки ден от месец май насам. Държа сърцето ти в ръката си и ще го пазя като безценно съкровище. Думите ми никога не отиват напразно, когато говоря или пея за любовта ми към теб. Днес книгата е отворена... Любов... на този първи Свети Валентин, който споделяме за първи път. Сърцето ми бие

за теб така, както никога досега не е било. Верен съм на душата и тялото ти. Верен съм на нашата клетва. Верен съм на обещанието си. Аз съм мъж, дълбоко влюбен в теб, моя принцесо, моя красавице, моя любима.

Обичам те. Честит Свети Валентин. Не се тревожи. Всичко ще се нареди. Ще бъдем заедно.

Жан — Люк, твоят мъж

Да, можех да го направя. Когато усещах любовта до себе си, можех да направя всичко и се борех със зъби и нокти за нея. С Жан — Люк щяхме да бъдем заедно, независимо от проблемите, пред които се изправяхме.

Следващата точка, която трябваше да отметна от списъка си, беше от финансово естество и изключително стресираща. Майка ми ме закара до изслушването за фалита ми. Влязох тичешком в сградата, за да потърся адвокатката си, докато мама търсеше място за паркиране. Започна да ми се гади. Ръцете ми се потяха. Адвокатката ме чакаше в стая 110. Шанън се спусна към мен.

— Нали носиш със себе си личната карта и картата за социални осигуровки?

Стомахът ми се сви.

— Осигурителната ми карта ли? — попитах аз и вдигнах пръст.

Сигурно нямаше да е зле да ми изпрати един имейл, за да ме подсети.

— Извини ме, връщам се веднага.

Любовта нямаше как да ми помогне при това недоглеждане. Но, от друга страна, може би щеше да го направи?

Спуснах се към фойето, ровейки да намеря телефона си, и като обезумяла набрах номера на мобилния телефон на майка ми.

— Мамо, моля те, можеш ли да се върнеш вкъщи и да ми донесеш осигурителната карта? Намира се в малкото чекмедже на бялото бюро. — Можех да припадна от притеснение. — Трябва да я представя.

— Сам, Сам, всичко е наред. Успокой се. Вече пътувам натам.

Върнах се обратно в стаята на моето мъчение и падение и Шанън ми подаде едно листче. Беше част от заявлението ми, че съм

безработна, и на него бе написан номерът на картата.

— Надявам се, че това ще свърши работа. Но кой знае? — посочи вратата от неръждаема стомана пред нас и каза: — Да влизаме.

Един мъж седеше пред дълго метално бюро, а жената до него водеше записки. От двете страни на стаята имаше поставени две маси с лице към тях. В помещението имаше около петдесетина стола, подредени в редици, на някои от тях седяха хора и гледаха също така изплашено като мен. Прехапах долната си устна. Шанън ме заведе до един свободен стол и ми направи знак да седна. След това ми прошепна:

— Когато те извикат по име, ще седнеш на масата до вратата. Аз ще седна срещу теб.

Кимнах с разбиране.

— Единственото, което се иска от теб, е да отговориш честно на въпросите и всичко ще бъде наред.

Погледнах часовника си. Беше 11:30 сутринта — часът, определен за моето изслушване. Извикаха ме по име, а майка ми все още не се беше върнала. Как можах да забравя картата си за социални осигуровки? Държавният служител заговори пред микрофона на един записващ касетофон, каза името ми, номера на делото и обяви, че започваме процедура по Глава 7. Погледна ме внимателно над очилата си и ми поиска документ за самоличност. Подадох му шофьорската си книжка, издадена от щата Илинойс, и документа, че съм безработна.

Шанън се намеси:

— Не носи със себе си осигурителната си карта, но имаме разписка за подадени документи, че е безработна.

Служителят кимна.

— Да се запише в протокола, че е представен издаден от държавата документ като доказателство за социалните осигуровки.

Жената, която седеше до него, записа всичко. Въздъхнах с облекчение и положих клетва. Служителят започна да прехвърля документите в папката ми.

— Включили ли сте колата си в тази процедура?

— Да. Предадох я доброволно миналата седмица.

— И цялата сума по дълга ви, без да се включва колата, е двайсет хиляди долара?

— Да, сър.

— Тук е написано, че сте разводач на кучета.

В отговор изръмжах нещо като „да“.

— И печелите приблизително сто долара на седмица? —
продължи той.

— Да, сър.

— Къде живеете?

— В момента живея в дома на родителите си.

Смъкнах се още по-надолу в стола си.

— Отскоро сте разведена?

Размърдах се на твърдия дървен стол.

— Да.

— Не получавате ли някаква издръжка от бившия си съпруг?

— Не.

— И той не може да ви помогне за изплащането на дълга?

Потиснах смеха си. Крис дължеше по кредитните си карти
повече и от мен.

— Не.

Служителят присви очи и се загледа в един лист пред себе си.

— Получавате около хиляда и четиристотин долара на месец,
включително помощите за безработни. Те няма да продължат вечно.
Кога ще спрат да ви ги изплащат?

— След месец.

Служителят прехвърли документите, клатейки неодобрително
глава, и зацъка с език. Погледът, насочен към адвокатката ми, бе остър
като кинжал.

— От тези немарливо направени финансови отчети излиза, че в
края на всеки месец клиентката ви има излишък от средства.
Финансовите ви прогнози са напълно безсмислени. Помощите за
безработица изтичат скоро и очевидно тя няма вечно да живее при
родителите си.

Шанън зяпна.

— Но тя не покрива изискванията за доходи...

— Със или без доходи, в този лошо направен финансов отчет не
сте предвидили средства за наем, режийни, разходи за здравеопазване,
нищо.

За да мога да се възползвам от Глава 7, документите трябваше да
докажат, че нямам достатъчен доход, за да плащам сметките си.

Очевидно, финансовите прогнози на Шанън бяха лошо направени, а при споменаването на сметките за здравеопазване потреперих от страх. Финансовият крах не беше най-голямата ми тревога. Цитонамазката от миналата седмица бе показала някои отклонения и лекарката искаше да направя още изследвания, за да отхвърли вероятността за рак на шийката на матката. Полагах всички усилия да запазя оптимизма си, но ми беше трудно, особено когато си помислех за мамограмите, ехографските изследвания и биопсията, за които вече имах назначени часове, но временната ми здравна осигуровка покриваше само част от разходите за тях. Поставих неволно ръка под мишницата си.

— Но тя не покрива изискванията за доходи. Тук показвам, че — обади се Шанън, но служителят я прекъсна.

Всички в стаята бяха вперили очи в нас, погледите им се местеха от мен към адвокатката ми и обратно. Идваше ми да се разкреця.

— Ще отложа изслушването, за да ви дам възможност да подредите финансовите отчети на клиентката си. Освен това трябва да ми представите доказателства за разходите. Ако при повторното подаване на документи всичко се окаже наред, няма да е необходимо да се явявате отново пред мен — каза той и написа нещо в бележника си. — Очаквам да ми представите всички документи в срок от един месец.

Преди да се разделим, Шанън постави ръка на гърба ми и каза:

— Не се тревожи. Ще оправим това.

Усмихнах се, стискайки зъби, изговорих думите бавно и решително, като махнах с жест ръката ѝ от гърба си:

— Утре ще представя доказателства за разходите си, както и предварителни изчисления за всичко, включително последните сметки от посещението ми при лекаря и колко ще струват изследванията, на които ще трябва да се подложя.

Шанън се измъкна от вратата и тръгна към фойето. Излязох и се обадих на майка си, ръцете ми трепереха от гняв, а тялото от страх. Десет минути по-късно се качих в джипа.

— Съжалявам, че те изпратих чак до вкъщи за нищо.

— Всичко ще се нареди, Сам. От това, което казваш, излиза, че служителят се е погрижил за интересите ти. Освен това ти нося и добра новина.

Добра новина ли? Да не би случайно да бях спечелила от лотарията?

Мама ми подаде две писма, едното беше от кабинета на губернатор Арнолд Шварценегер, а другото от кабинета на сенатор Пейвли, като и в двете ми предлагаха съдействие да получа акта за раждане.

— Благодаря. Много благодаря.

Настроението ми се промени, вече не бях сърдита и ядосана, а се носех в състояние, което наричах „абсолютна еуфория“.

Докато Жан — Люк не се обади и не пусна следващата бомба.

— Мила, имам лоша новина — каза той. — Всички документи трябва да бъдат сертифицирани от твоето правителство.

— Но те вече са сертифицирани — просъсках през зъби.

— Нямам апостил.

Много добре знаех какво е апостил. Освен това знаех, че той невинаги се изисква. Сега трябваше да изпратя всеки документ до секретаря на щата, в който е бил издаден, и да получа специален печат, който да сертифицира, че вече сертифицираните документи са истински копия на оригиналите.

Стиснах очи.

— Не мога да ти изпратя акта си за раждане, сертифициран с апостил, защото изобщо нямам акт за раждане. Ами ако не пристигне навреме? Не можем да имаме сватбено тържество, ако преди това не сме се оженили. Може би ще трябва да отложим събирането на семейството и приятелите, докато не разберем какво точно става.

— Не можем — отвърна Жан — Люк. — Цялото ми семейство вече си е резервирало билети. Това е пътешествието на живота им — каза той и се прокашля. — Има и още нещо.

— Какво?

— От кметството отказват да приемат документите, които адвокатът, когото наехме, изготви. Очевидно, трябва да вземем формулярите от консулството в Марсилия.

Горещи сълзи на отчаяние потекоха по бузите ми.

— Това е истински кошмар — въздъгнах аз.

— Мила, ядосана си.

— Разбира се, че съм ядосана! Непрекъснато се сблъскваме с една трудност след друга. Иска ми се поне едно нещо да стане по

лесния начин. Направо не е за вярване! — възкликнах и замълчах за момент. — Имаше ли толкова много неприятности, когато сключваше брак с Наташа?

— Не — отговори той директно. — Само с теб.

Отново се хвърлих на леглото. Имаше само едно нещо, което можех да направя — да стискам палци и да се надявам, че всичко ще се оправи.

— Изпрати ми обратно документите, за да се погрижа.

Водена от чисто любопитство, написах името на Наташа в Гугъл и разбрах, че някъде през февруари тя отново се е омъжила. Намерих снимка от сватбата ѝ, изглеждаше като голяма торта в сватбената си рокля, а до нея стоеше слаб мъж в смокинг. Отново се бе омъжила за французин. Изпратих линка на Жан — Люк. Той ми написа: „Браво на нея. Изглежда щастлива, моя малка шпионке. Предполагам, че това означава, че трябва да спра да плащам наема на апартамента ѝ“.

Чудех се защо двамата с Жан — Люк имахме толкова много проблеми. Очевидно, Наташа бе свободна като волна птичка.

През следващите няколко дни получих съобщение от Крис, в което казваше, че смъртта чука на вратата за Айк. Изглежда, не можеше да се възстанови от прекараната пневмония, а сега органите му бяха започнали да отказват да функционират. Не ядеше и не излизаше на разходка и Крис трябваше да използва специално приспособление, за да го изправи. Казах му да включи скайпа, за да мога да се сбогувам с кучето си.

Очите на Айк бяха помътнели и тъжни. Беше се проснал на пода и дишаше тежко. Казах му колко добро куче беше и колко много се гордеех с него. След това избухнах в плач.

— Трябва да сложиш край на мъките му — казах аз. — Това не е онзи Айк, когото познавах. Не може дори да помага с опашка.

— Знам, Сам — отвърна Крис. — Но ми е толкова трудно.

Едва говореше.

— Не исках да ти изпратя болно куче — продължих аз.

— Знам — повтори той.

— Направихме най-доброто за Айк.

— Знам — каза отново той. — Сам, моля те, кажи ми, че не всичко в брака ни беше лошо. Имахме и много добри моменти, нали така?

— Разбира се, че имахме.

— Искан ми се да се бяхме държали по-добре един към друг — каза той. — Не мога...

— Разбирам.

Прекъснах връзката, треперейки и опитвайки се да сдържа сълзите си.

На следващия ден Крис ми изпрати отчаян имейл, в който ме молеше да му се обадя отново. Айк не можел да помръдне, тялото му треперело и се тресяло. Дадох благословията си Крис да определи час, в който кучето да бъде приспано. Вече не живееше нормален живот. Колкото и да ми беше трудно, трябваше да подкрепя решението му.

Двамата с Крис разговаряхме и си разменяхме имейли, страдахме за загубата на нашия космат любимец, заместил детето ни. По някакъв начин Айк беше последната връзка с бившия ми съпруг. Сега, преди да успее да нанесе още вреда, беше време да му кажа за Жан — Люк, за децата и за плановете ни да се оженим. Така и направих.

— Срецнах един човек — започнах аз.

— О!

— Ще се женим.

Той пое дълбоко въздух.

— Моля?

— Ще отида да живея във Франция.

За момент той не каза нищо.

— Е, надявам се, че си намерила онова, което си търсила, и ще бъдеш щастлива — каза той, но гласът трудно излизаше от гърлото му. — Господи, Сам, иска ми се аз да бях този, който запали светлинката в теб, а не онзи, който я угаси. Който и да е той, е истински късметлия.

Извини се за онова, което бе направил в миналото. Аз също се извиних. И двамата съжалявахме. Разбрахме се — дотолкова, доколкото това беше възможно. Най-накрая можех да продължа напред. Е, ако френското правителство ми позволише да го направя.

ПРИСЪЕДИНЯВАНЕ И ИЗПОТЯВАНЕ

Трябваше да продължа с надеждата, че всичко ще се нареди, затова се хвърлих с главата напред в подготовката на юлското сватбено тържество за роднините и приятелите ни. От страна на Жан — Люк от Франция в Малибу щяха да пристигнат деветнайсет души, в това число децата и аз самата, двете му сестри, съпругът на Мюриел, Ален, заедно с техните деца — Стив и годеницата му Лора, Максим и Арно; идваха още Кристиан, Гилен и дъщеря им Ан, Клод и Даниеле, както и Жил и Натали. Родителите на Жан — Люк и брат му нямаше да успеят да дойдат поради влошеното здравословно състояние на майка му, но изпращаха най-добрите си пожелания. Ришар, партньорът на Изабел, не можеше да си вземе отпуск, а Анаис, дъщерята на Мюриел, беше прекарала известно време в Калифорния миналото лято, така че и тя нямаше да идва.

Опитвах от моя страна поканените да са същият брой, но майка ми непрекъснато добавяше нови хора, някои от които дори не познавах. В крайна сметка общият брой на гостите стана около седемдесет, като можеше да набъбне още, ако членовете на семейството, които живееха извън града, преценяха, че могат да си позволят пътуването. Аз бях поканила само някои от най-близките си приятели и разчитах, че осем от поканените дванайсет ще успеят да дойдат. Тъй като с всеки човек, който добавеше към списъка, майка ми повишаваше разходите за тържеството, родителите ми предложиха да си поделим разноските. Жан — Люк ми беше отпуснал бюджет от три хиляди евро и това бе една от причините, поради които и предварителната вечеря, и самата сватба щяха да се състоят в дома на родителите ми.

Благодарих за това на щастливата звезда, под която съм родена. С Жан — Люк можехме да си позволим да организираме вечерта на живота си.

Задният двор на къщата на родителите ми, макар да се използваше основно като място за разходка на кучетата, беше

магическо място, заобиколено от храсти, диви бели рози и — у — ла-ла! — френска лавандула. С Жан — Люк щяхме да разменим клетвите си под дървена беседка, украсена с калифорнийски жасмин, на фона на стръмния каньон. Докато се разхождахме из двора с майка ми, която бе по-въодушевена дори и от мен, споделих с нея идеите си за тържеството:

— Мисля си темата да е „градина край морето“, а цветовете да са различни нюанси на зелено, синьо и бяло — започнах. — Ще изберем по-обикновени цветя, голямата част ще бъдат жълто-зелени орхидеи дендробиум, ще добавим и три гигантски орхидеи цимбидиум, потопени във вази с един лист около тях и плуваща свещ, и ще ги сложим на масите — продължих аз и извадих листа със сметките. — Ето приблизителните им цени, ако ги купим на едро, а ако сами си ги аранжираме, ще струва доста по-малко. Единственото, което трябва да направим, е да купим от магазина за един долар дванайсет вази, които можеш да задържиш след сватбата. Какво ще кажеш?

— Хайде да купим светодиодни лампи, които могат да се потапят във вода, и да ги сложим на дъното на аранжировките. Ще изглеждат толкова красиво през нощта. И много свещи. Ама наистина много свещи.

Кимнах в знак на съгласие, а мама се разпищя:

— Толкова е забавно!

— Поръчала съм от *eBay* около двеста филипински морски звезди в различни размери, които ще използвам за декорация, а също така ще раздаваме на гостите като подарък за спомен.

Показах ѝ снимка на малките сребърни тибетски амулети, които бях намерила.

— Поръчах седемстотин тибетски амулета за около четирийсет долара. Всеки един от тях символизира нещо, свързано със сватбата: лилията — Франция, водното конче — градината, сърцето с ключалка и ключ и двете отворени сърца ще символизират любовта ни, а морската звезда и мидената черупка — океана. Ще лакирам морските звезди, така че да блестят, и ще завържа със сребърен конец седем амулета към всяка една от тях. Това ще представлява и картичката, на която е написано кой къде да седне.

— Много ми харесва — заяви мама и нацупи замислено устни. — Можеш да ги сложиш в бялата ми дървена табла. Ще я напълним с

пясък.

— Аз ще направя и поканите. Намерих в интернет бланки за двайсет долара и можем да ги отпечатаме тук. Ще им сложим по една панделка и морска звезда и ще станат много красиви.

Отидохме на задната тераса.

— След церемонията тук ще поднесем коктейлите. Говорих с Жан — Люк и решихме да не предлагаме много различни видове питиета, което ще намали разходите. Ще направим сангрия и ще предложим пастис, уиски и бяло и червено вино, същото, което ще сервираме и на вечерята.

— А няма ли да има водка? Или шотове текила?

— Мамо, това е сватба. Не искаме хората да се напият и след това да карат надолу по каньона — отвърнах и направих гримаса. — Пък и водката води до развод.

Там, където има ин, има и ян — в природата винаги има равновесие. Ако лошите неща не се случват случайно, то същото е вярно и за добрите. Вече твърдо вярвах в кармата. Най-накрая актът за раждане пристигна. Не знам чия беше заслугата, че стана готов толкова бързо, дали на кабинета на губернатор Шварценегер, или на кабинета на сенатор Пейвли, затова изпратих и на двете места имейли, в които изказвах благодарността си. Освен това адвокатката ми съобщи, че делото за фалита ми е минало и държавният служител е приел допълнителните документи. Нямах дългове и в следващите месец-два щях да получа официален документ по пощата.

Освен това биопсията за рак на шийката на матката беше в норма, както и най-последната цитонамазка, а според ехографското изследване и мамографията бучките в гърдата ми бяха фиброаденоми — същите, каквито имах, когато бях в гимназията, т.е. не беше нещо сериозно. След като финансовите и здравните страхове останаха зад гърба ми, най-после можех да продължа смело напред. Изпъчила гърди и гордо вирнала глава, изпратих акта си за раждане да му бъде поставен необходимия апостил, като се молех да не се загуби някъде по пощата.

Обадих се на Жан — Люк, когато се прибрах вкъщи.

— Мили, вече съм свободна жена. Освободена съм от дългове. Освободена съм от страха си от рак. Получих акта си за раждане. И вече съм изцяло твоя. Направи ме своя съпруга!

Няколко минути по-късно получих разписанието на полетите си, Жан — Люк отново бе използвал натрупаните си точки, за да ми купи билет. Щях да пристигна в Тулуза два дни преди рождения му ден. Освен нещо секси, което започва с „Виктория“ и завършва със „сикрет“, знаех и какъв ще бъде идеалният подарък за него. Нещо много специално, което ще му остане завинаги.

Не разполагах с много пари, но купих и двете брачни халки — общата им цена беше малко повече от триста и петдесет долара. Неговата беше съвсем семпла и изработена от бяло злато, бях я поръчала от „Амазон“. Моята също беше от бяло злато, с малки диамантчета под формата на буквата „X“, намерих я в *eBay*.

След тази покупка в сметката ми имаше всичко на всичко четиристотин седемдесет и пет долара.

Въпреки финансовото ми положение имаше толкова много поводи за празнуване. Погледнах часовника си.

— Мамо, трябва да посрещнем Трейси на летището.

Сега, когато най-добрата ми приятелка беше до мен, имах чувството, че няма какво повече да желая. В момента, в който пристигнахме в къщата на родителите ми, двете с Трейси се заровихме в стария албум със снимките от европейската ни авантюра от 1989 година. След това прочетохме писмата на Жан — Люк и Патрик и стария ѝ дневник, като през цялото време се хилехме като ученички.

— Не мога да повярвам, че ще се жениш за Жан — Люк — каза тя.

— А аз не мога да повярвам, че отивам да живея във Франция.

— Не мога да повярвам, че има още едно страхотно място, където мога да ходя на гости.

— Страхотно е, нали? — усмихнах се, прелистих страницата на албума и попаднах на снимка на Патрик. — Питам се какво ли е станало с него? А ти?

— Понякога — отвърна тя. — Но двамата с Майкъл сме истински щастливи.

Майкъл и Трейси живееха заедно през последните осем години. Познавахме го още от гимназията, а той и тогава си падаше много по Трейси. Наричахме го нейния „червен телефон“. Когато колата ѝ се развалеше, тя се обаждаше на Майкъл. Когато изпадаше в труден момент в живота си, отново се обаждаше на Майкъл. Неговото

търпение и настойчивост най-накрая дадоха резултат и той получи момичето, за което бе мечтал.

— Ти може и да не си любопитна, но аз съм. Жан — Люк и Патрик загубили връзка един с друг, след като се запознали с нас — казах аз и отворих компютъра си. — Каква му беше фамилията? Може би има профил във Фейсбук.

Каза ми името му, потърсих го и го открих. Изобщо не се беше променил, все още беше красив като филмова звезда. И двете с Трейси вдигнахме учудено вежди. Фейсбук страницата му не беше защитена, затова успяхме да разгледаме някои снимки. Изглеждаше щастливо женен за една прекрасна францужойка и имаха две страхотни деца.

— Ще му изпратя съобщение. Имаш ли нещо против? — попитах. — Искам да му кажа, че най-после отговорих на писмата на Жан — Люк.

— Защо да съм против? Пиши му. Даже ми е любопитно дали ще ти отговори.

Докато Трейси надничаше през рамото ми, изпратих на Патрик покана за приятелство и му съобщих новината, че с Жан — Люк ще се женим. Две секунди по-късно Патрик ми отговори на френски. Използвах „Гугъл преводач“, за да си преведа съобщението му.

„Поздравления, наистина е невероятно, точно като мълнията, която оставя следи дори години след падането си. Ако някога с Жан — Люк дойдете в Париж, моля ви, обадете ми се. Много ще ми е приятно да ви видя и двамата. И поздрави, моля те, Трейси от мен.“

— Боже, това се казва бързина — отбеляза Трейси. — Като светкавица.

— Какви невероятни възможности дава интернет, нали? Искаш ли да му кажа, че си тук? Че в момента си до мен?

— Не — отвърна тя. — Аз вече съм се събрала с мъж от миналото си. Но ако наистина някога се видите отново, предай му поздрави от мое име.

Телефонът иззвъня, международен разговор.

— Като става въпрос за поздрави, вдигни телефона. Жан — Люк е. Сигурна съм, че ще му е много приятно да си поприказва с теб.

Мина повече от час, преди да ми връчи слушалката. Успях да разговарям с Жан — Люк само пет минути, едва имах време да му

кажа, че с Трейси и майка ми след малко заминаваме за пустинята и ще останем при Дебра за два дни.

— Да не би това да е събиране в чест на бъдещата булка? — попита той.

— Не, по-скоро се сбогуваме със стария ми живот тук и приветстваме началото на новия ми живот с теб във Франция.

— Е, тогава няма да ти се обаждам.

— Можеш да ми се обаждаш.

— Не, Сам, прекарай времето с приятелките си. Пий шампанско, но не прекалявай. Ще изчакам да се върнеш.

И аз наистина се върнах. Две седмици по-късно отново бях във Франция.

В момента, в който пристигнах в Тулуза, се обадох в американското генерално консулство в Марсилия, за да си определя час, в който да отида и да взема *certificat de coutume* и *certificat de nonremariage*, разговарях с един мъж, чийто глас ми напомняше този на Джеймс Ърл Джоунс^[1] — дълбок и неповторим. Обясних му ситуацията, в която се намирах, как бяхме наели адвокат да ни изготви двата формуляра, но от кметството отказваха да ги приемат и трябваше да ги взема от консулството. Той зацъка с език — дали ми се смееше, или ми съчувстваше, не можах да разбера, но звучеше приятелски.

— Ааа, това е френската бюрокрация! Събирането на документи е забавна и безкрайна задача, нали така? Кога искате да дойдете?

— Утре в един?

— Чудесно — каза той и си записа данните ми. — Ще се видим утре.

Очаквах да се изправя пред поредната пречка. Но не, по време на четиричасовото пътуване дори не попаднахме в задръстване.

Жан — Люк ме чакаше в едно кафене, докато аз имах среща с мъжа, който се криеше зад дълбокия глас — самия консул; беше едър, висок и тъмен, с мек поглед и силен смях. Попълних необходимите формуляри и платих. Консултът ми даде двата сертификата.

— Ако ви създадат някакви проблеми — каза той, — обадете ми се.

За малко да припадна. За първи път! Някой беше на моя страна! Можех спокойно да го нарека моя личен спасител. Благодарих му от цялата си душа.

На следващия ден с документите в ръка, всичките сертифицирани, преведени и с апостил, двамата с Жан — Люк отидохме в кметството. Жената се опита да възрази нещо по един от документите ми, казвайки, че не отговаря на изискванията на правилата в Тулуза, но Жан — Люк я сряза. Каза ѝ на френски:

— Имаме всичко от списъка с документи, изискващи се в Тулуза. Проверих го. Освен това говорихме с американския консул в Марсилия. Искрено се надявам, че няма да бъда принуден да се обърна към кметската управа.

И това свърши работа.

Тя отвори календара и загледа датите.

— *Le sept Mai, ça marche?*^[2]

На лицето ми цъфна огромна усмивка.

О, да, денят ставаше. Преди една година, точно на седми май, бях написала първия си пост в любовния блог, тогава бъдещето ми все още беше съвсем неясно.

Какво невероятно съвпадение!

Докато чакахме с нетърпение да дойде големият ден, Жан — Люк ме записа на едномесечен интензивен курс по френски в *Institut Catholique de Toulouse*; ходех там всяка сутрин пет дни в седмицата по четири часа дневно. Време беше да навляза малко по-дълбоко във френската култура и да правя по-малко гафове, както и да започна да общувам по-добре с децата, които се смееха на моите усъвършенстващи се езикови умения и ме учеха само на думи като *déqueulasse* (отвратителна), *nul* (нещастник) и *méga-moche* (не просто грозен, а супергрозен). Най-изненадващо тестът показа, че трябва да започна от ниво *Elémentaire II* — две нива над началното, но все още не средно ниво. Не чак толкова изненадващо бях по-възрастна от останалите с двайсет години, освен това бях и единствената американка в групата ни от десет души, която се състоеше от едно красиво момиче от Етиопия, един любезен мъж от Аржентина и един забавен виетнамец на име Пол, който флиртуваше с японките в групата ни, съставляващи останалата част от моите нови колеги.

— Здравсти — поздрави ме Пол и седна на чина до мен, погледна пръстена ми и размърда вежди. — *Tant pis*.

Твърде зле? Съвсем не. Нещата вървяха на оправяне. Започнах отново да си припомням онези ужасни спрежения и да натрупвам речников запас и така ми ставаше много по-лесно да разговарям с Макс и Елвир. Никой не се противопостави на брака ни с Жан — Люк и *publication des bans* беше свалена от витрината на кметството. Оставаше още една седмица и щяхме официално да бъдем обявени за френски съпруг и американска съпруга. Единственото, което трябваше да направим, бе да се появим в кметството на седми май. И най-неочаквано дългоочакваният ден настъпи.

Беше четири без двацет и аз бях съвсем готова за гражданската церемония, оставаше ми само да си облека роклята. Изтичах до дрешника и я свалих от закачалката. Беше семпла кремава рокля с волани, без презрамки и с дължина до коляното, на колана ѝ имаше едно-единствено изкуствено цвете. В сватбения магазин, където бях купила „истинската“ булчинска рокля, ми бяха дали тази само за петдесет долара. Коя бях аз, че да откажа? За нещастие, не я бях пробвала от месеци и имах проблеми с ципа — не можех да го вдигна и той спираше някъде по средата.

По дяволите поверието, че младоженецът не трябва да вижда булката преди церемонията. Така или иначе, Жан — Люк щеше да ни закара до кметството.

— Жан — Люк! — изкрещях аз. — Трябва да ми помогнеш!

Той дотича в спалнята.

— Мила, май не трябва да похапваш повече пастички. Мисля, че си наддала...

— Не е смешно — заявих аз и се обърнах. — Помогни ми!

Дърпах краищата на роклята, докато той се мъчеше да вдигне ципа.

— Може би ще се наложи да облечеш нещо друго, мила. Трябва да тръгнем след две минути...

— Няма какво друго да облека — обърнах се с лице към него, гласът ми трепереше. — Ще я облека. Трябва да мога.

— Свали роклята. Ще я нахлузим през главата ти.

Така и направихме. И той дърпаше и теглеше и теглеше и дърпаше. Бях сложила свежи рози от градината във вече доста раздърпания ми френски кок. Листенцата им се посипаха по пода.

— О, не! Косата ми!

— Мила, моля те, измисли нещо. Това няма да стане — засмя се той. — Роклята ти *évidemment*^[3] не става, а трябва да тръгваме. Може би най-добре ще е да се омъжиш гола.

Седнах на леглото. Французойките може и да не надебеляваха, но остави една американка във Франция при този толкова вкусен хляб, при тези сирена и много скоро ще се превърне в мис Пиги. Жан — Люк избърса сълзата, появила се в ъгъла на окото ми.

— Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мен? — попитах аз и нацупих устни. — Защото сега е идеалният момент да промениш решението си.

— Мислех, че нямам право на рекламации — каза Жан — Люк и ме погали по брадичката. — Хайде, Сам, престани да се цупиш, трябва да вървим.

— Поне натрупах килограми от щастие — казах аз и се сетих как да реша проблема.

Успях някак си да облека роклята и Жан — Люк закопча най-горното й копче. Изтичах до дрешника и извадих оттам едно късо черно сако с черно изкуствено цвете от „Форевър 21“, което щеше да прикрие факта, че ципът е наполовина разкопчан. Не точно това си бях представяла, но роклята нямаше да падне и това трябваше да свърши работа. След това изтичах в банята, пригладих косата си, оправих смачканите цветя и отново си сложих гланц за устни.

— Мила, трябва да тръгваме — извика Жан — Люк. — Имаме две минути да стигнем до кметството.

Мушнах пръстените в чантата си и с Жан — Люк се спуснахме към колата. Децата бяха на училище. Решихме да не ги измъчваме прекалено много — щяха да присъстват само на една сватба, официалната през юли.

Жан — Люк натисна педала докрай и бързо изминахме трите преки до кметството. Главата ми се люшна назад от скоростта и цветята в косата ми се разместиха отново. Спря, за да слеза пред входа, където ни чакаха свидетелите ни — Кристиян и Гилен, и отиде да остави колата на паркинга. Кристиян ме посрещна с широка усмивка и

ми подаде един красив букет от бели рози, лилии, фрезии и елегантна зеленина.

Не очаквах това.

— Мерси — благодарих аз.

Милият му жест превърна бюрократичната процедура в нещо наистина специално. Влязохме в залата за бракосъчетания, а Жан — Люк пристигна след минута.

Този ден церемониите се провеждаха от заместник-кмета на града. Беше облечен в сив костюм с лента в синьо, бяло и червено. Заехме местата си пред една голяма дървена маса. Гилен седеше до мен, а Кристиян правеше снимка след снимка, докато ни четяха френския Семейен кодекс. Пет минути по-късно двамата с Жан — Люк подписахме брачното свидетелство, а Гилен и Кристиян се подписаха след нас.

Омъжена ли бях вече?

— *Les bagues?* — попита заместник-кметът.

Пръстените. Може би това бе единствената дума, която разбрах от цялата церемония. Извадих кутията от чантата си, отворих я и надянах пръстена от бяло злато на пръста на Жан — Люк. Свалих годещия си пръстен и го оставих на масата. Жан — Люк ме хвана нежно за ръката и скоро брачната халка украси пръста ми. Сложих обратно годещия си пръстен, вдигнах две ръце и направих жеста на победата. Всички се засмяха.

Ах, тези американци! Ние сме такъв забавен народ.

Et voilà! Заместник-кметът подаде на Жан — Люк *Livret de famille* — една тънка червена книжка, и след това ми подари още един букет цветя в знак на поздравления от името на града.

— *Félicitations, Madame et Monsieur Vérant!*

— *Félicitations!* — повториха Кристиян и Гилен.

След всички тези месеци на стрес да не би сега всичко да беше приключило? Погледнах Жан — Люк и усетих как облекчението обзема цялото ми тяло.

— Какво подписах току-що?

— Сега вече те притежавам. Трябва да правиш всичко, което ти наредя — заяви Жан — Люк и ме придърпа към себе си. — Така че ме целунете, мадам Веран.

[1] Американски актьор с дългогодишна кариера, озвучава Дарт Вейдър в поредицата „Междузвездни войни“. — Б.пр. ↑

[2] Седми май става ли? — Б.р. ↑

[3] Очевидно. — Б.р. ↑

ПИСМО ШЕСТО

Париж, 16 август 1989 г.

Моя най-сладка Сам,

Тази вечер много ми се прииска да ти напиша няколко думи, надявам се най-сладките, за да мога да изразя чувствата си. В момента слушам Бах, прекрасно произведение на класическата музика. То може да те накара да се разплачеш, да ти покаже, че скритите ти чувства могат да се събудят в съзнанието ти от красотата на звуците. Искаш за известно време да забравиш всичко, единственото, което да остане, да сте ти и мислите ти. Могат ли мислите ми да стигнат до теб като стрели и да отворят сърцето ти за мен?

Всяка дума, която ти пиша, е свежа като въздуха, който дишам. Водата и въздухът са основата на живота. А също и огънят. Все още усещам как дълбоко изгаряш кожата ми, когато си помисля за теб. Понякога се питам дали звездите блестят, или светлината в очите ми, запалена от спомена за теб се отразява в тях. Така че може би, когато погледнеш към небето и видиш звездите, може би в този момент аз също ще гледам към тях.

С любов,

Жан — Люк

ТРИ ПЪТИ ЗА ЩАСТИЕ

Тъй като поради ограничения в правото на пътуване престоят ми във Франция не можеше да бъде по-дълъг от три месеца на всеки шест месеца, в края на май бях принудена да се върна вкъщи. Бях прекарала достатъчно дълго време в ролята на бумеранг, пътувайки напред-назад между Франция и Калифорния. Следващия път, когато се върнех във Франция, щеше да бъде завинаги, поне такъв беше планът ни. Сега вече имах дългосрочна виза като съпруга на френски гражданин, подарък от френското консулство в Лос Анджелис. Беше изминал повече от месец и съпругът ми и децата ужасно ми липсваха. За да предотвратя надвисналата опасност от полудяване, започнах да пиша блога „Жабокът и принцесата: Живот, любов и да живееш във Франция“. Приемах го като развлечение, а и като добър начин да се срещна с други американци, живеещи в чужбина, както и да споделя някои подробности от новия си живот с приятелите ми. Публикувах във Фейсбук линк към първия си пост: „Търсите ли принца от приказките?“. Той не е рядко срещано, неуловимо същество, което се спотайва в някое езеро, той е истински. Аз го открих.

Най-накрая в един слънчев ден в края на юни Жан — Люк и децата пристигнаха в Калифорния. Най-хубавото беше, че мъжът ми имаше над четирийсет дни отпуск и щеше да използва по-голямата част от тях. Родителите ми в миг се превърнаха в баба и дядо и това ужасно много ги развълнува. Плавахме с яхтата, ходехме на плажа и карахме колелета. Храната ни също беше в американски стил — класически неща като ребърца на барбекю, бургери и хотдог. Дните отново се сляха един с друг и най-важният от тях в тази любовна лудост най-после настъпи. Двете с мама се излежавахме край басейна и наблюдавахме децата, докато си играеха във водата.

— Как ще ме наричат децата? — попита тя. — Какво ще кажеш за Ме-Ме? Харесва ми.

— Те наричат баба си Меме.

— Ами Кики? — продължи тя.

— Ъ-ъ, това е жаргонна дума за пенис.

Мама ококори широко очи.

Макс скочи в басейна като гюле и оплиска Елвир.

— *Viens dans la piscine avec nous, Sam! Viens!*^[1]

Надигнах се от шезлонга и казах:

— Бъди щастлива, че те наричат Ани.

И скочих във водата. Усмихнах се, когато се появих над водата, заплувах към Макс и Елвир и започнах да ги пръскам.

— В крайна сметка аз съм щастлива, че ме наричат Сам. Наистина.

Скоро останаха само два часа, преди гостите ни за американо-френското барбекю да пристигнат в градината. Жан — Люк избута от гаража пет от масите, които бяхме взели под наем, а ние с Елвир ги украсихме със синьо-бели карирани покривки и сини керамични вази от магазина за един долар, като във всяка от тях сложихме по едно френско и американско знаменце и яркожълти весели слънчогледи. Този ден очаквахме четирийсет души, повечето от които бяха роднини и гости от други градове, както и седемдесет души за сватбеното тържество.

В основни линии всичко за „голямата вечер“ беше готово. Предишната седмица двете с Елвир бяхме обединили сили и бяхме приготвили подаръците от морски звезди, както и украсата, докато Максонс, който не искаше да има нищо общо с такива женски работи, плуваше в басейна и си играеше с кучетата. Жан — Люк закачи всички коледни светлини, а аз украсих беседката и храстите с останалите морски звезди.

Получи се истинска градина край морето.

Една приятелка на майка ми, Даян Лотни, беше професионален музикант. Като сватбен подарък тя щеше да свири заедно с групата си, след като изпълнителят на фламенко, китаристът Марко Тулио, когото бях наела да свири по време на церемонията, коктейла и вечерята, изпълнеше програмата си. Бях много развълнувана от този подарък, тъй като вече не трябваше да разчитам на своя айпод и високоговорителите, за да осигуря музика за танците. Щяхме да разтресем каньона. Освен това М. С. — друга приятелка на майка ми и професионална танцьорка на салонни танци, подари няколко частни

урока на мен и Жан — Люк. Изобщо нямах представа, че мъжът ми може изцяло да се отдаде на движенията.

Баба ми и нейната сестра, леля Боби, бяха приготвили предварително калъфите за столове от органза и украшенията с морските звезди. Така че единственото, което трябваше да направим на сутринта, бе да ги поставим. Кръстницата ми Диан, която беше аранжорка, ми предложи да аранжира всички цветя, включително и да украси беседката, в която двамата с Жан — Люк щяхме да се оженим отново.

Трейси и Майкъл дойдоха по-рано и ни предложиха помощта си. Не разполагаха с много средства, а и исках най-добрата ми приятелка да е близо до мен, затова ги настаних при новите си приятели Роб и Едина, които живееха в долния край на улицата. Не ми оставаше да правя нищо друго, освен да се забавлявам. Фирмата за кетъринг щеше да се справи с останалото. Фотографът бе потвърдил ангажимента си. Всичко вървеше по план, включително и обличането на роклята ми, която, слава богу, все още ми ставаше. Е, добре, беше ми малко тясна, но поне можех да вдигна ципа ѝ.

С Жан — Люк наехме Рейна — домашната помощничка на майка ми, и дъщеря ѝ Ивет да ни помогнат за предварителната вечеря. По време на церемонията те щяха да бъдат наши гости, членове на семейството. Изненадата беше, че Ивет, която помагаше във фирма за кетъринг, освен че ходеше на училище, приготви страхотна салата и минипици за похапване. От фирмата докараха храната — френско-американско барбекю, бюджетът ни беше осем долара на човек. Докато Ивет подреждаше бюфета, а Рейна приготвяше домашна лимонада, аз увивах лъжиците, вилиците и ножовете в сини салфетки и ги завързвах с бели панделки, след което ги слагах в една кошница. Сватбеното тържество наистина щеше да е плод на усилията на много хора.

Гостите започнаха да пристигат един по един. Френският контингент на Жан — Люк: сестрите му и съпругът на Мюриел, Ален, както и децата им, с изключение на Анаис; Жил и Натали, Клод и Даниеле, Кристиян, Гилен и дъщеря им Ан.

Моята елегантна баба Нани и сестра ѝ, леля Боби.

Съседите Роб и Едина.

Лелите и чичовците ми.

Най-добрата ми приятелка от колежа, Лори, и съпругът ѝ Джонатан.

Любимата ми клиентка, чието куче разхождах — Барбара, и Стейси, собственичката на фирмата.

Приятелите ми — някои стари, други нови. Семейството ми.

Преди да се усетя, тържеството вече бе в разгара си. Носеше се тиха френска музика. Хората танцуваха и ядяха и смехът им отекваше из целия каньон. Бюфетът предлагаше цветна експлозия от салати и напитки. Печеният боб с меласа, кочаните царевица и пилето на барбекю бяха сервирани в затоплени съдове, а Ивет приготвяше хотдог и хамбургери по поръчка, като всички подправки бяха поставени отстрани. Макс се чудеше къде да отиде по-напред, това беше неговата представа за Рая.

Взех си чинията и седнах при Лори и Трейси. Стивън, един приятел на майка ми, който бе предложил да направи снимки, стоеше до басейна с професионален фотоапарат в ръка. Жил търчеше из двора и подаваше на всички някаква розова разпечатка.

— Готови ли сте? — попита той, преди да се втурне в къщата.

Бяха намислили нещо. Прехапах долната си устна и погледнах към Жан — Люк, който само поклати примирено глава. Знаеше, че предстои да се случи нещо. Нещо, което най-добре щеше да е да приемем с чувство за хумор. Поне така се надявах.

— Саманта и Жан — Люк — започна Стивън и размаха ръце, — тези хора тук твърдят, че искат да изпеят една песен, посветена на вас, в чест на това, което ще се случи утре в седем часа. Нямам представа за какво става дума — продължи той и сви рамене. — Готови ли сте всички?

— *Oui* — дойде въодушевеният отговор.

Жан — Люк изпъшка.

И след *un, deux, trois*^[2] семейството на Жан — Люк, приятелите му, включително и децата, запяха една песен, в която се закачаха с него. Изпята малко фалшиво и на френски въз основа на мелодията на народна песен от родния им град Ла Съота, те се шегуваха с него как е бил влюбен в една от учителките си, как говорел чужди езици, а именно руски и английски, само заради момичетата и как е израснал край морето. Последните куплети обаче бяха много мили и в тях

ставаше дума за децата, за Жан — Люк и за мен и как всички ще живеем щастливо много години.

Аплодирахме ги, викахме и ръкопляскахме.

С крайчеца на окото си забелязах моето колибри, кацнало на клона си. Когато извърнах глава, за да го погледна, то запърха с криле и отлетя. Предполагам, че си бе свършило работата с мен.

Нямаше много за правене в големия ден. Малко след като цветята пристигнаха, показах на кръстницата как си представях, че ще изглеждат аранжировките, и къде трябва да се поставят останалите цветя. Оставих я да действа сама, защото знаех, че всичко щеше да изглежда фантастично. Ароматът на цветята изпълваше стаята за йога на мама, където беше складирано всичко, необходимо за сватбата. Разбира се, бях поръчала професионален цветар да подготви цветните украшения за всеки от нас. Мога да си представя каква творческа бъркотия щях да сътворя вместо букет.

Елвир щеше да носи умалена версия на моя букет, състоящ се от рози в цвят слонова кост, фрезии и зелени орхидеи цимбидиум. Мама, Джесика, Треиси, Нани и сестрите на Жан — Люк щяха да носят по една орхидея цимбидиум и роза върху китката. За мъжете — татко, Жан — Люк и Максонс — бях приготвила бутониери с орхидеи. Оставих настрана петнайсет стръка орхидеи дендробиум за обслужващия персонал. Сложих ги на плота в кухнята заедно със следната бележка: „Моля, използвайте тези цветя както намерите за добре — върху тортата, по масите и където другаде ви хареса! Благодаря ви! Булката“.

По мои инструкции Жан — Люк вече бе извадил останалите маси от гаража. Докато той и Майкъл изнасяха в градината взетите под наем столове, Треиси, Джесика и аз им слагахме калъфите от органза с украшенията от морски звезди по тях. След като подредихме на задния перваз фенерите със свещи на батерии — което ни отне едва две минути, — единственото, което ни остана да направим, бе да приготвим сангрията.

До десет сутринта свършихме цялата работа. Жан — Люк ме целуна по челото, преди да отиде с татко да вземат тортата. Докато се отдалечаваха, чух как Жан — Люк каза с усмивка на татко:

— Преди тя беше като бумеранг, но аз я хванах.

— Ще те накарам да спазиш обещанието си — отвърна татко и се разсмя.

Нямах вече какво да правя, освен да си почивам, затова с Трейси и децата се настанихме около басейна. Тъй като покривките все още не бяха сложени по масите, оставих Максонс и Елвир да щурейт на воля във водата. Шегувах се с Трейси, че те с Майкъл трябва да се оженият заедно с нас. Но след като тя спомена, че тогава би трябвало да поставят ирландското знаме редом до френското при организирането на американско барбекю, прецених, че идеята ми не е особено подходяща. Да не говорим, че присъствието на още гости щеше напълно да подлуди майка ми. Достатъчно трудно ми бе да я убедя да организираме както предварителната вечеря, така и сватбеното тържество, в къщата ѝ.

Майкъл приближи Трейси откъм гърба и я прегърна. Тя се усмихна.

— Имаш ли нужда от още нещо? Ако не, ще отидем да поразгледаме Санта Моника, докато имаме тази възможност.

— Не. Всичко е наред. Благодаря за помощта ви.

— Всичко изглежда прекрасно, Сам — каза Трейси и ме прегърна.

— Благодаря — отвърнах аз и я притиснах силно до себе си. — Толкова се радвам, че сте тук.

— За нищо на света не бих го пропуснала — засмя се тя. — Само каква история! Толкова се вълнувам, че съм част от нея.

Аз също.

Двамата тръгнаха, а аз реших да разходя кучетата, за да успокоя нервите си, изразходвайки малко енергия. Бях в гаража, за да оставя поводите на кучетата, когато татко и Жан — Люк пристигнаха с джипа на мама. Жан — Люк седеше на задната седалка, ближеше пръстите си. И...

О, боже мой! Тортата!

Изтичах до прозореца на колата, погледнах вътре и видях, че цялата ръка на Жан — Люк бе покрита с бяла глазура, носът му също беше изцапан. Той ме погледна с широко отворени очи, сигурно очакваше, че ще побеснея.

— Завивахме покрай ъгъла и тя се плъзна. Опитах се да я спра, но...

— Извинявай, извинявай — обади се татко. — Все пак ще е вкусна, нали така?

Избухнах в истеричен, неконтролируем смях.

От тревожния израз по лицата им и това, че нито един от двамата не ме поглеждаше в очите, разбрах, че и двамата се чувстват ужасно. Огледах щетите. Не беше чак толкова страшно. Само малко развалена глазура и няколко отпечатъка от ръцете на Жан — Люк. Смяхът ми стана още по-силен. Да се ядосам за нещо подобно? Малко повредена глазура на торта. В живота имаше къде-къде по-сериозни проблеми.

— Хората от фирмата за кетъринг току-що пристигнаха. Мисля, че ще успеят да я поправят.

Само за няколко минути един от готвачите сътвори истинско чудо. Благодарих на звездите, че бях поръчала допълнителен брой орхидеи. Цветята бяха поставени около подложката на тортата, както и на всеки един от трите етажа. Някои от тях скриваха нанесените повреди. Когато готвачът свърши с украсяването, вече абсолютно нищо не личеше.

— Благодаря ви — казах му аз. — Вие сте истински спасител на торти.

— Не се тревожете. Свикнали сме, такива неща се случват непрекъснато.

И той постави най-отгоре украсата — една порцеланова принцеса, която държеше в ръка зелена жаба. Стана идеално. Посочи с жест към мен и Жан — Люк и каза:

— Сега разбрах. Ти си американската принцеса, а той е френският жабок.

Стана четири следобед, време бе ние, момичетата, да се приготвим. Джесика, мама, Елвир и аз отидохме в спалнята на родителите ми, като взехме бутилка шампанско, и превърнахме стаята в апартамент на булката. Елвир отпи глътка от чашата ми. От начина, по който се усмихна, разбрах колко много ѝ харесваше да участва във всичко това, да се чувства като възрастна, да бъде едно от момичетата.

Роклята ми в цвят слонова кост висеше на тоалетката. Дизайнер на дрехата беше Маги Сотеро и тя приличаше не толкова на булчинска, колкото на вечерна рокля, като най-интересната част от нея беше гърбът ѝ. Към корсажа, покрит с рюшове и направен от най-фин шифон, бяха прикрепени украсени с кристали презрамки, които се събираха отзад на врата ми в красива плетка; беше секси и много ефектно, а най-хубавото бе, че тъй като роклята беше мостра, беше евтина. Косата ми бе вдигната на семпъл, не много висок кок, който малко напомняше на модата от шейсетте години и на Бриджит Бардо, в него бе забит гребен с перли и морски звезди.

Роклята на Елвир, която бях намерила в *eBay*, беше съвсем нова, от тъмносиня коприна, с висока талия и пайети под бюста, тя изглеждаше зашеметяващо в нея. Синьо-зелената копринена рокля без презрамки на майка ми с украшение от кристали на кръста ѝ стоеше безупречно. Джесика беше облечена в сексапилна синя рокля с декорация от кристали, напомняща украсата на моята рокля. Океан от синьо за сватба в градина край морето.

Пам, една приятелка, чийто баща беше учил заедно с Ансел Адамс^[3], почука на вратата и ми предложи да ми направи някои секси снимки, докато момичетата се приготвяха. Налях ѝ чаша шампанско. Малко след това се излегнах полугола в едно бяло кресло, прикрила гърдите си с ръка. Елвир вдигна учудено вежди, но не каза нито дума.

— Да прием за един безкраен и секси семеен живот — каза Пам и вдигна чашата си.

Какво знаеше тя!

Церемонията, която нямаше да е религиозна, а по-скоро възхвалява любовта, трябваше да започне точно в седем часа, но ние вече закъснявахме. Пет минути преди уговорения час изпратих Джесика на задната тераса, за да накара всички да заемат местата си и да доведе татко и Максонс. Надпреварвахме се с времето. Или може би отдавах прекалено голямо значение на това? Прехвърлих наум всички съвпадения.

Седем беше щастливото ми число.

Разликата във възрастта между мен и Жан — Люк беше седем години.

Той ми беше написал седем прекрасни писма.

Аз бях направила блог със седем поста.

Гражданската церемония беше на седми май, точно една година след като публикувах първия пост в „любовния блог“. Запознахме се на 24 юли 1989 г. — в края на седмия месец от календара, точно преди двайсет и една години. Дали щях да посмея да кажа на скептично настроения специалист по космически науки, че съдбата имаше пръст в това да се съберем?

Погледнах часовника в спалнята. Това трябваше да почака.

Максонс дотича, обут в маратонки, беше много сладък и по калифорнийски небрежно облечен в дългите си сини шорти и пусната свободно върху тях бяла риза. Същото се отнасяше и за баща ми, който бе облякъл сивкавозелен ленен панталон и риза с цвят на слонова кост, беше елегантно небръснат, с брада на един ден.

Излязохме от къщата през главния вход и тръгнахме към портата, която водеше към градината.

Хвърлих един поглед към беседката, която изглеждаше прекрасно, украсена с орхидеи и морски звезди, след това улових погледа на китариста и кимнах. След кратко въведение Марко премина към струнна версия на Оркестрова сюита №3 в ре мажор от Бах. Майка ми и сестра ми пристъпиха напред, последвани от Марк и Елвир. Свещенослужителят Грег стоеше в беседката, а Жан — Люк бе застанал от лявата му страна.

Хвърлих поглед към часовника на татко. Часът беше седем и седем минути — нещо, което можех да приема.

Татко ме заведе до Жан — Люк и след това зае мястото си до мама и сестра ми. Жан — Люк хвана двете ми ръце. Вперихме поглед един в друг и той едва чуто промълви:

— Толкова си красива, най-красивата роза в градината.

Жан — Люк беше по-привлекателен от всякога, облечен в кремава риза, черен панталон и черни обувки. Грег започна службата.

— Семейство и приятели на Саманта и Жан — Люк, добре дошли, благодаря ви, че сте тук на този специален ден...

Бях като замаяна, обърнах се към Жан — Люк, стисках ръцете му и се усмихвах като глупачка. Преди да се усетя, Грег вече казваше:

— *Vous pouvez embrasser la mariée.*^[4]

Жан — Люк сложи ръка на гърба ми и ме наведе назад, след което ме целуна силно по устните.

Присъстващите започнаха да ни аплодират.

Останалата част от вечерта мина прекрасно. Всички бяха впечатлени както от фламенко китариста, който безпроблемно преминаваше от Стинг на „Джипси Кингс“, така и от хапките, сервирани по време на коктейла. Фирмата за кетъринг предложи скариди с чили и подправки в тайландски сос, филе „Миньон“ върху канапе, козе сирене, сладки, пълнени с пресни смокини, риба тон „Тартар“ върху кори за баница и белгийски аспержи, глазирани с боровинков балсам. Хората пиеха пастис, сангрия или на момента приготвено мохито, като се наслаждаваха на приятната компания. Дори пропитият с аромат на жасмин въздух ухаеше на магия.

Когато дойде време за основното ястие, се преместихме на масите до басейна. Настаних Джесика на нашата маса заедно с Изабел, Мюриел и Ален. Децата се чувстваха щастливи, седнали до братовчедите си. Плуващите свещи и орхидеите цимбидиум, поставени в центъра на аранжировката, блестяха, заобиколени от свещички. Върху всяка от салфетките бе поставена по една орхидея дендробиум.

С превъзходното вино „Пино ноар“ беше сервирана зелена салата с печени на грил круши и карамелизирани орехи, последвана от пилешки гърди с прясна салса от манго и гарнитура от невероятни вкусни картопки, зелен фасул и глазирани с джинджифил моркови. Преди да успее дори да мигна, Диан Лотни и групата ѝ се качиха на сцената.

— Дами и господа, моля посрещнете на дансинга Жан — Люк и Саманта Веран!

Музиката засвири.

Жан — Люк ме хвана за ръка и ме поведе към дансинга, за да танцуваме на нашата песен — *Moondance* на Ван Морисън. Бяхме избрали нея, защото думите ѝ бяха в пълно съзвучие с нас, а също и защото не се сещах за по-подходяща песен, на която да танцувам под звездите с моя експерт по космически науки. Небето бе обсипано с хиляди звезди — безброй проблясващи съзвездия. И точно в този момент, като че ли специално я бях поръчала за случая, над главите ни изгря огромната ярка луна.

Жан — Люк ме завъртя и после отново ме придърпа към себе си.

— Най-накрая открих космическата станция, най-светлото петно на небето — прошепнах аз и зарових лице във врата му.

— Тя винаги е била тук, при теб. Тя е в сърцето ми още от мига, в който се срещаме преди двайсет години.

Обхванал плътно с ръка гърба ми, държейки ме здраво стъпила на земята, Жан — Люк ме наведе назад под звездите.

---

[1] Ела с нас в басейна, Сам! Ела! — Б.р. ↑

[2] Едно, две, три. — Б.р. ↑

[3] Ансел Адамс (1902–1984), известен американски фотограф и природозащитник. — Б.пр. ↑

[4] Можете да целунете булката. — Б.р. ↑

ЕДНО РЕСТАРТИРАНО СЪРЦЕ

Животът се промени като с магическа пръчка и изведнъж всичко потече гладко. Времето ни даде известен отдих — двайсет и седем градусовата жега, типична за лятото в Южна Франция, отстъпи и се появи приятен бриз. Отворих щорите на кухнята по-широко и застопорих тежките дървени врати с метално резе, като внимателно отместих встрани клоните на любимия си розов храст. Покрити с поне сто яркочервени пъпки, те пълзяха по гредите в задната част на градската ни къща и спираха върху покрития с теракота покрив, който предпазваше кухнята от слънцето. Омайващият аромат на лавандула и рози изпълваше въздуха. Най-странното беше, че цветята бяха цъфнали за втори път. Също като мен.

Децата бяха при баба си, където щяха да прекарат останалата част от лятото, за да ни оставят нас, младоженците, известно време насаме. Искрах, когато се върнат, къщата да бъде в пълен ред — топла и гостоприемна, за да компенсира неизбежното хладно отношение, което очаквах от тях заради неприязънта на баба им към Жан — Люк.

Аз бях жена с планове.

Погледът на мъжа ми се спря върху малката библиотека в хола. Служейки си умело с бормашината, бях закачила върху нея три гипсови гравирани плочи — художествени и архитектурни произведения на Сид Дикенс. Освен снимки на семейството върху библиотеката бях сложила и един красив дървен кораб, който бях открила в гаража. Беше дълъг около метър и широк около трийсет сантиметра, най-впечатляващото бяха множеството детайли, като се започне от дъските по пода и се стигне до платната. Жан — Люк го погледна с гордост.

— Баща ми го направи, с двете си ръце издяла всяка част.

Прокарах пръсти по фино изработеното кормило, след това по мачтата.

— Не е ли бил комплект за сглобяване?

— *Non.*

— Боже, това е направо невероятно.

Погледът му омекна.

— Не, *ти* си невероятна. Много ми харесва това, което правиш тук. Наистина, всичко изглежда страхотно. Направи толкова много за толкова кратко време.

Компютърът ми запищя, някой ме търсеше по скайпа.

— Ще ѝ се обадя по-късно.

— Обади се — настоя той. — Майка ти е.

— Обичам те — отвърнах.

— Знам.

Кликнах и на екрана се появи мама.

— Здравсти, мамо!

— Чакам с нетърпение да видя какво си направила в къщата.

Покажи ми.

— Здравсти, Ани — обади се Жан — Люк.

Макар че можеше с часове да си говори с нея по телефона, нещо, което много ме радваше, Жан — Люк не беше фен на видеовръзките. Целуна ме леко по бузата, махна към екрана и се измъкна надолу по стълбите, като ме остави да разведа мама из къщата. Тя през цялото време охкаше и ахкаше.

Няколко дни по-късно посрещнахме децата на летището. Бяха малко по-тихи от обичайното и по-резервирани, като че ли се колебаеха. Но когато отвориха вратата на кухнята и видяха, че е боядисана в оранжево, на стената, която доскоро беше гола, висяха две италиански картини, а на барплота имаше голяма сребърна купа, пълна с плодове, усмивките им станаха по-широки. Влязоха в хола и погледите им заподскачаха напред-назад. На пода беше постлан килим. Като добавим към това и акцентите в зелено под формата на възглавници, одеяла, свещи и цветя — всичките благодарение на чудесата, сътворени от ИКЕА и парите, които бяхме получили като сватбени подаръци, — веднага ми стана ясно, че промените им харесват.

Но едва когато се качихме на горния етаж, децата видяха най-голямата промяна. Шкафовете за книги от ИКЕА бяха сложени един до друг, компютърът и принтерът бяха поставени върху новото бюро, на

пода бе постлан пухкав виненочервен килим, а някога голите стени сега вече бяха боядисани и украсени със семейни снимки. Взех една празна рамка от полицата на библиотеката. Беше дървена, с резбовани цветя и боядисана в сребристо.

— *C'est pour la photo de la mère.*^[1]

— *Merci* — благодари Елвир. — *Merci.*

Независимо от всичко, което баба им беше казала, независимо от всичко преживяно с Наташа, и двамата трябваше да знаят, че нямах намерение да ходя никъде. Сега това беше моят дом и вече нямаше въртяща се врата. Възнамерявах да остана тук завинаги. Знаех, че никога нямаше да мога да заместя майка им, но сега вече бях част от живота им.

— *D'accord* — каза Жан — Люк. — *Range tes sacs. On partira demain.*^[2]

Заминаваме утре?

— *Ah, oui* — сети се Макс. — *On ira en Espagne.*^[3]

Бях толкова заета, че почти бях забравила за годишното пътуване на клуба на Жан — Люк по гмуркане, което беше този уикенд. Време беше да споделим с него страстта му към гмуркането, нещо, което нито аз, нито децата бяхме правили до този момент. На следващия следобед натоварихме багажа в колата и пътувахме малко повече от три часа, за да стигнем до Лестартит, крайбрежно градче, намиращо се в района на Коста Брава в Северна Испания. Ние с Елвир и Макс щяхме да се присъединим към групата, която се гмурка един път сутринта — *bartème de plongée*. Тръгнахме към центъра за гмуркане, като по пътя си минахме покрай множество ресторанти и магазини, типични за всички европейски морски курорти, в които се продаваха слънцезащитни продукти, пояси, плажни шалове и всякакви дребни сувенири; Макс и Елвир можеха да прекарат часове наред в такъв магазин. Спряха пред един бутик.

— *A plus tard* — каза Жан — Люк.

„По-късно“ означаваше сега. Децата нахлуха в магазина. Баща им ги изчака три минути, след което влезе да ги изведе оттам.

Докато моят съпруг, специалистът по гмуркане, се занимаваше с колегите си, ние с децата бяхме оставени в ръцете на нашия инструктор — една дама от Каталуния с огненочервена коса, която говореше както испански, така и френски. Но не говореше английски и

това силно ме изнервяше. Макар да разбирах основните правила на гмуркането, се надявах, че не пропусках нещо важно. Защото можех да умра. Когато ни попита кой иска да е пръв, Макс веднага вдигна ръка. Елвир беше втора. Аз бях последна.

— *C’était bon?*^[4] — попитах Макс, когато излезе от морето и се качи обратно в лодката.

Той вдигна палци нагоре.

— *Tu as eu peur?*^[5]

Бог ми е свидетел, че аз бях уплашена.

Той сви рамене.

— *Non, pas vraiment.*^[6]

Петнайсет минути по-късно Елвир се изкачи по стълбичката, сините ѝ очи светеха на испанското слънце. Един брадясал мъж изръмжа нещо и с глава ме извика да отида при него. Приличаше ми на пират — единственото, което му липсваше, беше превръзката през окото. Първо ми сложи колана с тежестите, след това ми посочи да си обуя плавниците, което и направих. Подаде ми маската и хвърли стабилизиращата жилетка и бутилките във водата.

— *Sautez!* — каза той. Скачайте.

Започнах да слизам внимателно по стълбата с плавници на краката и скочих във водата, изчаках няколко минути инструкторката ни, която лесно се забелязваше, защото на качулката на неопрена ѝ имаше рога, а на гърба ѝ — раздвоена опашка. Тя доплува до мен, помогна ми да закопчея жилетката и ми каза на френски да сложа вентила в устата си и да дишам.

Започнах бавно да се спускам в Средиземно море, стиснала за ръка дявола. Първите три минути бяха истински ад. Не се страхувах от морските обитатели, които плуваха около мен, а от това, че мога да се задуша. Все си бях мислила, че първото ми гмуркане ще е в басейн. Но в момента се намирах в открито море. Инструкторката нагласи жилетката ми и това ми помогна да се ориентирам наоколо. Постепенно се успокоих и дишането ми стана по-спокойно и равномерно. Наоколо гъмжеше от живот — стотици малки блестящи червени рибки, големи риби на бели и черни райета, малки жълти и сини рибки, видях дори и няколко морски звезди. Стиснах ръката ѝ, отпуснах се леко и започнах да се наслаждавам — или поне се опитвах — на света около мен.

Пет минути по-късно изплувахме на повърхността. Все още бях жива, дори се чувствах по-жива отпреди. Победих още един от страховете си. Жан — Люк ми се усмихна от палубата. Осъзнах, че когато любимият ми беше до мен, можех да постигна всичко.

Неусетно дойде септември и децата тръгнаха отново на училище, Жан — Люк се върна на работа, а аз се опитах да свикна с новия си живот на домакиня, мащеха и имигрантка — поне засега. През деня се борех с бурените в градината и подрязвах розовите храсти, като си бърбях със съседите от другата страна на телената ограда, която разделяше дворовете ни. Клод и Полет, и двамата прехвърлили седемдесетте, бяха семейство и с удоволствие ми подаряваха огромни домати *cœur de bœuf* от собствената си градина, както и домашно приготвен *foie gras*. Макар че френският ми бе станал по-добър, понякога все още ми беше трудно да общувам с тях, но поне се опитвах.

Един ден разсеяно преглеждах страницата си във Фейсбук. Това, което открих, ме порази толкова силно, че замръзнах на място и не можах да обеля и дума. Биологичният ми баща не само ме беше издирил, но и ми беше пратил покана за приятелство и съобщение, в което казваше колко щастлива трябва да се чувствам, че живея във Франция; нещо повече — уведомяваше ме, че имам полубрат на шестнайсет години, с когото трябва да се запозная някой ден.

Бяха изминали повече от двацет години от последния път, когато бях разговаряла с него. Какво беше това сега? Защо ми беше изпратил съобщението? Неговото безочливо отношение в стил *laissez-faire*^[7] ме отвращаваше. Не можах да се сдържа да не се разплача, докато разказвах това на Жан — Люк. Опитвах се да преглътна гнева си.

— Трябва още сега да сложа край на това. Не искам повече да се появява в живота ми, когато му хрумне.

— Сам, казвал съм ти го и преди, трябва да се постараш да изхвърлиш отровата от живота си. Ако не го направиш, тя ще те убие — каза той и стисна рамото ми. — Така че го направи.

Трябваша ми цели три дни, за да подбера правилните думи.

Драги Чък,

Съжалявам, Чарли, но ти си ми напълно чужд и не мога да протегна към теб приятелска ръка, когато пожелаеш. Не, не те мразя и не ти желая злото, но никой не иска да вади на светло болезнени спомени от миналото си, когато животът му е продължил да се развива напред. Що се отнася до сина ти, ако той или аз някога пожелаем да се свържем един с друг, ще го направим. Моля те, отнеси се с уважение към желанието ми и продължи живота си такъв, какъвто е бил до този момент, без нито аз, нито майка ми да присъстваме в него.

С най-добри пожелания,

Саманта Плат Веран

След като успях да сложа край по начина, по който аз исках, най-после можех да приключа с баща си — нещо, което отдавна имах нужда да направя. Пуф! Целият гняв, който до този момент бях задържала в себе си, изчезна. Чувствах сърцето си по-леко. Обадох се на Трейси, за да ѝ съобщя за поредната си победа.

— Не си ли любопитна да видиш брат си? — попита тя.

— Любопитна съм. Мислиш ли, че си приличаме?

— Има само един начин да разберем. Поискай да ти изпрати снимка.

— Не мога, Трейси. Изпитах някакво облекчение, че след толкова години най-после казах това, което исках. Щастлива съм, че Чък вече не присъства в живота ми.

— Сигурна ли си?

— Що се отнася до Чък, да.

— Ами евентуалният ти полубрат?

— Само времето ще покаже.

Освен че в голяма степен бях пренаписала миналото си с Жан — Люк, бях успяла да обърна последната страница на онази история, която ме преследваше и ми пречеше да продължа по-нататък. Но дали наистина се бях освободила от нея? Отново имаше само един начин да разбере. Извадих седмото писмо на Жан — Люк от синята пластмасова папка и го препрочетох.

-
- [1] Тя е за снимката на майка ви. — Б.р. ↑
- [2] Добре. Пригответе чантите. Тръгваме утре. — Б.р. ↑
- [3] А, да. Ще ходим в Испания. — Б.р. ↑
- [4] Хубаво ли беше? — Б.р. ↑
- [5] Уплаши ли се? — Б.р. ↑
- [6] Не особено. — Б.р. ↑
- [7] Оставям на самотек, карай да върви; в икономиката — свобода на действие. — Б.р. ↑

ПИСМО СЕДМО

Париж, 23 ноември 1989 г.

Саманта,

Така и не получих никакви новини от теб, дори и едно кратко писмо, в което да ме попиташ: „Как си, човече?“. Сега вече съм сигурен, че писмата ми са те изненадали неприятно. Вероятно си си мислела, че съм пълен глупак и единственият начин да спреш тази глупост е да не ми отговаряш. Разбира се, че се познавахме за съвсем кратко време, но ние сме човешки същества и не действаме като предварително програмирани машини. Не съжалявам за нищо от това, което съм казал или написал.

Искрено се надявам, че ще отговориш на това писмо. Много бих искал да получа някакви новини от теб. Само защото ни делят пет хиляди километра, не означава, че трябва да изтрием приятелството си. Бих искал да разбера каква е причината за мълчанието ти.

Може би си права. Няма значение. Такъв е животът. Няма да ти пиша повече, щом не желаеш. Пожелавам ти всичко да е наред с теб в Сиракуза.

С приятелски поздрав,

Жан — Люк

* * *

Стиснах силно очи, благодарна, че най-накрая събрах смелост да отговоря на писмата на Жан — Люк. Бях открила всичко, от което се нуждаех. Мушнах обратно писмото в джобчето, което отделяше седемте писма на Жан — Люк от останалата купчина писма, дебела поне пет сантиметра.

От кого бяха всички тези писма? И защо, за бога, ги пазех? Вече не беше необходимо да се държа здраво за миналото си и да търся в него емоционална подкрепа и стимули, които да величаят егото ми. Не и в настоящия момент, когато имах всичко, което някога бях искала. Осени ме вдъхновение.

Взех една запалка и се отправих към задния двор, готова за прочистване. Останала без дъх от вълнение, поставих купчина писма върху барбекюто и запалих единия край. Страниците започнаха да пращят, да се сгърчват и първо да посивяват, а след това и да почерняват, докато най-накрая се превърнаха в купчина димяща пепел. Облаци дим се надигаха и стигаха до носа ми. Погълнати от оранжевите пламъци, спомените от минали връзки пращяха и съскаха, отдавна забравените имена изчезваха в дима. Дробовете ми се напълниха с миризми и прах. Потиснах кашлицата си и хвърлих още писма върху купчината; казах *au revoir* на някакъв таен обожател и последно *adieu* на гаджетата от гимназията и колежа. Очите ми сълзяха и горяха, но прочистването не спираше. Задържах дъх и с удоволствие хвърлих още една старо писмо в пламъците. Беше картичката на Чък „Извири го отново, Сам“.

Обзе ме странно чувство на удоволствие. Гледах как картичката на Чък гореше, докато се превърна в купчинка пепел. После хвърлих още едно писмо в огъня — много ми се искаше да затанцувам около него, сякаш изпълнявах някакъв странен племенен обичай, и да си повтарям „Най-последно свободна“.

Когато Жан — Люк си дойде вкъщи, ме завари в градината, заобиколена от кълбо дим, ръгаща пламъците с арматурна тръба. Погледът му се насочи към високите борове над грила.

— Сам, какво, за бога, готвиш?

— Горя всичките си стари писма — заявих аз и се обърнах към него с ръжен в ръка. — С изключение на твоите, разбира се. И някои от Трейси.

Първоначално се засмя силно, след това смехът му огласи двора.

— Но можехме да ги прочетем заедно. И да се посмеем.

Вече знаеше основните събития от живота ми, не бе необходимо да съединява тези точки. Намръщих вежди.

— Но аз си помислих, че е романтичен символичен жест...

— Такъв е.

Жан — Люк нацупи устни, сложи ръце на кръста ми и ме придърпа към себе си, за да ме целуне. *Soupe de langues!* Меденият месец съвсем не бе свършил. Отдръпнах се от него, преди да се увлечем.

— Мислиш ли, че това ще продължи дълго? Имам предвид, страстта ни?

Жан — Люк потисна смеха си.

— Сам, както ти написах в едно от писмата си, живот без страст е като небе без луна и звезди, като море без риби.

— Но ти вече не ми пишеш любовни писма — подкачих го.

— Не е необходимо. Ти си тук, при мен, точно в този момент, точно тук, където трябва да бъдеш.

Да, наистина бях точно тук, точно в този момент, живеях в Южна Франция и бях омъжена за мъжа, когото бях срещнала преди повече от две десетилетия. Както ми бяха казали родителите ми малко след като бях осиновена, любовта не идваше с ДНК, тя идваше тогава, когато човек истински отвореше сърцето си за някого, както беше направил за мен истинският ми татко Тони. Точно както в момента аз бях отворила изцяло сърцето си. Останалото, както се казва, е история.

Преди двайсет години аз бях ужасена от любовта, от това да позволя да бъда обичана и оставих Жан — Люк сам на перона на Лионската гара. Но влакът най-после спря на моята гара. Когато се освободих от гнева, вината и страха, най-накрая допуснах до себе си любовта. За първи път животът ми попадна в правилния коловоз и продължаваше да се движи напред на пълни обороти.

L'amour! Encore l'amour! Toujours l'amour!^[1]

---

[1] Любов! Още любов! Винаги любов! — Б.р. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Понякога е необходимо цяло село, за да се превърне една книга от мечта в истинско книжно тяло. Бих искала да започна с благодарността си към Анна Кленке, моята невероятна редакторка, която избра историята ми от цялата купчина глупости в „Сорсбук“ и повярва в нея достатъчно много, за да я превърне от мечта в завършен продукт. *Merci mille fois!*^[1] По същата причина бих искала да благодаря на целия екип на „Сорсбук“. Благодаря много на всички ви, че повярвахте в историята ми и в мен самата.

На родителите ми Ани и Тони Плат — откъде да започна? Благодаря за безрезервната ви любов и за това, че не ме оставихте да потъна, когато животът ме повлече надолу. На татко. Благодаря ти, че обърна на друга страница, когато стигна до най-секси мястото в книгата. Същото се отнася и за Доти Томас, моята баба. Освен това вдигам тост за двете най-добри приятелки в живота ми — Трейси Бийстърфелд и сестра ми Джесика. Тази история е и ваша.

Специални гръмки поздрави за всички чудесни писатели, които бяха с мен в това пътешествие почти от първия му ден. Благодаря на основните хора, които четяха ръкописа — Сюзън Олойер и Кристин Сармел, чиито откровени и честни критики помогнаха книгата да израсне. Благодаря и на всички останали, които четяха ръкописа: Сара Рааш, Джил Хатауей, сестрите Роукър, Кели Поларк, Джей Робин Браун, Стефани Хейз, Рейчъл Еди, Пам Фердербар, Джуди Минц, Колийн Бек, Мари Метцгер, Робин Толбърт, Стайна Линденблат, Уенди Форсайт Ван Дик, Стивън Фиш, Даян Лотни, М. С. Калахан, Дебра Уолф, Ким О’Брайън, Пам Серп, Стейси Махоуни, Карла Уийлър, Лиз Джонсън, Мег Върнън, Мишел Касара, Кристина Шмид, Кристин Гаудио, Колин Барне и Едина и Роб Маркус. И накрая благодаря за професионалните съвети на специалистите Стефани Девиата, Джей Шафер, Кандис Уолш, Виктория Туийд и леля ми Ранди Плат. Независимо дали изразявахте обстояните си критични бележки, направихте снимките за корицата, учехте ме да танцувам мамбо,

прочетохте по някоя и друга глава или просто повдигахте духа ми, искам непременно да знаете, че означавахте (и все още означавате) изключително много за мен.

Да се преместиш да живееш в чужда страна, може да се окаже доста страшно преживяване. Затова от цялото си сърце изпращам огромна благодарност на момичетата от Тулуза — Моник Наяр, Оксана Ричи, Търпи Вора, Линдзи Хеблетуайт, Зоуи Леви и Мелиса Хол, които не само прочетоха ръкописа на книгата ми, но веднага се превърнаха в мои приятелки.

Няма да съм изчерпателна, ако не спомена всички прекрасни хора, които срещнах в социалните мрежи — в absolutewrite.com, в сайта на Верла Кей, в Twitter, в Blogger, особено случайните ми запознанства с американски емигранти във Франция — Сара Дилард Силвандър, Сара Хейг, Кааша Диетц, Линдзи Трамута, Кристин Еспиназе и Ейдън Ларсън, от чиито блогове получих приятелството и съветите, от които толкова много се нуждаех.

Благодаря на родителите на Жан-Люк, Марсел и Андре, на сестрите му Изабел и Мюриел, както и на техните съпрузи и деца. На френските ми осиновители Кристиан и Гилен и на дъщеря им Ан, на всички приятели на Жан-Люк. Благодаря ви, че не направихте залагания за това колко дълго ще продължи бракът ми с Жан-Люк.

На Макс и Елвир, аз съм най-щастливата жена на света от това, че и двамата присъствате в живота ми. Що се отнася до Жан-Люк, знам, че искаше да разкажа историята ни като художествена измислица и да те убия в края на романа! Но истината е винаги по-добра от измислицата. Държиш сърцето ми в ръката си. *Je t'aime très fort. Je t'aime.*^[2]

Накрая бих искала да благодаря и на теб, скъпи читателю, за това, че ме придружи в това любовно приключение. А сега остави тази книга настрана и изживей живота и любовта си на пълни обороти — без страх, без гняв и без съжаление. *L'amour! Encore l'amour! Toujours l'amour!*

---

[1] Благодаря ти много! — Б.р. ↑

[2] Обичам те толкова силно. Обичам те. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.